

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN RICE

Yazgı

Ruhlarının
kavuşması için
aşk kaderden
üstün olmalıydı...
Üstün olmalıydı ki
tomurcuk
güle dönsün.

roman

ePubPDF.
WordPress.com

sonsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MORGAN RICE

Yazgı

Çeviri
Emrah Saraçoğlu

Sonsuz Kitap: 86
2. Baskı: Haziran 2014
ISBN: 978-605-384-549-2
Yayıncı Sertifika No: 16238

Yazgı

Yazar: Morgan Rice
Çeviri: Emrah Saraçoğlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMAZ KİTAP © MORGAN RICE

Orjinal Adı: Destined-The Vampire Journals
Copyright © Morgan Rice. İlk baskısı Lukeman Literary Management Ltd.; 157 Bedford Avenue Brooklyn, NY 11211 USA tarafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurchihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamaz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamaz.com.tr / info@yakamaz.com.tr
www.facebook.com/yakamazkitap
www.twitter.com/yakamazkitap

Yazgı

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

Serinin Diğer Kitapları:

- *Dönüşüm*
- *Sevilmiş*
- *Aldatılmış*
- *Yazgı*
- *Arzulanmış*

GERÇEK:

Rivayete göre 2009 yılında Venedik göleti üzerindeki Lazzaretto Nuovo denen küçük adada, bozulmamış bir vampir cesedi bulundu. 16. yüzyıldaki salgında ölen kadın vampir, ağzında bir kalıpla gömülmüştü. Bu, vampirlerin Kara Ölüm* gibi salgınların arkasında oldukları yolundaki Orta Çağ inancını destekler nitelikte.

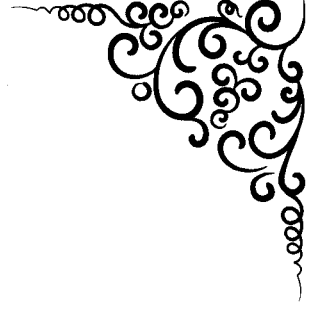
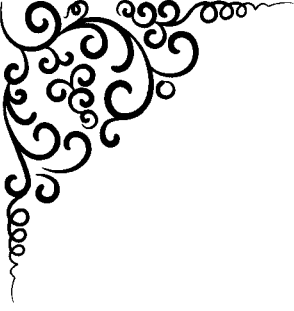
GERÇEK:

1700'lerin Venedik'i dünyadaki başka hiçbir yere benzemiyordu. Dünyanın her yanından insanlar müsrif partilere ve balolara katılıp zarif elbiseler ve maskeler kuşanmak için oraya üşüşürlerdi. İnsanların sokakta kostümlü halde dolaşması serbestti. Tarihte ilk kez, cinsiyet eşitsizliği sayfalarından silinmişti. Önceden otorite tarafından sindirilmiş olan kadınlar, şimdi erkek kılığına girip canlarının istediği yere erişebiliyordu.

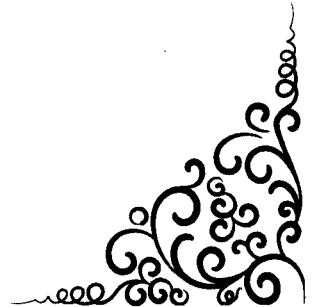
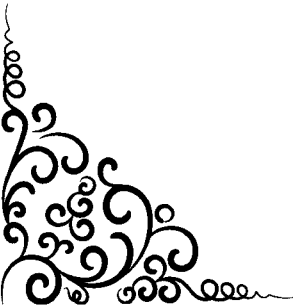
* Veba salgınına verilen isim. (ç.n.)

*“Ah aşkım! Karıcığım!
Ölüm, hani şu senin nefesini solduran
Güzelliğine ilişememiş henüz
Zapt edememiş seni, güzelliğinin nişanıdır hâlâ duran
Dudaklarının ve yanaklarının şu al kırmızısı...”*

William Shakespeare, Romeo ve Juliet

Birinci Bölüm

Assisi, Umbria (İtalya)

(1790)

Caitlin Pane simsiyah bir karanlığın içinde yavaşça uyan-
dı. Gözlerini açıp nerede olduğunu anlamaya çalıştıysa
da fayda etmedi. Ellerini, kollarını hareket ettiremiyordu.
Yumuşak bir dokunun içine batmış, onunla kaplanmış ol-
duğunu hissediyordu ve ne olduğunu çıkartamıyordu. Ağır-
dı ve bir şey onu aşağı çekiyordu, her geçen saniyeyle birlikte
gömülüyordu. Nefes almaya çalıştığında burun deliklerinin
tıkalı olduğunu fark etti.

Telaşa kapılan Caitlin ağzından derin bir nefes almaya ça-
lıştı, ne var ki buna kalkışır kalkışmaz boğazının içine bir şe-
yin oturduğunu hissetti. Kokusu burnunu kapladı ve nihayet
onun ne olduğunu anladı: Toprak. Toprağa gömülmüştü;
toprak yüzünü, gözlerini ve burnunu kaplıyor; ağzının içine
giriyordu. Onu aşağı çekiyordu, her saniye ağırlaşıyor, hava
almasını engelliyordu.

Ne nefes alabilen ne de görebilen Caitlin'in vücudunu bir telaş kapladı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ancak onlar da ağırlaşmıştı. Tüm gücüyle mücadele etti ve sonunda kollarını az da olsa kaldıracabilmeyi başardı; sonra onları gittikçe daha yukarı kaldırdı. Toprağı deldi ve elleri havayla buluştu. Taze bir güçle tekrar tüm gayretiyle çırpındı, üstündeki toprağı çılgın gibi eşelemeye ve atmaya çalıştı. Oturur pozisyona geçmeyi başardı, her yanından toprak dökülüyordu. Yüzüne, kirpiklerine, ağzının içine ve burnuna bulaşmış kiri temizledi. Kendini kaybetmiş bir şekilde iki elini kullanıyordu ve nihayet nefes almasına yetecek kadar temizlenmeyi başarabilirdi.

Yutkunarak derin derin nefes aldı, içine çektiği oksijen için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Nefes alırken ciğerlerini parçalarcasına öksürmeye başladı, ağzı ve burnuna girmiş toprağı dışarı çıkardı.

Caitlin görebilecek kadar göz kapaklarını araladı. Gün batıyordu. Kırsal bir bölgedeydi. Küçük, kırsal bir mezarlıkta bir toprak tepeciğine gömülmüş yatıyordu. Kafasını kaldırdığında şaşkın halde ona bakmakta olan üstü başı düğüntü bir düzine aylak köylünün suratlarını gördü. Arasında mezar kazıcı duruyordu; göbekli adam toprak atmaya henüz bırakmamış, hâlâ durumu fark etmemişti. Hatta eğilip küreğindeki kiri onun tarafına doğru atarken o yana bile bakmıyordu.

Daha Caitlin'in tepki vermesine kalmadan bir kürek dolusu toprak tam suratına isabet ederek gözlerini ve burnunu kapladı. Kafasını silkeleyip daha dik bir şekilde oturdu, bacaklarını hareket ettirerek taze ve ağır toprağın altından çık-

mak için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Sonunda mezar kazıcı onu fark etti. Tam yeni bir kürek toprak atıyordu ki onu gördü ve geri sıçradı. Elindeki kürek yavaşça kaydı ve adam birkaç adım geri çekildi.

Köylülerin birinden gelen çığlık sessizliği bozdu. Caitlin'in cesedi olması gereken şeyin o anda toprağın üstüne çıkışına bakan, batıl inançlı yaşlı bir kadının çığırta feryadı... Haykırış durmak bilmiyordu.

Diğer köylülerin tepkileri birbirinden farklıydı. Birkaçı arkasını dönüp koşarak kaçtı. Bazıları sadece ağızlarını elleriyle kapamakla yetinmişti. Tek bir kelime edemeyecek haldeydiler. Caitlin'e doğru birkaç ihtiyatlı adım attılar; Caitlin onların yüzlerindeki ifadeden, elleriyle havaya kaldırdıkları çiftçi aletlerinden saldırmaya hazırlandıklarını anlayabiliyordu.

Neredeyim ben, diye sordu kendine ümitsizce. *Bu insanlar kim?* Dünyası ne kadar şaşmış olursa olsun, Caitlin'in aklı hızlı hareket etmesi gerektiğini fark edecek kadar yerindeydi. Sinirli bir şekilde tırmalayarak bacaklarını yere yapışık tutan toprağı fırlattı. Ne var ki toprak ıslak ve ağırdı. Bu ona kardeşi Sam ile beraber kumsaldayken onun tarafından gömüldüğü zamanı hatırlattı. O zaman da kımıldayamamıştı. Ona kendisini salıvermesi için yalvarmış ama Sam onu saatler boyu öylece tutmuştu.

Öyle çaresiz, öyle kapana kısılmış hissediyordu ki kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Vampir kuvvetinin nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Artık sadece bir insan mıydı yani? Öyleymiş gibi geliyordu. Ölümlü, zayıf. Tıpkı diğer herkes gibi. Aniden kalbini bir korku sardı.

“Lütfen biri bana yardım etsin!” diye bağırdı Caitlin, kalabalık içindeki kadınlardan biriyle göz göze gelmeye çalışıp, sevimli bir surat bulmayı umarak. Fakat sadece şok olmuş ve korku dolu bakışlarla karşılaştı.

Çiftçi aletlerini havaya kaldırmış öfkeli bir erkek topluluğu ona doğru yaklaşmaktaydı. Fazla zamanı yoktu. Doğrudan onlara seslenmeyi denedi.

“Lütfen!” diye bağırdı. “Düşündüğünüz gibi değil! Size zarar vermek niyetinde değilim. Lütfen canımı acıtmayın. Buradan çıkmama yardım edin!” Fakat bu onları yüreklendirmekten başka bir işe yaramamış gibi gözüküyordu.

“Öldürün şu vampiri!” diye bağırdı kalabalığın içinden bir köylü. “Onu tekrar öldürün!” Bu bağırtı coşkulu haykırımlarla karşılık bulmuştu. Kalabalık, Caitlin’i ölü istiyordu. Diğerlerinden daha cesur olan, cüsseli, yabani bir köylü iki adım kadar yanına yanaştı. Caitlin hiddet dolu bir bakış atmasının akabinde baltasını yukarı kaldırdı. Caitlin onun tam yüzüne nişan aldığını görebiliyordu.

Adam, “Bu sefer öleceksin!” diye bağırdı son vuruşunun hemen öncesinde.

Caitlin gözlerini kapadı ve derinlerinde saklanan gücü çağırdı. İçinden gelen ilkel bir hiddet, ayak parmaklarından göğsüne doğru yükselip vücudunu sardı. Ateş gibi yanıyordu. Bu şekilde ölmesi, saldırıya uğraması, bu denli çaresiz olması *hiç de adil değildi*. Oysa köylülere hiçbir şey yapmamıştı. Hiddeti alev alacak kadar yükselirken kafasının içi *hiç de adil değil* diye yankılanıyordu.

Tam köylü baltasını dosdoğru suratına sallamıştı ki Caitlin ihtiyacı olan kuvvet dalgasının geldiğini hissetti. Tek bir hareketle toprağın içinden sıçrayıp ayaklarının üstüne dikildi ve baltayı sapının ortasından yakaladı.

Caitlin kalabalığın dehşete düştüğünü, nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu; irkilmişlerdi. Birkaç adım geri çekildiler. Baltanın sapı hâlâ elindeyken gözünü çevirdiğinde yabancı adamın yüzünün apaçık bir korku ifadesine büründüğünü gördü. Onun hamle yapmasına izin vermeden Caitlin baltayı elinden kaptı, geri çekildi ve adamın göğsüne sert bir tekme attı. Adam uçarak havada altı metre geri gitti ve köylülerin oluşturduğu kalabalığın içine düşerek kendiyle beraber birkaç tanesini daha yere serdi.

Caitlin baltayı havaya kaldırdı, onlara doğru birkaç adım attı ve takınabileceği en vahşi ifadeyi takınarak hırladı. Korku içindeki köylüler yüzlerini elleriyle kapayıp çığlık attılar. Bazıları ağaçlıklara doğru koşmaya başladı, geri kalanlar ise sindiler.

İşte bu Caitlin'in istediği neticeydi. Onları afallatacak kadar korkutmuştu. Baltayı yere bırakıp koşarak gün batımına doğru uzaklaştı. Koştuğu sırada vampir güçlerinin geri gelmesini, birden havalanarak buradan uzaklaşması için kanatlarının açılmasını bekliyor ve umuyordu. Ne var ki o kadar şanslı değildi. Her nedense bir türlü olmuyordu. *Onu yitirdim mi, diye düşündü. Artık yalnızca bir insan mıyım yeniden?*

Sadece normal bir insan hızıyla koşuyor ve bunu ne kadar arzu ederse etsin, arkasında kanat falan olduğunu hissetmiyordu. Şimdi o da diğerleri gibi zayıf ve savunmasız mıydı yani?

Bir cevap bulmasına kalmadan arkasında bir velvelenin yükseldiğini duydu. Omzundan geriye doğru baktı ve köylülerden oluşan kalabalığın onu kovaladığını gördü. Onun peşinden koşanlar ellerinde meşaleler, dipçikler ve çiftlik aletleri taşıyor, bağırıyor ve yerden taş topluyorlardı.

Lütfen Tanrım, diye yalvardı. Lütfen bu kâbus bitsin, sadece nerede olduğumu bilinceye ve tekrardan güçlü hale gelinceye kadar.

Caitlin aşağı doğru baktığında üstünde ne olduğunun farkına vardı. Nakışlı, zarif, uzun, siyah elbisesi boynundan ayak parmaklarına kadar uzanıyordu. Resmî bir olay -mesela bir cenaze- için uygundu fakat koşmak için kesinlikle değil. Bacaklarını kısıtlıyordu. Eğilip dizinin üstünden elbiseyi yırttı. Bunun faydası dokundu, artık daha hızlı koşuyordu. Yine de yeterince hızlı değildi. Yorulduğunu hissetti ama arkasındaki kalabalığın enerjisi de tükenecek gibi durmuyordu. Hızla yaklaşıyorlardı.

Aniden kafasının arkasında keskin bir acı hissetti, başı döndü, sendeledi. Elini uzatıp kafasına dokundu. Eli kan içindeydi. Taşlanmıştı. Yanından geçip giden bir dolu taş görünce kafasını çevirdi ve köylülerin ona taş atmakta olduklarını gördü. Bir başka taş yine acı verici bir şekilde sırtına isabet etti. Kalabalık artık yalnızca beş metre uzaktaydı.

Biraz ileride dik bir tepe gördü, üstünde kocaman bir Orta Çağ kilisesi ve manastırı vardı. Oraya doğru koştu. Orada yaşayanların yanına sığınmayı umuyordu. Fakat omzuna gelen taşın ardından bunun boş bir çaba olduğunu fark etti. Kilise çok uzaktaydı, kan kaybediyordu ve arkasındaki kalabalık gittikçe yaklaşıyordu. Geri dönüp savaştıktan

başka çaresi yoktu. Durumun ironik olduğunu düşündü. Başına gelen bunca şeyden sonra; tüm o vampir savaşlarından, hatta zamanda yolculuğu bile atlattıktan sonra aptal bir köylü topluluğu tarafından öldürülebilirdi.

Caitlin koşmayı bıraktı ve arkasını dönüp köylülerle yüzleşti. Ölüm kaçınılmazsa bu savaşıarak olacaktı. Orada öylece dikilirken gözlerini kapadı ve derin nefes aldı. Odaklandığında etrafındaki dünya duruverdi. Çıplak ayaklarının yere kök salmış çimenlere bastığını hissedebiliyordu ve yavaşça ama kuşkuya yer bırakmayacak şekilde vahşi bir kuvvetin içinde yükselip vücudunu ele geçirdiğini hissetti. Hatırlamak istiyordu; hiddeti, içine işlemiş vahşi kuvveti hatırlamak istiyordu. Bir zamanlar eğitim görmüş ve insanüstü bir güçle dövüşmüştü. Bunun geri gelmesini öyle *arzu ediyordu ki!* Derinlerde bir yerlerde, bir şekilde bunun halen dolaşmakta olduğunu hissediyordu. Orada dururken hayatında karşısına çıkmış bütün serseri takımlarını, pislikleri düşündü. Ona en ufak bir iyiliği çok görmüş annesini düşündü, onu ve Jonah'ı New York'un ara sokaklarında kovalayan kabadayılar hatırladı. Hudson Vadisi'ndeki ambarda karşılaştığı, Sam'in arkadaşları olan serserileri düşündü. Ve Cain'in Pollepel hakkındaki tanıtımını hatırladı. Görünüşe göre kabadayılar hiçbir zaman hiçbir yerden eksik olmuyordu. Onlardan kaçmanın hiçbir faydası dokunmamıştı. Hep yaptığı gibi karşılara çıkmalı ve dövüşmeliydi.

Kafası tüm bu adaletsizliklere dalıp gitmişken içindeki hiddet büyüyüp vücudunu sardı. Önce ikiye, sonra üçe katlandı; ta ki o, damarlarının bununla dolu, kaslarının patlamak üzere olduğunu hissedinceye kadar. Topluluk iyice

yaklaşmıştı. Bir köylü sopasını kaldırıp kafasına doğru salladı. Yerine gelmiş gücüyle Caitlin tam zamanında eğildi, öne yüklendi ve adamı omzunun üstünden fırlattı. Adam metrelerce havada uçtu ve sırtüstü yere düştü. Bir başka adam büyükçe bir taşı tam atmaya hazırlanıyordu ki Caitlin yerinden fırlayıp onun bileğini tutarak geriye doğru burktu. Adam çığlıklar içinde dizlerinin üstüne çöktü. Üçüncü köylü ona çapasıyla saldırdı ancak Caitlin çok hızlıydı. Kendi etrafında dönerek çapayı sallanışının yarısında yakaladı. Onu ellerinden kaptı, ters çevirdi ve adamın kafasında parçaladı. İki metre uzunluğundaki çapa tam da ihtiyacı olan şeydi. Geniş bir daire çizerek onu savurdu ve menzili dahilindeki herkesi yere yıktı, saniyeler içerisinde etrafında geniş bir alan oluşturdu. Bir köylünün büyükçe bir taşı ona doğru atmaya hazırlandığını gördü ve çapayı doğruca ona fırlattı. Çapa adamın eline isabet ederek taşı düşürmesini sağladı.

Caitlin sersemlemiş kalabalığın içine daldı ve yaşlı bir kadının elindeki meşaleyi kapıp vahşice sallamaya başladı. Uzun ve kurumuş çimlerin bir kısmını yakıverdi, pek çok köylü korku içinde geri çekilirken feryatlar koptu. Ateş duvarı yeterince genişlediğinde geri çekilip meşaleyi kalabalığa doğru fırlattı. Meşale havada uçtu ve bir adamın elbisesinin arkasına isabet edip onu ve yanındaki adamı alevler içinde bıraktı. Kalabalık çabucak ateşi söndürmek için onların etrafına toplandı.

Bu, Caitlin'in işine yaradı. Köylüler nihayet ona kaçmak için ihtiyacı olan koşma şansını verecek kadar şaşırmışlardı. Caitlin onlara zarar vermek niyetinde değildi. Sadece rahat bırakılmak istiyordu. Biraz soluklanmalı, nerede olduğunu anlamalıydı.

Arkasını dönüp tepedeki kiliseye doğru koşmaya başladı. Yepyeni bir kuvvete ve hıza sahip olduğunu hissediyor, tepeyi sekerek çıkarken arkasındakileri geride bıraktığını biliyordu. Sadece kilisenin açık olmasını ve onu kabul etmesini umuyordu.

Çıplak ayaklarının altındaki çimenleri hissederek tepeden yukarı koşarken alacakaranlık çöktü ve Caitlin manastır duvarları boyunca bir sürü meşalenin yakıldığını gördü. Yaklaşınca yüksek bir istihkâm duvarının üzerinde bir gece nöbetçisi olduğunu gördü. Adam aşağı doğru ona baktığında yüzünü bir korku ifadesi kapladı. Başının üstündeki meşaleye uzandı ve bağırdı: “Vampir! Vampir!”

Ardından kilise çanları çalmaya başladı. Caitlin her tarafını meşalelerin kapladığını gördü. Çanlar çalmaya ve gece bekçisi bağırmaya devam ederken ağaçlıkların içinden her koldan insanlar çıkmaya başladı. Bir cadı avıydı bu ve hepsi ona doğru yönelmekteydiler.

Caitlin hızını arttırdı, o kadar hızlı koşuyordu ki eklemeleri ağrımaya başlamıştı. Nefes nefese kilisenin meşeden yapılma kapılarına vardı. Bir tanesini hızlıca çekerek açtı ve içeri girip sert bir şekilde kapıyı kapadı. İçeriye girdikten sonra delirmişçesine etrafa bakınırken bir çoban değneği gözüne ilişti. Onu kapıp çifte kapıların arkasına yerleştirerek kapıları sürgüledi. Aynı anda kapıdan muazzam bir gümbürtü işitildi, pek çok el kapıyı yumruklamaktaydı. Kapılar sarsıldı ama açılmadı. Değnek sağlamdı, en azından şimdilik.

Caitlin çabucak içeriyi inceledi. Çok şükür ki kilise boştu. Devasa kilisenin kemerli tavanı metrelerce yükseğe uzanıyordu. Mermer zemininin üstünde yer alan yüzlerce sıra

bomboştu. Uzak köşede, mihrabın üstünde bir sürü yanan meşale vardı. Kafasını çevirdiğinde salonun uzak köşesinde bir hareket gördü.

Yumruklamalar daha da şiddetlendi ve kapı sallanmaya başladı. Caitlin mihraba doğru koştu. Oraya ulaştığında haklı olduğunu anladı. Orada biri vardı. Sessizce diz çökmüş, arkası ona dönük olan kişi bir rahipti. Tüm bunları nasıl olup da görmezden geldiğini, onun mevcudiyetini umursamadığını, böylesi bir zamanda kendini bu derece dua etmeye kaptırmış olduğunu Caitlin'in aklı almıyordu. Rahibin onu peşindeki topluluğa teslim etmemesini umuyordu.

"Hey!" dedi Caitlin.

Adam hiç isitfini bozmadı. Caitlin diğer tarafına geçerek onunla yüz yüze geldi. Tıraşlı, saçları beyazlamış, yaşlı bir adamdı ve açık mavi gözleri dua etmekte olduğu sırada boşluğa bakıyordu. Kafasını kaldırıp ona bakma zahmetine bile girmiyordu. Onunla ilgili hissettiği başka bir şey daha vardı. İçinde bulunduğu şu vaziyete rağmen Caitlin onda farklı bir şeyler olduğunu sezebiliyordu. Onun kendi türünden biri, bir vampir olduğunu anladı.

Yumruklamaların gürültüsü arttı ve menteşelerden biri yerinden çıkınca Caitlin korku içinde arkaya baktı. Bu kalabalık oldukça azimli görünüyordu ve Caitlin nereye gideceğini bilmiyordu.

"Lütfen, bana yardım et!" diye yalvardı.

Adam birkaç saniye daha duasına devam etti. Sonunda ona hiç bakmadan, "Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirler ki?" dedi.

Tahtaların kırılma sesi onlara ulaşılıyordu.

“*Lütfe*” diye üsteledi. “Beni onlara verme.”

Adam ağır ağır ayağa kalkıp kilise mihrabını işaret etti. “İşte orada” dedi. “Perdenin arkasında gizli bir kapı var. Fırla!”

Caitlin adamın parmağının gösterdiği yönü takip etti, ne var ki sadece saten bir kumaşla kaplanmış geniş bir platform görünüyordu gözüne. Kumaşı çekti ve gizli kapıyı gördü. Kapıyı açıp vücudunu ufak boşluğa soktu. Ufak bir delikten dışarıyı görebiliyordu. Rahibin hızla yan kapıya doğru gidip şaşılacak bir kuvvetle tekmeleyerek açışını seyretti. O sırada ana kapı kalabalık tarafından yıkıldı ve herkes koridora doluştu.

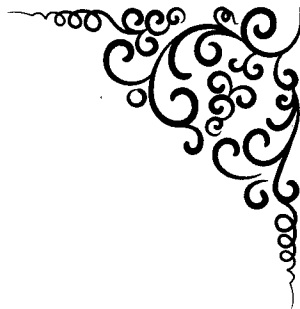
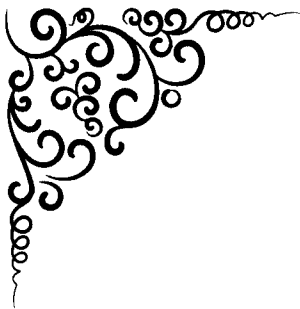
Caitlin çabucak perdeyi geri çekti. Onu fark etmemiş olmalarını umuyordu. Ahşap üzerindeki delikten dışarıyı izlerken kalabalığın koridor boyunca koşturarak doğruca ona gelmekte olduğunu görüyordu.

“Şu taraftan!” diye bağırdı rahip. “Vampir şu taraftan kaçtı!” Eliyle yan kapıyı işaret etti ve kalabalık doğruca onun yanından geçerek gecenin içine doğru uzaklaştı.

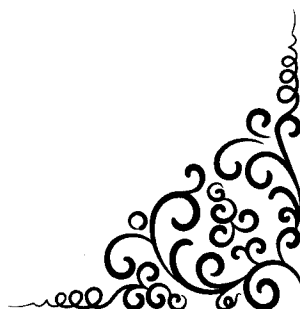
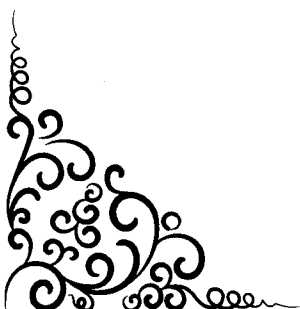
Birkaç saniye sonra sonu hiç gelmeyecekmiş gibi gözüken insan seli kiliseden çıkmış ve etraf nihayet sessizleşmişti. Rahip kapıyı kapayıp arkadan kilitletti.

Caitlin ona doğru gelmekte olan ayak seslerini duyabiliyordu ve korkudan titreyerek, soğuk terler döke döke kapağı açtı.

Adam perdeyi çekti ve ona baktı. Nazikçe elini uzattı. “Caitlin” dedi gülümseyerek, “uzun zamandır seni bekliyorduk biz de.”

İkinci Bölüm

Roma, 1790

Kyle karanlıkta zar zor nefes alarak ayakta duruyordu. Kısıp kalınan yerlerden daha fazla nefret ettiği pek az şey vardı, karanlıkta elini uzatıp onu çevreleyen taşı hissettiğinde terlemeye başladı. Kapana kısılmıştı. Onun için daha kötüsü olamazdı. Geri çekildi ve yumruğuyla taşın tam ortasında bir delik açtı. Taş parçalara ayrıldığında Kyle içeri sızan gün ışığına karşı gözlerini eliyle kapadı. Eğer Kyle'ın kapana kısılmaktan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da doğrudan gün ışığına maruz kalmaktı, özellikle de ten koruyucusu yokken. Çabucak molozların içinden çıkıp bir duvarın arkasına sığındı.

Kyle gözlerindeki tozu temizlerken sersem bir halde derin derin nefes alarak etrafını inceledi. İşte zaman yolculuğunun bu yanından nefret ediyordu: Asla nereye düşeceğini bilemiyordu. Bu işe yüzyıllardır kalkışmamıştı ve şayet şu hiç bitmeyen baş belası Caitlin olmasaydı, bu sefer de kalkışmazdı.

Caitlin'in New York'u terk etmesinin üstünden çok geçmemişti ki Kyle bu savaşın yalnızca kısmi olarak kazanıldığının farkına vardı. Caitlin halen kayıpken, zırhın peşinden koşmaktayken asla rahat edemeyeceğini anlamıştı. Savaşı kazanmanın, tüm insan soyunu köleleştirmenin, vampir ırkının tek lideri olmanın kıyasına gelmişti oysa ki. Ancak o zavallı ufak kız yoluna taş koyuyordu. Zırh ortalıkta doluşmaktayken asla mutlak güce erişmiş sayamazdı kendini. Onu takip edip öldürmekten başka çaresi yoktu ve bu, zamanda geri gitmesini gerektiriyorsa, onu da yapardı.

Zar zor nefes alan Kyle çabucak bir ten koruyucusu çıkarıp kollarını, boynunu ve göğsünü sardı. Etrafına bakındı ve bir anıt mezarda olduğunu fark etti. İşaretlere bakılırsa Roma'da bir yere benziyordu. *Roma*.

Asırlardır buraya gelmemişti. Mermeri kırdığında üstü başı toz olmuştu ve üstünden silkeledikleri gün ışığında havada asılı duruyordu. Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı ve dışarı çıktı.

Haklıydı, burası Roma'ydı. Etrafına bakıp İtalyan servi ağaçlarını gördüğünde başka bir yerde olamayacağını anladı. Roma Forumu'nun tepesinde durduğunu fark etti; yeşil çimenleri, tepeleri, vadileri ve harabe kalıntıları hafif bir eğimle önünde uzanıyordu. Bu, anılarını canlandırdı. Burası kullanılmaktayken bir sürü insanı öldürmüştü ve neredeyse bir keresinde kendisi de öldürülüyordu. Bu düşünce karşısında gülümsedi. İşte burası tam onun meskeniydi. Ayrıca konuşlanmak için kusursuz bir bölgeydi. Panteon çok uzakta değildi. Birkaç dakika içinde buranın en güçlü meclisi olan Yüce Roma Konseyi'nin yargıçlarının önünde olabilir

ve istediği tüm cevapları alabilirdi. Çok geçmeden Caitlin'in nerede olduğunu bulur ve her şey yolunda giderse, onu öldürme iznini alırdı.

Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Sadece nezaketen, vampir etiği ve bin yıldan eski bir gelenek sebebiyle izin isteyecekti. Vampirler başkasının bölgesinde birini öldürmek için her zaman izin alırdı. Eğer onu geri çevirirlerse durması mümkün değildi. Böyle bir durumda karşısına çıkan herkesi öldürürdü.

Kyle derin bir nefes çektiğinde kendini evinde hissetti. Buraya en son gelişinin üstünden uzun zaman geçmişti. Çok uzun zamandır New York'ta, vampir politikasının içinde, modern bir zaman ve mekânda kısıp kalmıştı. Oysa bu onun tarzına daha uygundu. Uzaktan atları ve kirli yolları seçebiliyordu, on sekizinci yüzyıl civarında bir zamanda olduğunu tahmin etti. Harika. Roma kentleşmişti fakat hâlâ saflığını koruyordu, geriye kalanlara yetişmesi için daha iki yüz yılı vardı.

Kyle üstünü başını kontrol ederken zaman yolculuğunu oldukça ucuz atlattığını gördü. Öbür yolculuklarında çok daha beter hallere düşmüş, düzelmesi için çok daha fazla zamana ihtiyaç duymuştu. Ancak bu sefer öyle olmamıştı. Şimdiye kadar hiç hissetmediği kadar güçlüydü ve harekete geçmeye hazırdı. Sanki kanatları hemencecik açılacak ve şayet canı isterse doğruca Panteon'a uçup planını uygulamaya koyabilecekti. Ancak o kadar da hazır olduğu söylemezdi. Uzun zamandır tatil yapmamıştı ve buraya geri dönmüş olmaktan memnundu. Birazcık etrafı keşfetmek, burada olmanın neye benzediğini görmek ve hatırlamak istiyordu.

Kyle inanılmaz bir hızla tepeden aşağı sekerek indi ve neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar Forum'dan çıkıp Roma'nın kalabalık, itiş kakış sokaklarına daldı.

İki yüz yıl önce Roma'nın bu kadar kalabalık olması karşısında şaşırıldı. Kyle kalabalığın içine karışırken adımlarını yavaşlatıp onların hızına uydu. Bir insan kalabalığı dolanıyordu. Zemini hâlâ topraktan olan geniş bulvar her yöne koşturan binlerce insana ev sahipliği yapıyordu. Aynı zamanda her türden ve ebattan atı, at arabalarını, faytonları ve nakliye araçlarını barındırıyordu. Sokaklar buram buram ter ve at pisliği kokuyordu. Kyle şimdi hepsini hatırlamaya başlıyordu işte... Kanalizasyon yokluğu, yıkanma alışkanlığının yokluğu, eski zamanların pis kokusu. Midesi bulanıyordu.

Kalabalık gittikçe büyüyüp her ırktan ve sınıftan insanlar oradan oraya koşuştururken Kyle her bir yandan itilip kakılmaya başladığını hissetti. Eski moda İtalyan şapkaları satan mağaza vitrinleri hayretini uyandırdı. Üstü başı dökülen ufacak oğlanların ona doğru koşup meyve dilimleri satmaya çalışması onu şaşırttı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Kyle eski zamanlardan iyi hatırladığı dar ve biçimsiz bir ara yola saptı, önceki halini korumakta olduğunu umuyordu. Öyle olduğunu görmek pek hoşuna gitti. Önündeki sokakta duvarlara yaslanmış bir dolu fahişe yanlarından geçtiği sırada onu çağırıyordu.

İçlerinden birine yaklaşırken abartılı makyajı olan, saçları kırmızıya boyalı balık etli bir kadın ileri çıkıp yüzünü eliyle okşadı. "Hey koca oğlan" dedi. "İyi zaman geçirmek mi istiyorsun? Cebinde ne kadarın var?"

Kyle sırtıttı, kolunu kadının beline dolayıp onu yan bir sokağa doğru yöneltti.

Kadın memnuniyetle ona uydu. Köşeyi döner dönmez kadın lafa girdi. “Soruma cevap vermedin. Cebinde ne kad...?” Bu asla sonunu getiremeyeceği bir soruydu. Daha lafını bitirmeden Kyle dişlerini boğazına saplamıştı bile. Kadın bağır-maya çalıştı fakat Kyle serbest olan eliyle ağzını kapayıp onu daha yakına çekerek kanından doyasıya içti. Damarlarında insan kanının dolaştığını ve yenilendiğini hissetti. Susamış, içi kavrulmuştu. Zaman yolculuğunda yitirdiği gücünü geri kazanması için ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Kyle kadının bedeninin gevşediğini hissetti, ihtiyacı olandan daha fazlasını alıyordu ondan. Susuzluğunu giderdiğinde kadının cansız bedeninin yere düşmesine izin verdi. Tam dönmüş ve sokaktan çıkmaya hazırlanıyordu ki devasa, tıraşsız, tek dişi eksik bir adam ona doğru yaklaştı. Kemerinden bir hançer çıkardı. Adam önce ölü kadına, sonra da Kyle’a bakıp yüzünü buruşturdu.

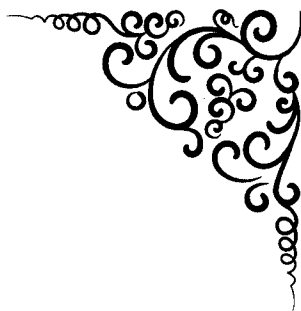
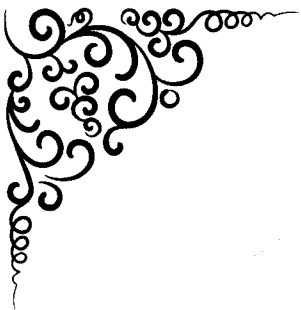
“O benim malımdı” dedi adam. “Umarım bunu ödeyecek paran vardır.”

Adam, Kyle’a doğru iki adım atıp hançeri ona saplamaya çalıştı. Kyle refleksleri sayesinde kolayca yana çekilip adamın bileğini kavradı, tek bir hamlede geri çekti ve kolunu ortadan kırdı. Adam çılgılık atmaya kalktı, ne var ki çılgılığının sonu gelmeden Kyle hançeri elinden kaptı ve aynı hareketin bitiminde boğazını kesiverdi. Cesedin yere düşmesine izin verdi.

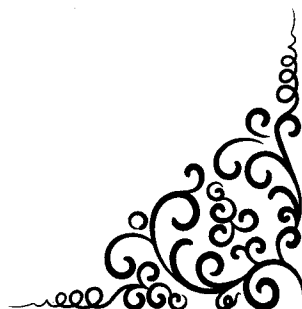
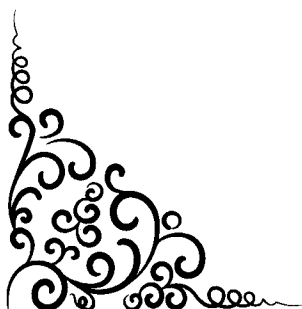
Kyle sapı fil dişinden olan çatallı hançere bakıp kafasını salladı. Hiç de fena değildi. Onu belindeki kemere takıp ağ-

zında kalmış olan kanı elinin tersiyle sildi. Derin bir nefes aldı ve sonunda keyfi yerine gelmiş bir şekilde ara yoldan çıkıp sokağa geri döndü.

Ah, Roma'yı nasıl da özlemişti!

Üçüncü Bölüm

Rahip ön kapıyı ve tüm diğer girişleri sürgülerken Caitlin onu kilise koridoru boyunca takip ediyordu. Güneş batmıştı. Rahip yürürken meşaleleri yakarak geniş salonu yavaş yavaş aydınlattı.

Caitlin kafasını kaldırıp asılı duran büyük haçları fark edince burada neden bu kadar huzurlu hissettiğini anlayamadı. Vampirlerin kiliselerden ve haçlardan korkuyor olması gerekmez miydi? Ak Meclis'in New York Cloisters'daki evini ve duvarlarda sıra sıra duran haçları hatırladı. Caleb ona birtakım vampir ırklarının kiliseleri benimsediğini söylemişti. Hatta vampir ırkının tarihi ve Hristiyanlıkla olan ilişkisi üzerine uzun bir monoloğa girişmiş fakat o zamanlar ona fazlasıyla âşık olan Caitlin bu kısma pek kulak asmamıştı. Şu anda bu yüzden çok pişmandı.

Vampir rahip Caitlin'i yandaki bir kapıdan geçirdi ve Caitlin kendini taş merdivenlerden inerken buldu. Kemerli bir Orta Çağ geçidinden ilerlerlerken rahip meşaleleri yakmaya devam ediyordu.

“Geri geleceklerini sanmıyorum” dedi yürüdükleri sırada başka bir girişı kaparken. “Seni bulmak için köyü arayıp tarayacaklar ve seni bulamadıklarında evlerine geri döneceklerdir. Her zaman böyle yaparlar.”

Caitlin burada kendini güvende hissediyordu ve yardımları için bu adama minnettardı. Ona neden yardım ettiğini, onun uğruna neden hayatını tehlikeye attığını merak ediyordu.

“Çünkü ben senin türündenim” dedi adam dönüp ona bakarak, gözlerinin mavisini Caitlin’i delip geçiyordu.

Caitlin diğer vampirlerin zihnine ne kadar kolay erişebildiğini sürekli unutuyordu.

“Hepimiz kiliselerden korkarız diye bir şey yok” dedi rahip onun düşüncelerine cevap vererek. “İrkımızın bölünmüş olduğunu biliyorsun. Bizim türümüz -yani iyi olan tür- kiliselere ihtiyaç duyar. Buralara yerleşiriz.”

Bir koridordan dönüp bir başka kısa merdivenden daha indiklerinde Caitlin nereye gitmekte olduklarını merak etti. Aklından o kadar fazla soru geçti ki önce hangisini soracağını bilmiyordu. “Neredeyim ben?” diye sordu ve tam o anda fark etti ki tanışmalarından beri bu ona söylediğı ilk şeydi. Aklındaki tüm sorular bir çırpıda döküliverdi. “Hangi ülkedeyim? Hangi yıldayız?”

Yürümeye devam ederlerken rahip gülümsedi. Yüzündeki ince çizgiler iyice belirginleşmişti. Kısa, narin, beyaz saçlı, tıraşlı ve büyükbaba görünümlü bir adamdı. Rahiplere has zarif bir örtü kuşanmıştı ve bir vampir için bile yaşlı gözüküyordu. Onun kaç asırdır bu dünya üzerinde olduğunu me-

rak etti. Ondan dışarı yansıyan bir nezaket, sıcaklık seziyor ve onun yanında kendini oldukça huzurlu hissediyordu.

Rahip, “Çok sorun var” dedi sonunda gülümseyerek. “Anlıyorum. Bu kadarı senin için çok fazla. Pekâlâ, ilk başta, şu an Umbria’dasın. Assisi’nin küçük bir kasabası.”

Caitlin oranın nerede olduğunu bulmak için kafasını zorladı. “İtalya mı?” diye sordu.

“Gelecekte evet, bu bölge İtalya adını alacak bir ülkenin parçası olacak fakat şu an değil. Hâlâ bağımsızız. Unutma” derken gülümsedi, “o köylülerin kıyafetlerinden ve hallerinden de anlamış olabileceğin gibi artık 21. yüzyılda değilsin.”

“Hangi yıldayız?” diye sordu Caitlin, neredeyse alacağı cevaptan korkuyordu. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

“18. Yüzyıldasın” diye yanıt verdi. “Daha kesin olmak gerekirse 1790 yılında.”

1790, Assisi, Umbria, İtalya.

Bu düşünce ona fazla geldi. Her şey gerçeküstü geliyordu, rüyadaymış gibi. Bunun gerçek olduğuna, bu zaman ve mekânda olduğuna inanamıyordu. Zaman yolculuğu gerçekten işe yaramıştı. Ardından biraz rahatladı. Düşebileceği tüm zaman ve mekânları düşününce 1790 İtalyası çok rahatsız edici durmuyordu. Tarih öncesi dönemlere dönmemişti en azından. “Neden o insanlar beni öldürmeye çalışıyordu? Ve sen kimsin?”

“Tüm ileri yönlerimize rağmen bu çağ hâlâ baskıcı ve batıl inançlı bir zaman” dedi. “Bu lüks ve eğlence çağında ne yazık ki hâlâ bize karşı korku içinde yaşayan bir dolu insan var. Görüyorsun ki Assisi’nin bu küçük dağ kasabası her zaman türümüz için bir barınak olmuştur. Burası vampirlerle

dolu ve her zaman da öyleydi. Bizim türümüzden vampirler sadece onların çiftlik hayvanları üzerinden beslenir. Yine de zaman geçtikçe köylüler duruma anlamaya başlıyor. Bazen birimizi açığa çıkarırlar ve böyle olduğunda durum katlanılmaz hale gelir. O yüzden arada sırada bizi gömmelerine izin verimiz. Onların aptal insani törenlerini gerçekleştirip bizden kurtulduklarını sanmalarına müsaade ederiz. Onlar kafalarını çevirdiğindeyse tekrardan kalkar ve hayatımıza devam ederiz. Ne var ki bazen bir vampir çok erken kalkmaya çalışır, yahut kalkarken biri görür ve sonra kalabalık toplanır. Bu şeyler hep olur. Türümüzün üstüne istenmedik bir dikkat çeker fakat sadece geçici olarak.”

“Üzgünüm” dedi Caitlin kendini kötü hissederek.

“Üzülme” dedi. “Bu senin ilk zaman yolculuğundu. Bunu kontrol edemezdin. Alışmak biraz zaman alır. En iyilerimiz bile zamanda geri gitmeyi iyi kontrol edemez. Her defasında kendimizi ne zaman ve nerede bulacağımız muammadır. Sen iyi iş çıkardın” dedi nazikçe elini Caitlin’in bileğine koyarak. Başka bir koridordan daha geçtiler, bu seferkinin alçak kubbeli bir tavanı vardı. “Hem o kadar da kötü gitmedi işlerin” diye ekledi. “Ne de olsa buraya gelmeyi akıl edebildin.”

Caitlin arazide koşarken kiliseyi fark ettiği zamanı hatırladı. “Sanki gelmem gereken yer burasıymış gibi hissettim” diye cevapladı. “Gördüğüm ilk binaydı ve bir kale gibi duruyordu.”

Adam gülümseyerek kafasını salladı. “Vampir dünyasında tesadüf diye bir şey yoktur” dedi. “Her şey yazgıya bağlıdır. Sana güvenli gözüken bir bina bir başkasına zayıf gözükebilir. Hayır, sen burayı bir sebepten ötürü seçtin. Çok özel bir sebepten ötürü. Ve bana geldin.”

“İyi de sen bir rahipsin.”

Adam, hafifçe kafasını salladı. “Hâlâ çok gençsin ve öğrenecek çok şeyin var. Bizim kendi dinimiz, kendi inancımız vardır. Kiliseninkinden pek farklı değildir. Bir kişi hem vampir olup hem de dinî hayatın içinde olabilir. Özellikle de bizim türümüzden olan vampirler” dedi. “Ben insanlara günlük ruhani hayatlarında yardım ediyorum. Ne de olsa insan olan rahiplerden farklı olarak bu dünya üzerinde geçirdiğim binlerce yılın avantajı ve bilgeliği var. İnsanlar onların türünden olmadığımı bilmiyor. Tüm bildikleri kasabanın rahibi olduğum ve hep olageldiğim.”

Söylenenleri birleştirmeye çalışan Caitlin’in aklı karıştı. Bir vampir rahip imgesi ona çok ironik geliyordu. Bir vampirin dinî anlayışı, kiliseyle birlikte çalışması... Her şey çok tuhaf duruyordu. Tüm bunlar ne kadar büyüleyici olursa olsun, gerçekten öğrenmek istediği şey vampirler, kiliseler ya da din hakkında değildi. Caleb’den haber almak istiyordu. Yolculuktan canlı çıkmış mıydı? Yaşıyor muydu? Neredeydi? Ve çocukğunun akıbetini öğrenmek istiyordu delicesine. Hâlâ hamile miydi? Bebek hayatta kalmış mıydı? Bu soruları çok kuvvetli bir şekilde aklından geçirip rahibin onları birer birer cevaplamasını umdu ama o bunu yapmadı.

Caitlin onun, düşüncelerini duyduğunu ve cevap vermemeyi seçtiğini biliyordu. Onu soruları sesli bir şekilde sormaya zorluyordu. Ve muhtemelen onun da bildiği gibi, bunlar sormaya korktuğu sorulardı.

“Peki ya Caleb?” diye sordu sonunda sesi titreyerek. Bebeğiyle ilgili bir şey soramayacak kadar tedirgindi. Caitlin dönüp ona baktığında adamın yüzündeki gülümsemenin silin-

diğini, hafif bir çekingenlik ifadesinin yerleştiğini gördü. İçi karardı. *Lütfen*, dedi içinden. *Lütfen bana kötü haber verme.*

“Bazı şeyleri kendi başına bulmalısın” dedi adam. “Bazı şeyleri sana benim söylememem gerekir. Bu yalnız senin yapmak zorunda olduğun bir yolculuk.”

“İyi de o burada mı?” diye sordu umutla. “Başarabildi mi?”

Onunla yan yana yürüyen rahibin dudakları kısıldı. Sorunun cevaplanmamış bir şekilde havada asılı kalmasına izin verdi, zaman sanki hiç geçmiyordu.

Sonunda başka bir merdivenliğin önünde durdular ve rahip dönüp ona baktı. “Keşke sana daha çok şey söyleyebilseydim” dedi. “Keşke.” Döndü, meşalesini kaldırdı ve başka bir ufak merdivenlikten daha aşağıya doğru indi.

Süslü tavanlı, zarif bir şekilde tasarlanmış uzun bir koridora ayak bastılar. Tavanın tamamı fresklerle kaplıydı. Aralarında altın süslemeli kemerler bulunuyordu. Tavan parıl parıldı.

Zemin de aynı şekildeydi. Pembe mermer yeni temizlenmiş gibi gözüküyordu. Kilisenin bu gizli kısmı çok güzeldi, tıpkı kadim bir hazine odası gibi.

“Vay canına” dedi Caitlin sesli bir şekilde. “Burası neresi?”

“Burası mucizeler odası. Şu an Assisili Aziz Francis Kilisesi’ndesin. Burası aynı zamanda onun dinlenme yeridir. Dinimizde oldukça kutsal bir yerdir. İnsanlar yani hem insanlar hem vampirler buraya hacca gelir, binlerce mil uzaktan sırf bu noktaya ayak basmak için. Francis hayvanların ve insan ırkı haricindeki tüm canlı yaratıkların aziziydi, buna bizim ırkımız da dâhil. Burada mucizelerin gerçekleştiği söylenir. Burada onun enerjisi sayesinde korunuyoruz. Buraya

şans eseri ayak basmadın. Burası senin için bir geçit yeri. Yolculuğuna, bizzat *kendi* meşakkatli yoluna başlaman için bir sıçrama tahtası.”

Adam dönüp Caitlin’e baktı. “Şunun üstünden atladığında” dedi, “bir yolculuğa çıkarsın. Ve bazıları yıllar alır, millerce sürer.”

Caitlin düşündü. Bütün olanlar onun için çok fazlaydı. Bir yolculuğun içinde olmak istemiyordu. 21. yüzyılda, Caleb ile birlikte evde, huzur ve güven içinde olmak, tüm bu kâbusu geride bırakmak istiyordu. Seyahat etmekten; sürekli kaçırmaktan, aramaktan yorulmuştu. Tekrardan normal bir hayat, sıradan bir genç kızın hayatını istiyordu. Fakat kendini böyle düşünmekten alıkoymuştu. Biliyordu ki bu işe yaramıyordu. İşler sonsuza dek değişmişti ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Normal hayatının bu olduğunu hatırlattı kendine. Artık eski ortalama insan olan Caitlin değildi. Artık daha yaşlıydı. Daha bilgeydi. Ve bu ister hoşuna gitsin ister gitmesin, özel bir görev üzerindeydi. Bunu kabul etmek zorundaydı.

“Peki, benim yolculuğum ne?” diye sordu Caitlin. “Varacağım yer neresi? Tam olarak nereye gidiyorum?”

Adam onu son koridorun en ucuna kadar götürdü; büyükçe, özenle düzenlenmiş bir mezarlığın önünde durdular. Caitlin mezardan yükselen enerjiyi hissedebiliyordu. Bunun Aziz Francis’in mezarı olduğunu hemen anladı. Onun yakınında dururken kendini yenilenmiş, daha güçlenmiş ve kendine gelmiş hissediyordu. Geri gelen bu güçlerin insani mi yoksa vampirlere ait mi olduğunu merak etmekteydi. Eski güçlerini öyle özlüyordu ki!

“Evet, hâlâ bir vampirsin” dedi rahip. “Endişelenme. Sadece kendine gelmen zaman alıyor o kadar.”

Düşüncelerini korumayı unutmasından ötürü utansa da sözleri onu rahatlatmıştı.

“Çok özel birisin Caitlin” dedi. “İrkımızın sana çok ihtiyacı var. Sen olmadan diyebilirim ki ırkımızın tamamı ve tüm insan soyu yok olmanın eşiğine gelecek. Sana, senin yardımına ihtiyacımız var.”

“Ne yapmam gerek?” diye sordu.

“Zırhı bulmalısın” dedi. “Zırhı bulmak için babanı da bulman gerekecek. Baban zırhı korumakla görevli. Onu bulmak için de önce meclisini bulmalısın, yani *gerçek* meclisini.”

“İyi de nereden başlamam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yok” dedi. “Neden bu zamanda ve bu yerde olduğumu dahi bilmiyorum. Neden İtalya? Neden 1790?”

“Bu soruların cevaplarını kendi başına bulmalısın. Ancak seni temin ederim ki tekrardan bu zamana dönmenin çok ama çok özel nedenleri var. Göreceğin özel insanlar ve gerçekleştireceğin belirli eylemler var. Bu yer ve zaman seni zırha götürecektir.”

Caitlin düşündü. “Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Nereden başlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Rahip ona dönüp gülümsedi. “Aslında biliyorsun” diye cevap verdi. “Sorunun da bu işte. Sezgilerine güvenmiyorsun. Kendi derinliklerini araştırmayı öğrenmen gerek. Bunu şimdi dene. Gözlerini kapa ve derin nefes al.”

Caitlin onun söylediğini yaptı.

“Kendine sor: Gitmem gereken bir sonraki yer neresi?”

Caitlin zihnini zorlayarak denileni yaptı. Hiçbir şey olmadı.

“Nefesinin sesini dinle. Zihnini huzurlu tut.”

Caitlin gerçekten odaklanıp gevşeyerek denileni yaptığında kafasından görüntüler geçmeye başladı. Sonunda gözlemini açıp ona baktı. “İki yer görüyorum” dedi. “Floransa ve Venedik.”

“Evet” dedi rahip. “Çok güzel.”

“Ama kafam karıştı. Nereye gitmeliyim?”

“Bir yolculukta yanlış seçim yoktur. Her istikamet bizi farklı bir yere götürür sadece. Seçim senin. Çok güçlü bir yazgın fakat aynı zamanda özgür bir iraden var. Her adımda bir seçim yapabilirsin. Mesela şimdi bir seçimle karşı karşıyasın. Floransa’da sorumluluklarını yerine getirecek ve zırha daha yakınlaşacaksın. Sana bu yüzden ihtiyaç var zaten. Ancak Venedik’te gönül işlerini göreceksin. Gönülün ve görevin arasında bir seçim yapmalısın.”

Caitlin’in içi karardı.

Gönül işleri. Bu Caleb’in Venedik’te olduğu anlamına mı geliyordu?

Gönlü Venedik’e kayıyordu. Fakat mantıklı düşündüğünde kendinden beklenileni yapması için bulunması gereken yerin Floransa olduğunu biliyordu.

Daha şimdiden bitap düşmüştü.

“Artık yetişkin bir kadınsın” dedi. “Seçim senin. Ancak duyularını takip edersen kalbin kırılacak” diye uyardı.

“Kalbin çizdiği yol asla kolay değildir. Ve hep umulmadık şekildedir.”

“Kafam karıştı.”

Rahip, “En iyi kararlarımızı rüyalarda veririz” dedi. “Yan tarafta bir dehliz var; bu gece uyuyup dinlenebilir ve yarın sabah karar verebilirsin. O zamana kadar tamamen kendine gelmiş olursun.”

“Teşekkür ederim” dedi Caitlin uzanıp elini sıkarak.

Rahip tam gitmek için arkasını dönmüştü ki Caitlin’in aklı başına geldi. Ona sorması gereken bir soru daha vardı, içlerinden en önemlisi hem de. Ama bir yanı bunu sormaktan çok korkuyordu. Titriyordu. Konuşmak için ağzını açtı fakat dili damağına yapışmıştı.

Rahip koridorda yürüyor ve köşeyi dönmeye hazırlanıyordu ki tam o anda Caitlin cesaretini topladı. “Dur!” diye bağırdı. Sonra daha yumuşak bir sesle, “Lütfen, bir sorum daha var” dedi.

Adam durdu fakat arkasını dönmedi. Sanki sormak üzere olduğu şeyi anlamış gibi tuhaf bir şekilde yüzünü ona dönmemişti.

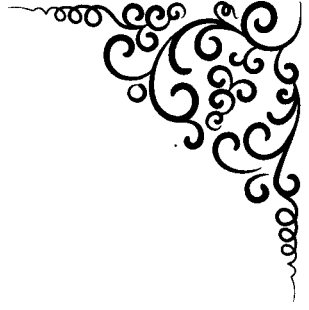
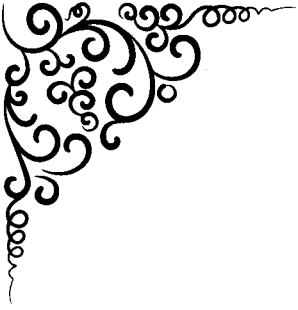
“Bebeğim” dedi titreyen bir sesle. “O...O...kurtuldu mu? Yani yolculuktan? Hâlâ hamile miyim?”

Rahip yavaşça dönüp yüzüne baktı. Sonra göz kapaklarını düşürdü.

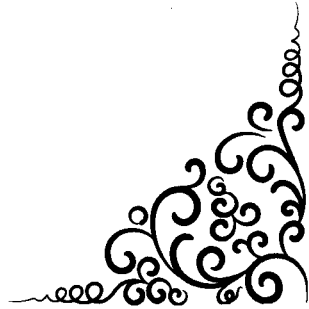
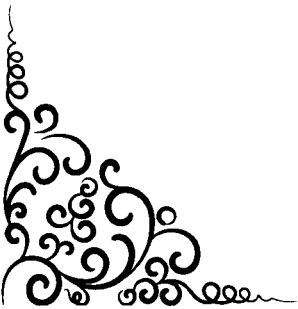
“Üzgünüm” dedi sonunda, bunu o kadar yumuşak söyledi ki Caitlin onu duyup duymadığından emin değildi. “Sen zamanda geri gittin. Çocuklar yalnızca zamanda ileri gidebilir. Çocuğun yaşıyor fakat bu zamanda değil. Sadece gelecekte.”

“İyi ama...” diye söze girdi titreyerek. “Ben vampirlerin zamanda sadece geri gidebileceğini, ileri gidemeyeceğini düşünmüştüm.”

“Doğru” dedi. “Korkarım ki çocuğun senin var olmadığı bir zaman ve yerde yaşıyor.” Tekrar gözlerini yere indirdi. “Çok üzgünüm” diye ekledi. Bu son sözlerin ardından arkasını dönüp çıktı. Caitlin ise sanki kalbine bir hançer saplanmış gibi kalakaldı.

Dördüncü Bölüm

Caitlin Francis Manastırı'nın ıssız odasında otururken
Gaçık pencereden dışarı, geceye doğru baktı. Ağlamayı
bırakmıştı. Rahibin yanından ayrılmasının, yitip giden ço-
cuğuyla ilgili kötü haberleri almasının üstünden saatler geç-
mişti. O saatten beri ne gözyaşlarına hâkim olabilmiş, ne de
işler başka türlü olsa yaşayacağı hayatı düşünmeyi bırakabil-
mişti. Her şey çok sancılıydı.

Ne var ki geçen saatlerin ardından ağlamaktan bitap düş-
müş ve geriye sadece yanağındaki kurumuş gözyaşları kal-
mıştı. Kendini oyalamak için pencereden dışarı bakıp derin
bir nefes aldı.

Önünde Umbria kırları uzanıyordu ve şu an bulunduğu
tepenin üstünden Assisi'nin bir yükselip bir alçalan tepele-
rini görebiliyordu. Gökte dolunay vardı ve buranın haki-
katen güzel bir kırsal alan olduğunu görebilmesine yetecek
kadar etrafı aydınlatıyordu. Arazide nokta nokta duran köy
kulübelerini, bacalardan çıkan dumanları görmesiyle daha
şimdiden tarihin sessiz sakin bir noktasında olduğunu seze-
biliyordu.

Caitlin kafasını çevirip sadece ay ışığı ve duvardaki şam-danda asılı küçük bir mum tarafından aydınlatılan ufak odaya göz gezdirdi. Oda tamamen taştan yapılmıştı, köşede basit bir yatak vardı sadece. Her daim bir şekilde kendini bir manastırda bulmasının sanki kaderiymiş gibi gözükmese-gini garipsedi. Burası Pollepel ile kıyaslanamazdı bile ancak bu ufak, Orta Çağ'dan kalma oda ona oradaki odasını hatırlatıyordu. Kalanın, kişisel bir muhasebeye girişmesi için tasarlanmıştı.

Caitlin düz taş zemini incelerken pencereden yalnızca birkaç santim ötede, insan dizi şeklinde belli belirsiz iki iz gördü. Kim bilir kaç tane rahip orada diz çökmüş ve dua etmiştir diye düşünerek hayret etti. Bu oda muhtemelen yüzlerce yıldır kullanılıyordu.

Caitlin ufak yatağa gidip uzandı. Yatak denilen şey üstünde incecik bir hasır bulunan taş bir levhaydı. Bir tarafına uzanarak rahat etmeye çalıştı ve o sırada bir şey hissetti. Uzanıp o şeyi çıkardı ve ne olduğunu görünce keyfi yerine geldi: Bu, onun defteriydi. Ona tekrar kavuşmaktan duyduğu sevinçle defterini yukarı kaldırdı. Zamanda geriye doğru yaptığı yolculuktan hayatta kalan tek şey bu kadirşinas eski dostuydu. Bu temas edilebilir gerçek şeyi elleriyle tuttuğunda tüm bunların bir rüya olmadığını anladı. Gerçekten buradaydı. Olan her şey gerçekten olmuştu. Sayfaların arasından modern zaman işi bir kalem kaydı ve dizlerine düştü. Caitlin onu kaldırıp inceledi ve düşündü.

Evet, kararını vermişti. Yapması gereken şey tam da buydu. Yazmalıydı. Kafasındakileri dökmeliydi. Her şey o kadar hızlı olup bitivermişti ki nefes alacak zaman bulamamıştı

neredeyse. Bunları kafasında tekrar oynatmaya, tekrardan düşünmeye, hatırlamaya ihtiyacı vardı. Nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Neler olmuştu? Nereye gitmekteydi?

Cevapları kendisinin bildiğinden bile emin olamıyordu. Ancak yazmaya kalkışırsa hatırlayabileceği umudu vardı içinde.

Caitlin dolu sayfaları çevire çevire sonunda boş bir sayfa buldu. Oturur pozisyona geçip sırtını duvara yasladı, dizlerini göğsüne çekti ve yazmaya başladı.

. . .

Nasıl oldu da buraya geldim, Assisi, İtalya, 1790? Bir taraftan, 21. yüzyılda New York'ta normal bir ergen hayatı yaşadığım dönemler çok uzak değilmiş gibi gözüküyor, diğer taraftansa sanki asırlar önceymiş gibi geliyor... Acaba her şey nasıl başladı?

İlk hatırladığım şey, açlık sancıları... Onların ne olduklarını anlayamamam... Jonah... Carnegie Hall... İlk kez beslenişim... İzah edilemez bir şekilde vampire dönüşmem... Bana melez diyorlardı. Ölmek istiyormuş gibi hissediyordum. Tek istediğim diğer herkes gibi olmaktı.

Sonra Caleb çıktı ortaya. Beni o şeytani meclisten kurtardı. Onun meclisi Cloisters'daydı. Beni kovdular çünkü insanlarla vampirlerin ilişki kurmaları yasakmış. Yine kendi başımaydım; yani, ta ki Caleb beni tekrardan kurtarıncaya kadar.

Babamı ve insan soyunu vampirler arası bir savaştan kurtaracak mitolojik kılıcı arayışım Caleb ile beni bir tarihi mekândan diğerine, oradan oraya sürükledi. Kılıcı bulduk

ama onu elimizden aldılar. Her zaman olduğu gibi işleri berbat etmek için Kyle dört göz bekliyordu.

İşler düşündüğüm gibi gitmedi. Caleb'i, eski karısı Sera ile gördüm ve aklımdan olabilecek en kötü şey geçti. Hatalıydım ancak artık çok geçti. O benden çok uzakta tehlikenin ortasına atıldı. Bense Pollepel Adası'nda iyileştim, eğitim gördüm, daha önce hiç olmadığı kadar yakın -vampir- arkadaşlar edindim. Özellikle de Polly. Ve Blake... Gizemli... Yakışıklı... Neredeyse kalbimi çalıyordu. Fakat tam zamanında kendime geldim. Hamile kaldığımı ve Caleb'i bulup onu vampir savaşından kurtarmam gerektiğini öğrendim.

Caleb'i kurtarmaya gittim ama çok geç kalmıştım. Öz kardeşim Sam bizi kandırdı. Bana ihanet etti, onu başka birisi olarak görmemi sağladı. Onun yüzünden Caleb'in gerçekten Caleb olmadığını düşünüp onu, biricik aşkıyı öldürdüm. Kılıçla, kendi ellerimle. Hâlâ kendimi affedemiyorum. Ama sonra Caleb'i Pollepel'e götürdüm. Onu canlandırmamın bir yolu olabileceğini düşündüm. Aiden'a her şeyi yapacağımı, ne isterse feda edebileceğimi söyledim. Ondan bizi zamanda geri yollamasını istedim.

Aiden beni bunun işe yaramayabileceği konusunda uyardı. İşe yarasa bile tekrardan birlikte olamayabilirmişiz. Ancak ben ısrar ettim. Israr etmek zorundaydım.

Şimdi, işte buradayım; tek başıma, yabancı bir zaman ve mekânda, çocuğum yitmişken, hatta belki Caleb bile gitmişken. Geri gelmekle hata mı ettim?

Babamı ve zırhı bulmak zorunda olduğumu biliyorum. Fakat yanımda Caleb olmadan, devam etme gücü bulup bulamayacağımı bilmiyorum.

Kafam o kadar karışık ki bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyorum.

Lütfen, Tanrım, bana yardım et...

• • •

Güneş ufukta kocaman bir gülle gibi doğarken Caitlin New York sokaklarında koşturuyordu. Kıyamet gelmişti. Arabalar ters dönmüştü, cansız bedenler yerde yatıyordu ve her yerde yıkım vardı. Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bulvarlar boyunca Caitlin koştu.

O koştukça sanki dünya yörüngesi etrafında dönüyor, dünya döndükçe sanki binalar kayboluveriyordu. Manzara değişti; bulvarlar çamurlu yollara, beton bloklar da inişli çıkışlı tepelere dönmüştü. Kendini zamanda geriye doğru, modern çağdan başka bir yüzyıla gidiyormuş gibi hissetti. Ona öyle geliyordu ki sanki daha hızlı koşsa babasını ufukta bir yerlerde bulabilecekti.

Ufak kır köylerinden geçti ve sonra bunlar da yok olup gitti. Çok geçmeden geri kalan tek şey beyaz çiçeklerle dolu bir alandı. Onların arasında koşarken babasının ufukta onu bekliyor olduğunu görünce keyfi yerine geldi. Bu onun babasıydı.

Her zaman olduğu gibi güneş silüetinin arkasından vuruyordu, fakat bu sefer alışılmadık ölçüde yakınmış gibi geliyordu. Bu defa Caitlin onun yüzünü, suratındaki ifadeleri görebiliyordu. Gülümsüyor, onun gelmesini bekliyor ve kollarını açmış duruyordu. Caitlin ona yetiştii. Onu kucakladı ve kaslı göğsüne tutunarak sıkıca sarıldı.

“Caitlin” dedi sevgi dolu bir sesle, “Ne kadar yakın olduğunun farkında mısın? Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

Daha cevap vermesine kalmadan yan tarafta bir şey fark etti ve dönüp bakınca gördü ki arazinin öte yanında duran kişi Caleb'di. Ona doğru elini uzatmıştı.

Ona doğru birkaç adım attı, sonra durup babasına baktı. O da ona doğru elini uzatmıştı. "Beni Floransa'da bul" dedi babası.

Sonra Caleb'e döndü. "Beni Venedik'te bul" dedi Caleb.

Caitlin nereye gideceğini bilemez halde, bir ona bir diğerine çevirdi kafasını.

• • •

Caitlin sarsılarak uyandı ve yatağında doğrulup oturdu. Gözlerini kafası karışmış bir şekilde ufacık odanın içinde gezdirdi. Sonunda bunun bir rüya olduğunun farkına vardı.

Güneş doğarken pencereye gitti ve dışarı baktı. Sabahın erken saatlerinin ışığında Assisi öyle güzel, öyle dingin gözüküyordu ki! Daha kimse dışarı çıkmamıştı ve halen bacalarda duman tütüyordu. Erken sabahın sisi arazide bir bulut gibi dolaşıp düşen ışığı kırıyordu.

Caitlin bir gıcırta sesi duymasıyla aniden toparlandı ve kapının açıldığını görüp kendini hazırladı. İstenmeyen bir ziyaretçiye hazırlıklı olmak için yumruklarını sıkmış bekliyordu.

Gül gelmişti, burnuyla kapıyı açmaya çalışıyordu. "Gül!" diye bağırdı. Gül kapıyı tamamen açıp içeri koştu ve Caitlin'in kollarına atıldı. Caitlin mutluluktan ağlarken o onun suratını yalıyordu.

Caitlin kurdu kendinden biraz uzaklaştırıp inceledi. Daha da semirmiş ve büyümüşü.

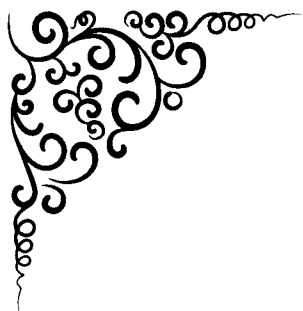
“Beni nasıl buldun?” diye sordu Caitlin.

Gül onu yalayıp havladı. Caitlin yatağının kenarına oturup onu okşarken uzun uzun düşündü. Gül zamanda geri gitmekten kurtulmuşsa belki Caleb de kurtulmuştu. Bu ona cesaret verdi.

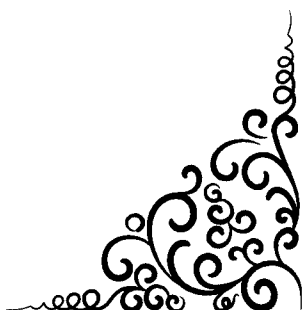
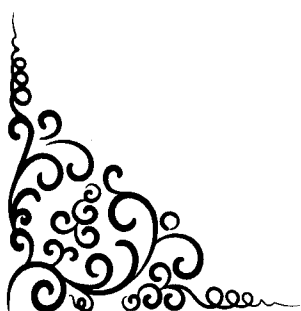
Aklı Floransa’ya gitmesi gerektiğini söylüyordu. Aramaya devam etmeliydi. Babasını ve zırhı bulmaya giden yolun anahtarının orada olduğunu biliyordu. Fakat kalbi onu Venedik’e çekiyordu. Caleb’in orada olabileceğine dair en ufak bir şans varsa, onu bulmalıydı. Bulmalıydı işte, ötesi yoktu.

Kararını verdi. Gül’ü sıkıca kollarına alıp koştu ve camdan dışarı atladı. Artık iyileştiğini ve kanatlarının açılacağını biliyordu.

Daha saniyeler geçmişti ki Caitlin, Umbria tepelerinin üzerinde uçmakta ve doğruca kuzeye, Venedik’e gitmekteydi.

Beşinci Bölüm

Kyle Roma'nın kadim mahallelerinin dar sokaklarından Kyürüyordu. Çevredeki insanlar dükkânlarını kapatıp günü sonlandırıyor. Gün içinde en sevdiği, kendini en güçlü hissettiği zaman hep gün batımı olmuştu. Kan basıncının arttığını, her geçen dakika daha da güçlendiğini hissediyordu. Tekrardan Roma'nın sıkış tepiş sokaklarında, bilhassa bu yüzyılda olmaktan dolayı pek mutluydu. Bu zavallı insanlar daha teknolojiden, herhangi bir gözetimden yüzlerce yıl uzaktaydı. Bu şehri yerle bir etse yakalanmaktan endişe etmezdi.

Kyle Via Del Seminario'ya döndü ve saniyeler sonra kendini kocaman kadim bir meydanda, Piazza Della Rotonda'da buldu.

İşte orada durmaktaydı. Kyle öylece dikilip gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Tekrardan burada olmak çok iyi gelmişti. Tam karşısında duran yer asırlar boyunca evim dediği, dünyanın en önemli vampir karargahlarından biriydi: Panteon.

Panteon yerli yerindeydi ve Kyle onu görmekten memnundu; her zamanki gibi büyük taş binanın kış tarafı dışa

doğru daire biçiminde çıkıntılı, ön tarafı ise devasa heybetli taşlarla döşeliydi. Gün içinde, bu yüzyılda bile turistlere açıktı. Yakışık almayan bir insan kalabalığını barındırıyordu.

Fakat gece geldiğinde, tüm kapılar kapandıktan sonra, bu binanın gerçek sahipleri tüm güçleriyle ortaya çıkıyordu: Yüce Vampir Konseyi.

Büyüküklü küçüklü meclislerden, dünyanın her yanından vampirler buraya tüm gece boyunca yapılan her toplantıya katılmak için akıyordu. Konsey tüm konularda hüküm veriyor, izin çıkarıyor ya da yasak getiriyordu. Vampir dünyasında hiçbir şey onların haberi olmadan ve pek çok durumda da onların izni olmadan gerçekleşmezdi.

Her şey tam yerine oturuyordu. Bu bina ilk başta pagan tanrılar için bir tapınak olarak inşa edilmişti. Her zaman karanlık vampir güçleri için bir ibadet ve bir araya gelme yeri olmuştu. Gözünde sorun olmayanlar için her şey açıktı: Her yerde pagan tanrılara adanmış övgüler, freskler, boyamalar ve heykeller vardı. Bu mekânın misyonunu anlamak için yeterince zaman ayıran herhangi bir insan turistin buranın gerçek amacını anlamaması çok zordu. Ve eğer bu yetmiyorsa, aynı zamanda burada gömülü büyük vampirler vardı. Burası yaşayan bir anıtkabir, Kyle ve onun türünün tam da evim diyebilecekleri bir yerdi.

Kyle merdivenlerden inerken sanki eve dönüyormuş gibiydi. Ön taraftaki devasa demir kapılara yürüdü ve metal tokmağı dört kez vurduktan sonra durup bekledi. Saniyeler geçmişti ki ağır kapılar birkaç saniyeliğine açıldı ve Kyle aşına olmadığı bir surat gördü. Kapı tam Kyle'ın içeri girmesine izin verecek kadar açıldıktan sonra hemen arkasından kapandı.

Kyle'dan bile daha uzun ve iri olan muhafız ona yukarıdan bakıyordu. "Seni bekliyorlar mı?" diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

"Hayır."

Kyle muhafızı görmezden gelerek odanın içinde tam ileri doğru birkaç adım atmıştı ki kolunda buz gibi soğuk bir el hissetti ve durdu. Burnundan soluyarak arkasını döndü.

Vampir muhafız da aynı şekilde burnundan soluyordu.

"Randevusu olmayan kimse giremez" diye çıktı. "Şimdi gidip başka zaman gelmek zorundasın."

"Ben canımın istediği yere girerim" diye karşılık verdi Kyle. "Ve şayet elini bileğimden derhâl çekmezsen sonun kötü olacak."

Muhafız ona baktı, gözleri birbirine kilitlenmişti.

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini görüyorum" dedi bir ses. "Sorun yok, onu bırakabilirsin."

Kyle kolundaki elin gevşediğini hissetti ve kafasını çevirdiğinde tanıdık bir yüz gördü: Lore. Konseyin baş danışmanlarından biri. Orada dikilmiş Kyle'a bakıyor ve gülümseyerek hafifçe kafasını sallıyordu.

"Kyle" dedi, "seni tekrardan göreceğimi hiç düşünmezdim."

Kyle halen muhafızdan dolayı burnundan solur halde ceketini düzelterip hafifçe kafasını salladı. "Konsey ile halletmem gereken bir işim var" dedi. "Bekleyemez."

"Üzgünüm, eski dostum" diye devam etti Lore. "Bugünün gündemi dolu. İçlerinden bazıları aylardır bekliyor. Görünen o ki dünyanın her köşesinden vampir işleri bas-

tırıyor. Ancak eğer gelecek hafta gelirsen sana bir görüşme ayarlama...”

Kyle ileri doğru bir adım attı. “Anlamıyorsun” dedi gergin bir şekilde. “Ben bu zamandan değil, gelecekten geldim. İki yüzyıl sonrasından. Tamamıyla bambaşka bir dünyadan. Son hükmün zamanı geldi. Zaferin, mutlak zaferin kıyısında. Ve eğer onları şimdi görmezsem bunun hepimiz için ağır sonuçları olur.”

Lore ona bakmaya devam ederken gülümsemesi soldu, durumun ciddiyetini anlamıştı. Birkaç gergin saniyenin ardından boğazını temizledi. “Beni takip et.” Arkasını dönüp yürüdü, Kyle da hemen peşinden onu takip etti.

Kyle uzun ve geniş bir koridoru geçip birkaç saniye içinde büyükçe açık bir salona vardı. Uçsuz bucaksız ve enine geniş salonun yükselerek çıkan dairesel bir tavanı ve ışıldayan mermer zeminleri vardı. Salon daire şeklindeydi ve çevresi odaya bakan kaideler üzerine oturtulmuş sütunlar ve heykellerle doluydu.

Salonun dış çeperinde her ırktan, her tohumdan yüzlerce vampir ayakta duruyordu. Kyle bunların çoğunlukla en az kendisi kadar şeytan olan paralı askerler olduğunu biliyordu. Odanın uzak köşesinde Yüce Konsey, masasının arkasında oturup kararlarını verirken onlar sabırlı bir şekilde izliyordu. Kyle odadaki elektriği hissetti.

Kyle tüm bunları bile bile içeri girdi. Konsey’e gitmek yapılması gereken doğru şeydi. Gerçi onları görmezden gelmeyi deneyebilir ve Caitlin’i tek başına kovalayabilirdi fakat Konsey, istihbaratı sayesinde onu daha çabucak ona yönlendirebilirdi. Daha da önemlisi, onların resmi izinlerine ihti-

yacı vardı. Caitlin'i bulmak sadece kişisel bir mesele değil, aynı zamanda vampir ırkı için oldukça mühim bir hadiseydi. Şayet Konsey onu desteklerse ki Kyle böyle yapacaklarından şüphe duymuyordu, sadece onların müsaadesini değil aynı zamanda kaynaklarını da arkasına almış olacaktı. Onu daha çabuk öldürüp daha hızlı bir şekilde geri dönebilir ve savaşın sonunu getirmeye hazır olabilirdi.

Müsaadelerini almadan o, başıboş serseri bir asker durumuna düşerdi. Kyle'ın bununla bir sorunu yoktu, fakat zamanını arkasını kollayarak geçirmek istemiyordu. Eğer onların iznini almadan hareket ederse arkasından onu öldürmeleri için vampirler yollayabilirlerdi. Gerçi kendini savunabilirdi ama zamanını ve enerjisini bu yolda harcamak istemiyordu. Eğer onun taleplerini reddederlerse de Caitlin'i ele geçirmek için ne gerekiyorsa kendi başına yapmaya hazırdı.

Bu nihayetinde sonu gelmez vampir formalitelerinin içinden yalnızca bir diğeri idi. Bu kurallar onların tüm vampirleri bir arada tutan bir tutkaldı. Ne var ki bu, asabının bozulmasına engel değildi.

Kyle yaklaştıkça gözlerini Konsey'e çevirdi. Tam da onları hatırladığı gibi duruyorlardı. Salonun uzak köşesinde büyük Konsey'in on iki hâkimi yüksek bir kürsüde oturuyordu. Siyah ve sade cüppelerini kuşanmışlardı, hepsi yüzlerini örten kukuletalar takıyordu. Kyle yine de bu adamların kim olduğunu biliyordu. Onlarla asırlar boyunca pek çok kez yüz yüze gelmişti. Bir kez, yalnızca bir kez kukuletalarını geri çekmişler, Kyle da böylece onların bu gezegen üzerinde milyonlarca yıldır dolaşan grotesk ve ihtiyar suratlarını görebil-

mişti. Bunu anımsayınca ürktü. Onlar geceye ait çirkin mi çirkin yaratıklardı.

Ne var ki onun zamanının Yüce Konseyi'ni oluşturanlar onlardı ve Panteon inşa edildiğinden beri burada oturmuşlardı. Bu bina gerçekten de onların bir parçası gibiydi ve türün hiçbir ferdi, hatta Kyle bile onların hükümlerini çiğnemeye cüret edemezdi. Güçleri çok şiddetliydi ve ellerinin altında harekete geçirebilecekleri pek çok kaynaklar vardı. Kyle belki bir ya da ikisini öldürerek kaçabilirdi fakat dünyanın her yanından çağıracakları ordular eninde sonunda onu avlardı.

Salonun içindeki yüzlerce vampir Konsey'in hükümlerine tanıklık etmeye ve onlara sorunlarını sunmaya gelmişlerdi. Her zaman salonun kenarlarında düzgün bir şekilde sıra olur, dikkatle bekler ve çeperde büyük bir çember oluşturarak odanın ortasını tamamen boşta bırakırlardı, yalnızca tek bir kişi için ki o kişi de onların kararını beklerken önlerinde dikilen kişi olurdu.

Şu andaysa karşılarında korkudan titreyerek duran zavallı ruh tek başına dikiliyor, verilecek kararı beklerken onların içi görünmez kukuletalarına doğru bakıyordu. Kyle daha önce o noktada bulunmuştu. Pek hoş bir tecrübe değildi. Eğer ki onların karşısına çıkarken sunduğunuz malzemeyi beğenmezlerse, sırf kapris uğruna sizi oracıkta öldürebilirlerdi. Onların karşısına asla öylesine çıkamazdınız, bu her zaman bir ölüm kalım meselesiydi.

Kalabalığın içinde ilerlerken Lore Kyle'a, "Burada bekle" diye fısıldadı. Kyle çeperde durarak seyre koyuldu. Kyle olanları izlerken hâkimlerden biri belli belirsiz başını salladı

ve iki asker vampir iki taraftan çıkıverdi. İkisi de Konsey'in karşısında duran kişinin bir kollarını kavradılar.

"HAYIR! HAYIR!" diye bağırdı adam.

Ne var ki işe yaramadı. Askerler onu sürüklediler, adam bağıra çağıra mücadele ederken ölüme götürüldüğünü ve ne söyleyeceklerinin ne de yapacaklarının hiçbir faydasının dokunmayacağını biliyordu. Vampirin çılgınlıkları odanın içinde yankılanırken Kyle, götürülen kişinin Konsey'in karşısına onaylanmayan bir şeyle çıkmış olduğunu fark etti. Sonunda kapı açılıp vampir dışarı çıkarıldıktan sonra kapandı. Oda tekrar sessizleşti.

Kyle diğer vampirler sıralarının gelmesinden korkarak birbirlerine bakarken odada yükselen gerginliği hissedebiliyordu. Kyle, Lore'un Konsey'in yakınındaki bir görevliye gidip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Görevli bunun üzerine hâkimlerden birine gidip dizlerinin üstüne çöktü ve kulağına fısıldadı.

Hâkim kafasını belli belirsiz çevirdiğinde adam parmağıyla Kyle'ı gösterdi. Bu mesafeden bile Kyle hâkimin kukuletasının altında kalan gözlerinin onu kestiğini hissedebiliyordu. Aksi yöndeki çabasına rağmen Kyle titredi. Nihayet, gerçek şeytanın karşısındaydı işte. Görevli başını salladı, artık sıra Kyle'ındı. Kyle kalabalığın ortasında ilerlemeye başladı ve doğruca ortadaki boşluğun merkezine doğru yürüdü. Odanın ortasındaki ufak çemberde, spotun altında yerini aldı. Şayet kafasını kaldırıp yukarı baksa tavanın ortasında gökyüzüne açılan boşluğu görebileceğini biliyordu. Gündüz vakti içeri bir miktar ışık sızıyordu. Şu an yani gün batımı sırasında ise ışık süzülüyor ve çok zayıf geliyordu. Oda çoğunlukla fenerlerle aydınlatılmıştı.

Kyle dizlerinin üstüne çöktü ve selam verdi, vampir görüşüne uygun bir şekilde onların kendilerini çağırmalarını bekliyordu.

“Kara Metcezir Meclisi’nden Kyle” dedi hâkimlerden biri yavaşça. “Bize haber vermeden gelecek kadar gözü pekmişsin. Eğer ki talebin kabul görmezse ölüm cezası riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyorsundur.”

Bu bir soru değildi, uyarıydı. Kyle sonuçları biliyordu fakat s korkmuyordu. “Farkındayım, efendim” dedi Kyle sadece ve bekledi.

Nihayet, birkaç saniyelik hışırının arkasından başka bir beyan geldi. “O zaman konuş. Bizden ne rica ediyorsun?”

“Ben başka bir zamandan geldim. İki yüzyıl sonradan.”

Odanın içini yüksek perdeden bir uğultu kapladı. Görevlilerden biri zemine elindeki asayla üç kez vurdu ve bağırды: “Sessizlik!”

Sonunda odadaki gürültü dindi.

Kyle sözlerine devam etti. “Yok yere zaman yolculuğu yapmadım. Kaçınılmaz bir durum vardı. Gelecekte, yani benim yaşadığım zamanda, bir savaş olacak; büyük bir vampir savaşı. New York’ta başlayıp oradan yayılacak. Bizim hayalini kurduğumuz Vampir Kıyameti. Sonunda türümüz zafer kazanacak. Tüm insan ırkının kökünü kazıyıp onları köleleştireceğiz. Aynı zamanda iyiliksever vampir meclislerini ve yolumuzun üstünde duran herkesi yok edeceğiz. Bunları biliyorum çünkü bu savaşın başında ben varım.”

Tekrardan bir uğultu yükseldi ve bunu asanın yere vurulması takip etti.

“Ancak savaşım henüz tamamlanmadı” dedi Kyle uğultunun arasından. “Başardığımız her şeyi yerle yeksan edebilecek, türümüzün bu şanlı geleceğini yok edebilecek tek bir kişi, sadece tek bir ayak bağım kaldı. Özel bir soydan geliyor, zamanda geri gidip benden kaçmak üzere. Buraya onu bulmak ve işini bitirmek için geldim. O zamana kadar gelecek hepimiz için bir muamma. Bugün önünüze çıktım çünkü onu öldürmek için izniniz istiyorum; yani burada, sizin yeriniz ve zamanınızda. Aynı zamanda onu bulmak için yardımlarınızı da rica edeceğim.”

Kyle tekrardan başını eğdi ve bekledi. Onların vereceği hükmü beklerken kalbi güm güm atıyordu. Elbette ona yardım etmeleri onların çıkarları için de en iyisi olurdu ve yardım etmemeleri için ortada bir sebep göremiyordu. Gelgelelim yine de milyonlarca yıldır hayatta olan, kendisinden bile yaşlı olan o yaratıkların ne yapacağı hiç belli olmazdı. Hiçbir zaman on ikisinin önündeki gündem nedir bilememişti ve verdikleri kararlar kafasına göre esen yel kadar keyfi gözük müştü hep.

Yürek hoplatan sessizliğin ortasında bekledi.

Nihayet, bir boğaz temizleme sesi duyuldu. “Elbette, kimden bahsettiğini biliyoruz” dedi hâkimlerden biri son derece ciddi bir şekilde. “Caitlin’den bahsediyorsun, ileride Pollepel Meclisi’ne dâhil olacak olan fakat aslında farklı ve çok daha güçlü bir meclisten gelen. Evet, dün bizim zamanımıza geldi. Elbette bunu biliyoruz. Ve sence biz de onu öldürmek isteseydik, bunu yapmaz mıydık?”

Kyle cevap vermeyecek kadar akıllıydı. Bu ufak gururlanmaya ihtiyaçları vardı. Öylece durup konuşmalarını bitirmelerini bekleyecekti sadece.

“Fakat azmini ve gelecekteki savaşını takdirle karşılıyoruz” diye devam etti hâkim. “Evet, çok takdir ediyoruz.”

Bir saniyeliğine daha yürek hoplatan bir sessizlik oldu.

“Onun peşinden koşmana izin vereceğiz” diye devam etti hâkim. “Fakat eğer onu bulursan öldürmeyeceksin. Onu canlı yakalayıp bize getireceksin. Onu bizzat öldürmekten ve yavaş yavaş can verişini izlemekten keyif duyarız. Oyunlar için muhteşem bir aday olur.”

Kyle içinin hiddetle dolup taşıdığını hissetti. *Oyunlar. Tabii ya.* Bu hastalıklı, yaşlı vampirlerin umurlarında olan tek şey buydu. Artık hatırlıyordu. Kolezyum’u vampirin vampirle, vampirin insanla, vampirin canavarlarla karşı karşıya geldiği sporları için bir arenaya çevirmişlerdi ve hepsinin parçalara ayrılışını seyretmeye bayılıyorlardı. Zalimceydi ve Kyle buna kendince bir hayranlık duyuyordu.

Ne var ki Caitlin için istediği bu değildi. Onu ölü istiyordu. Nokta. İşkence çekmesini istemediğinden değil ama zaman kaybetmek, işi şansa bırakmak istemiyordu. Elbette, şimdiye kadar hiç kimse oyunlardan kaçamamış ya da sağ çıkamamıştı. Fakat yine de neler olabileceği bilinmezdi.

“Fakat, üstatlarım” diye itiraz etti Kyle, “Caitlin sizin de belirttiğiniz gibi güçlü bir soydan geliyor ve hayal ettiğinizden çok daha tehlikeli biri. Onu derhâl öldürmek için iznini istiyorum. Kaybedecek çok şey var.”

“Halen gençsin” dedi başka bir hâkim, “ve bu yüzden hükmümüzü yargılamayı affedeceğiz. Başka biri olsa dakikasında öldürmüştük.”

Kyle hafifçe başını eğdi. Çok ileri gittiğini anlamıştı. Hiç kimse hâkimlere karşı çıkmazdı.

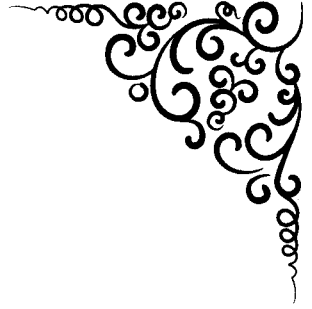
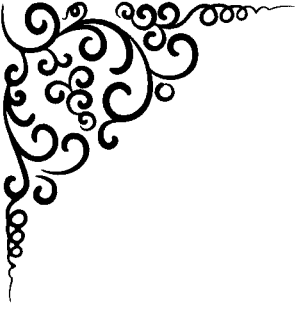
“O Assisi’de. Buradan oraya gideceksin. Çabuk git ve oyalanma. Artık lafını ettiği için gözlerimizin önünde ölümünü izlemek için sabırsızlanıyoruz.”

Kyle gitmek için döndü.

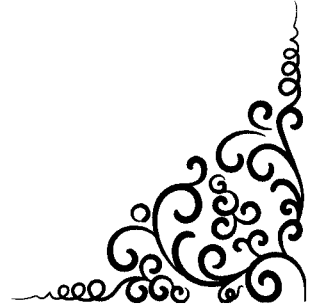
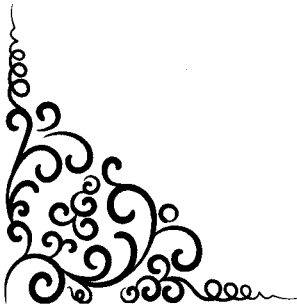
“Ve Kyle” dedi içlerinden biri.

Kyle arkasını döndü.

Birinci hâkim kukuletasını indirdi ve yumrular, siğiller, yarıklarla dolu, Kyle’in gördüğü en grotesk suratlardan birini ortalığa çıkardı. Ağzını açıp korkunç bir şekilde gülümse-di, sapsarı ve keskin dişleriyle parlayan kara gözleri vardı. Sırtı daha da büyüdü. “Bir dahaki sefere haber vermeden geldiğinde yavaş yavaş ölen kişi *sen* olacaksın.”

Aktıncı Bölüm

Caitlin tertemiz Umbria kırları üzerinde uçarken tepelerin ve vadilerin üstünden geçiyor, sabahın erken gün ışığında bereketli yeşil araziye göz gezdiriyordu. Ufak çiftlikler, bacalarından duman tüten etrafı yüzlerce dönüm araziyle çevrili küçük taş kulübeler altında seriliydi.

Kuzeye ilerlerken manzara değişti ve yerine Toskana'nın vadileri ve tepeleri geldi. Baktığı mesafede yükselen tepelerde kurulu üzüm bağlarını ve daha şimdiden işe başlamış geniş hasır şapkalı işçilerin üzümleri topladığını görebiliyordu. Burası inanılmaz güzeldi ve Caitlin'in bir tarafı aşağı inip, oracığa kurulup kendini bu küçük çiftlik kulübelerinden birinde evde hissetmek istiyordu. Ancak yapması gereken işleri vardı. Gül'ü sıkıca kucığında, tişörtünün içine sarılı halde tutarak kuzeye doğru uçmaya devam etti. Caitlin Venedik'e yaklaştığını ve sanki bir mıknaş tarafından o tarafa çekildiğini hissediyordu. Ne kadar yakınlaşırsa kalbinin o denli beklentiyle dolup taşıdığını hissediyor, daha şimdiden oradaki bir zamanlar bildiği insanları sezebiliyordu. Yine de halen kim oldukları belirsizdi. Caleb'in orada olup olmadığını, hatta yaşıyıp yaşamadığını bile sezemiyordu.

Caitlin her zaman Venedik'e gitmeyi hayal etmişti. Kanalların, gondolların fotoğraflarını görmüş ve kendini hep oraya sevdiği biriyle giderken hayal etmişti. Hatta kendine bu gondollardan birinde evlenme teklif edildiğini bile düşünmüştü.

Yaklaştıkça şu an ziyaret etmekte olduğu 1790'lar Venedik'inin resimlerini gördüğü 21. yüzyıldaki Venedik'ten oldukça farkı olabileceği aklına dank etti. Gözünde canlandığı şekliyle muhtemelen daha küçük, daha az gelişmiş ve daha kırsal olacaktı. Aynı zamanda o denli kalabalık olmayacağını düşünüyordu. Fakat çok geçmeden ne kadar yanlış düşündüğünü fark etti.

Caitlin Venedik'in uç kısımlarına nihayet ulaştığında bu yükseklikten bile altındaki kentin modern zamanlardaki resimlerine ne denli şaşırtıcı bir benzerlik gösterdiğini görerek sarsıldı. Tarihsel ve nam salmış mimarisini, tüm ufak köprüleri, kanalların kavşak ve dönemeçlerini hemen tanıdı. İşin aslı 1790'daki Venedik'in, en azından dış görünüşü itibarıyla 21. yüzyıl Venedik'inden pek farklı olmadığını görünce çok şaşırdı.

Bunun üstüne daha fazla düşündükçe her şey yerli yerine oturuyordu. Venedik mimarisi yalnız yüz ya da iki yüz yıllık bir şey değildi: Yüzlerce yıllıktı. Gittiği bir sürü okuldan birindeki bir tarih dersinde Venedik'in ve 12. yüzyılda inşa edilmiş bazı kiliselerinin öğretildiğini hatırladı. O derisi daha iyi dinlemiş olmayı diliyordu içinden şimdi. Sere serpe yayılmış binalardan oluşan altındaki Venedik yepyeni bir şehir değildi. 1790'da bile nereden bakılırsa bakılsın yüzlerce yıllıktı.

Caitlin bu olgu karşısında rahatladı. 1790 yılının bambaşka bir gezegen olacağını hayal etmişti ve bazı şeylerin aslında o kadar değişmediğini anlayanca içi rahatlamıştı. 21. yüzyılda da gelse ziyaret edeceği şehir esasen aynıymış gibi duruyordu. Görebildiği tek doğrudan fark su yollarının, tek bir motorlu taşıt bile barındırmadığıydı. Tek bir hız motoru, feribot, bir tane bile vapur yoktu. Bunun yerine su yolları direkleri metrelerce yüksekliğe uzanan yelkenli teknelerle doluydu.

Caitlin aynı zamanda kalabalık karşısında da hayrete düşmüştü. Alçalıp artık sadece otuz metre yukarıdayken baktığında sabahın bu erken saatinde bile sokakların insanlarla dolu olduğunu görebiliyordu. Su yolları da tamamen tekne trafiği içerisindeydi. Hayretler içindeydi. Bu kent Times Meydanı'ndan daha kalabalıktı. Oysa önceden zamanda geri gitmenin hep daha az insan, daha küçük kalabalıklar anlamına geleceğini düşünmüştü. Bu konuda da yanıldığını tahmin ediyordu.

Şehrin üzerinden uçup tekrar ve tekrar etrafında tur attığında onu şaşırtan şey daha çok Venedik'in tek bir kent, tek bir ada olmayıp birçok adaya yayılmış olması, hepsi kendi binalarını ve kendi ufak kentlerini barındıran bir sürü adanın her yöne doğru uzanmasıydı. Venedik'in üstünde yükseldiği ada en çok binayı barındıran ve en gelişmiş olanıydı. Fakat hepsi birbirine bağlı görünen bir sürü diğer ada şehrin yaşamsal bir parçasını oluşturunuyordu.

Onu şaşırtan diğer bir şey de suyun rengiydi, parlayan bir mavi. Öyle açık, öyle gerçeküstüydü ki onun Karayip civarlarında bir yerde görmeyi umacağı türdendi.

Nereye ineceğini düşünüp kendini ayarlamaya çalışarak adaların üstünden tekrar ve tekrar uçarken burayı 21. yüzyıldayken hiç ziyaret etmediğine pişman oldu. Neyse ki en azından şimdi bir şansı vardı.

Caitlin biraz sersemlemişti. Burası çok büyük ve kalabalık bir mekân gibi gözüktüyordu. Nereye ineceği, bir zamanlar tanıdığı insanlar için -şayet onlar buradaysa tabii- aramaya nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Budalaca bir şekilde Venedik'in daha küçük ve daha tanınmadık olacağını düşünmüştü. Buradan baktığında kenti günlerce gezse de bir uçtan diğerine gidemeyeceğini görebiliyordu.

Venedik'in esas adası üzerinde göze görünmeden inebileceği hiçbir yer olmadığını fark etti. O kadar kalabalıktı ki göze batmadan yaklaşmanın imkânı yoktu. Dikkat çekmek istemiyordu. Orada başka hangi meclislerin olduğunu ve bölgelerine ne derece düşkün olduklarını bilmiyordu, iyi ya da kötü olup olmadıklarına dair bir fikri yoktu ve buradaki insanların Assisi'dekiler gibi vampirlere karşı gözlerini dört açıp açmadıklarını ya da onun peşine düşüp düşmeyeceklerini bilmiyordu. İhtiyacı olan son şey peşine düşmüş bir başka gruptu.

Caitlin adadan epey uzakta olan anakara parçasına inmeye karar verdi. İnsanlarla dolu büyük teknelerin karadan demir aldığını gördü ve işe başlamak için buranın en iyi nokta olacağını düşündü. En azından tekneler onu doğruca kentin kalbine götürebilirdi.

Caitlin göze batmadan teknelerin yakınındaki bir ağaç korusunun içine indi. Gül'ü yere bırakır bırakmaz en yakın çalılığa koşup çişini yaptı. İşini bitirdiğinde Gül Caitlin'e

bakıp havladı. Caitlin gözlerinden onun aç olduğunu anlayabiliyordu. Kendisi de acıkmıştı.

Uçmak onu yormuştu ve Caitlin henüz tam anlamıyla kendine gelmediğini fark etti. Aynı zamanda belirli bir lezzete alıştığını da fark etti. Beslenmek istiyordu fakat insan üzerinden değil.

Etrafına baktı fakat civarda hiç geyik göremedi. Araştırmaya girecek zamanı yoktu. Vapurdan yüksek bir düdük sesi çıktı ve Caitlin onun ayrılmak üzere olduğunu anladı. Beslenmek için biraz bekleyeceklerdi.

Karnına bir sancı saplanan Caitlin Pollepel'in güvenli ve rahat ortamını özledi, Caleb'in yanında olmayı özledi, Caleb'in ona nasıl avlanılacağını öğretip kılavuzluk edişini hatırlayıp iç çekti. O yanındayken her şeyin yolunda gideceğini hissetmişti. Oysa şu an, kendi başınayken, o kadar da emin değildi.

. . .

Caitlin yanında Gül ile beraber en yakın tekneye yürüdü. Bu, uzunca bir iple kıyıya bağlanmış kocaman bir yolcu teknesiydi ve Caitlin kafasını kaldırıp baktığında içinin tamamen insanlarla dolu olduğunu gördü. Son yolcular da rampadan çıkıp içeri girerken Caitlin hızlanıp tekne kalkmadan yetişmeye çalışıyordu. Ne var ki kocaman, çelik gibi bir elin göğsüne vurup onu durdurmasıyla şaşkınlığa uğradı. "Bilet" dedi bir ses.

Caitlin kafasını çevirdiğinde kaslı, uzun bir adamın ters ters kendine baktığını gördü. Adam pespaye görünümlü ve tıraşsızdı, ayrıca o mesafeden bile kokuyordu.

Caitlin sinirlendi. Beslenemediği için iyice sinirlenmişti ve onu durduran bu el dah çok canını sıkımişti.

“Biletim yok” diye çıkıştı Caitlin. “Bıraksan da geçsek?”

Adam sertçe kafasını sallayıp başka tarafa dönerek onu görmezlikten geldi. “Bilet yoksa tekne de yok” dedi.

Caitlin’in öfkesi bir kat daha arttı, kendini Aiden’ı hatırlamaya zorladı. O olsa ona ne söylerdi? *Derin nefes al. Gevşe. Aklını kullan, vücudunu değil.* O olsa ona bu insandan daha güçlü olduğunu hatırlatırdı. Ona kendini merkeze almasını, odaklanmasını söylerdi; yani *işsel* yeteneklerini kullanmasını. Gözlerini kapayıp nefesini ayarlamaya çalıştı. Düşüncelerini bir araya toplayıp onları doğruca bu adama çevirmeye çalıştı. *Tekneye binmemize izin vereceksin,* dedi içinden. *Bunu biz sana ödeme yapmadan yapacaksın.* Caitlin gözlerini açtı ve adamın orada durup onlara yol veriyor olmasını umdu. Ne var ki adam onu görmezlikten geliyor, son ipin de düğümünü çözmekle uğraşıyordu.

İşe yaramıyordu. Ya zihin kontrol etme gücünü yitirmişti ya da bu güç henüz tam olarak geri gelmemişti. Belki kafası çok dağınıktı, yeterince odaklanamıyordu.

Aniden bir şey hatırladı. Ceplerine bakmalıydı. Çabucak elini içlerine daldırıp 21. yüzyıldan getirdiği bir şey var mı diye baktı ve yirmi dolar buldu.

“Al işte” dedi onu uzatarak.

Adam aldı, buruşturdu, yukarı tutup inceledi. “Bu ne?” diye sordu. “Bilmiyorum ben bunu.”

Caitlin, “Bu yirmi dolar” diye açıklarken söylediklerinin kulağa ne kadar salakça geldiğini fark etti. Tabii ya, herif

bunu nereden *bilsin* ki? Bu şey Amerika'ya aitti. İki yüzyıl önce burada ne işi olsundu.

Korkuya kapılan Caitlin aniden üstündeki tüm paranın hiçbir işe yaramayacağını fark etti.

“Çöplük” dedi adam tekrardan parayı ona uzatarak.

Caitlin kafasını çevirdi ve korkuyla iplerin çözüldüğünü, teknenin hareket etmek üzere olduğunu fark etti. Hızlıca düşündü, ceplerine uzandı ve biraz bozukluk çıkardı. Bir çeyreklik bulup onu adama uzattı.

Adam bu sefer daha ilgili bir şekilde onu aldı ve ışığa tuttu. Ne var ki yine de ikna olmamıştı.

“Gerçek parayla gel bir dahaki sefere” dedi, sonra da Gül'e baktı ve ekledi: “Ve köpek olmadan.”

Caitlin'in aklı Caleb'e kaydı. Belki de o orada, Venedik üzerinde, sadece bir tekne yolculuğu kadar uzaktaydı. Bu adamın onu sevdiği adamdan alıkoymasına öfkelenmişti. Onun parası *vardı*, sadece *herifin* zamanına ait değildi. Ayrıca üstünde yüzlerce insanı barındıran tekne öyle pek de ahım şahım durmuyordu. Bir bilet gerçekten bu kadar fark yaratır mıydı? Hiç adil değildi.

Adam parayı Caitlin'in eline sıkıştırırken aniden kocaman terli elini onunkinin üstüne koyup bileklerinden tuttu. Kötü kötü bakarak kocaman, sahtekâr bir şekilde gülümserken bir sürü dişinin yerinde olmadığı görülüyordu. Caitlin berbat nefesinin kokusunu alabiliyordu.

“Eğer paran yoksa bana başka şekillerde ödeme yaparsın” dedi sırtımasını iyice suratına yayarak ve tam bu sırada uzanıp eliyle Caitlin'in yanağına dokundu.

Caitlin'in refleksleri devreye girdi ve otomatik olarak onun elini sert bir şekilde uzaklaştırıp bileğini avucundan kurtardı. Gücü karşısında kendisi bile şaşırmişti.

Adam hayretle ona baktı, böyle ufak bir kızın kuvvetli olmasından dolayı şaşırıldığı belliydi ve gülümsemesi yerini öfkeyle çatılmış kaşlara bıraktı. Boğazını temizler gibi yapıp tam ayaklarının dibine tükürdü. Caitlin aşağı baktığında tükürüğün ayakkabılarına isabet ettiğini gördü ve tepesi attı.

"Şuracıkta boğazını kesmediğim için şanslısın" diye homurdandı adam ve arkasını dönüp ipleri çözmeye devam etti.

İçindeki hiddet yükselirken Caitlin yanaklarının kızardığını hissetti. Erkekler her yerde aynı mıydı yoksa? Her zamanda ve her çağda? Bu olay bu çağda kadınlara nasıl muamele edildiğiyle ilgili bir ön-gösterim miydi yoksa? Dışarıdaki tüm kadınları ve şimdiye kadar katlanmış olmaları gereken şeyleri düşündü ve içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. Sanki onların tümünün hakkını savunmalıymış gibi hissediyordu.

Adam ipleri çözmek için eğilmiş dururken Caitlin çabucak arkaya doğru gerilip herifi kıcından tekmeledi. Tekme adamı arkadaşının üstünden uçurarak doğruca dört metre aşağıda kalan suyun içine yolladı. Adam büyük bir şapırtı ile suya düştü.

Caitlin çabucak Gül'ü yanına alıp rampadan yukarı koştu ve insanlarla dolu büyük yolcu gemisine attı kendini. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Caitlin kimsenin bir şey görmemiş olduğunu umuyordu. Mürettebat ipten örülmüş rampayı kaldırıp gemi yolculuğuna yelken açmaya başladı-

ğında durum tam da böyleymiş gibi gözükiyordu. Caitlin çabucak köşeye koşup aşağı baktı. Adamın suda debelendiğini, yumruğunu yukarı kaldırmışken kafasının bir batıp bir çıktığını görebiliyordu.

“Tekneyi durdurun! Tekneyi durdurun!” diye bağırdı adam.

Yüzlerce heyecanlı yolcu teknenin yelken açmasını alkışlarken adamın bağırısları bu harala gürele içinde boğuldu gitti.

Mürettebattan biri onu fark etti ve adamın Caitlin’i işaret eden parmağını takip ederek teknenin yan tarafına doğru koştu.

Caitlin olacekları görmek için beklemedi. Çabucak yanında Gül ile beraber yoğun kalabalığın arasına daldı. Teknenin tam ortasına, izdihamın merkezine ulaşınca kadar eğilip zikzaklar çizerek yolunu açtı. Birbirine yapışık duran yüzlerce insan vardı ve Caitlin onu ya da Gül’ü fark etmeyeceklerini umuyordu. Birkaç dakika içinde yelkenli hız kazandı. Bir süre sonra Caitlin derin bir nefes aldı. Görebildiği kadarıyla kimsenin onun arkasından gelmiyor ya da onu aramıyordu. Gül ile beraber sakın bir şekilde kalabalığın içinden ilerleyip teknenin öbür ucuna doğru yol aldı. Oraya nihayet ulaştığında insanlarla dolu parmaklıkların üzerinden eğildi ve baktı.

Uzaklardan herifin halen suyun içinde cebelleştiği ve kendini iskeleye doğru çekmeye çalıştığı görölüyordu. Ufukta bir nokta gibiydi. Caitlin gülümsedi. Ona hak ettiğini vermişti.

Diğer tarafa döndüğünde tam ileride Venedik'in görünmeye başladığını fark etti. Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve biraz geriye doğru eğilip saçını arkaya savuran serin deniz rüzgârını hissetti. Sıcak bir mayıs günüydü, tatlı bir sıcaklık vardı ve tuzlu hava insanı kendine getiriyordu. Gül tam yanına zıpladı, patilerini parmaklıklara koydu ve o da dışarı doğru bakıp tuzlu havayı kokladı.

Caitlin tekneleri her zaman sevmiştir. Tarihî bir teknede bırakın seyahat etmeyi, bulunmamıştır bile. Gülümseyerek kendi düşüncelerini düzeltti. Bu artık *tarihî* bir tekne değildi. Modern bir tekneydi. Bu düşünce onu güldürdü.

Göge doğru yükselen ahşap direklere baktı. Tüm mürettebatın sıraya dizilip kalın iplere asılmasını ve böylece metrelerce genişlikteki yelken bezinin yukarı çıkışını izlerken kumaşın pırpır edişini duyabiliyordu. Ağır bir şey gibi görünüyordu, denizciler güneşin altında terleye terleye tüm güçleriyle iplere asılıyordu ki yelken bezi bir parça yukarı çıkabilsin.

Demek bu şey böyle yapılıyordu. Caitlin tüm bu şeyin verimliliği ve nasıl da bozulmadan çalıştığı karşısında şaşırıldı. Bu devasa ve kalabalık teknenin, modern motorların yardımı olmadan nasıl bu kadar hızlı gittiğine aklı ermiyordu. Geminin kaptanına 21. yüzyıldaki motorlardan ve ne kadar hızlı gidebileceklerinden bahsetse acaba adam ne yapardı diye düşündü. Muhtemelen Caitlin'in delirmiş olduğunu düşünürdü.

Aşağı doğru baktığında altı metre altında her yana sıçrayan suları, teknenin yan tarafına vuran ufak dalgaları gördü. Su o kadar hafif, o kadar maviydi ki büyülydü sanki.

Her yanında insanlar onu sıkıştırıyor, hepsi parmaklıklara geçip dışarı bakmak istiyordu. Caitlin onlara baktığında birçoğunun ne kadar basit giyinmiş olduğunu fark etti; pek çoğu tunik ve sandaletliydi, hatta bazılarının ayakları çıplaktı. Giyimleri zarif gözükken diğerleri ise bunlardan uzak durmaya çalışıyordu. Birkaç insan uzun gaga burunlu maskeler giyiyordu. Birbirleriyle gülüp şakalaşıyorlar ve sarhoş görüntüsü veriyorlardı.

Aslında iyice baktığında fark etti ki yolcuların çoğu şaraplarını yudumluyor ve sabahın bu saatinde bile sarhoş görünüyörlerdi. Şimdi fark etmişti ki tüm teknede sanki büyük bir partiye gidiyormuşçasına şenlikli ve kendinden geçmiş bir hava hâkimdi.

Caitlin parmaklıkların yanından kalabalığı yarararak, çocuklarını tutan ebeveynlerin yanından geçe geçe yavaşça fakat emin bir şekilde ön tarafa ilerledi. Nihayet istediği manzaraya kavuşmuştu. Köşeye doğru eğildi ve teknenin doğrucasına Venedik'e doğru yol almasını izledi.

Kentin görüntüsü nefesini kesti. Sınırlarını, birbirinin yanına dizilip denize bakacak şekilde inşa edilmiş güzel tarihî binalarını görebiliyordu. Bazı dış cepheler gerçekten kocaman ve şatafatlıydı, beyaz cepheleri her türlü döküm ve süslemelerle doluydu. Birçoğunun kemerli duvarları ve suya açık kemerli pencereleri vardı, ayrıca şaşırtıcı bir şekilde ana giriş kapıları su seviyesindeydi. İnanılmazdı. Kişi gerçekten teknesini kapıya çekip içeri girebilirdi.

Tüm binalar arasında kiliselerden yükselen sarmallar ve ufukta görünen bazı büyük kubbeler vardı. Bu fevkalade mimariye sahip olan bir kentti, şatafatlı ve gösterişli bir tarzı

vardı ve her şey denize dönük olacak şekilde tasarlanmıştı. Sadece su ile yan yana durmuyor, aynı zamanda onu kucaklıyordu. Tüm manzara boyunca şehrin bir yanını öbürüne bağlayan küçük kemerli köprüler, her iki yandan yükselen merdivenler ve ortada da geniş bir düzlük vardı. Bu kısımlar yürüyen, oturan ve teknelerin gelip geçişini izleyen insanlarla doluydu. Her yerde tekneler vardı. Kanallarda her şekil ve ebattan tekneler yüzünden yoğun bir trafik vardı. O kadar ki Caitlin suyu neredeyse göremiyordu. Şu meşhur gondollar da her yerdeydi; kürekçileri kıyılarında durup onları suyun içinde hareket ettiriyorlardı. Bazılarının neredeyse on metreye ulaşan boyunu görünce Caitlin uzunlukları karşısında hayrete düştü. Bunların arasında her türden ufak botlar ve tekneler dolaşıyordu; bazıları yemek götürüyor, bazıları çöpleri topluyordu. Bu mekân canlı ve kıpır kıpırdı. Hayatında buna benzer bir şey görmemişti.

Kalabalıkları, insan kitlelerini seyrederken Caleb'in orada olup olmadığını merak etti ve sırtında bir titreme hissetti. Acaba şu an ona bakıyor olabilir miydi? Bunun budalaca olduğunu biliyordu, özellikle bu kadar uzak olduğu düşünülürse fakat yine de belki, sırf bir ihtimal onu görebilir miyim diye insanlara bakmaya, yüzlerini incelemeye çalışıyordu.

Caitlin binlerce insanın oradan oraya koşturduğu kentin büyüklüğünü ve kalabalığını idrak ederken bir yanı umutsuzluğa düştü. Bunun boş bir çaba olduğunu, bu kadar insan arasında Caleb'i bulmasının mümkün olmadığını fark etti. Fakat başka bir tarafı, kadere inanan tarafı kendini heyecanlı, iyimser hissediyordu. Derinlerde bir yerde biliyordu ki eğer Caleb buradaysa birbirlerini bulacaklardı.

Ne olursa olsun Caitlin bir macera ve heyecan hissine kapılmaya engel olamıyordu. Seyahatleydi. Dünyayı dolaşıyordu. Yeni bir kenti tanımak üzereydi ve bir ihtimal, sadece bir ihtimal, Caleb onun yakınında olabilirdi.

. . .

Caitlin Gül ile örme ip rampadan inerken yüzlerce yolcunun arasında sıkışıyordu. Tam bir kargaşa hâkimdi. Şu an itibariyle yolcuların tamamı olmasa da çoğu çakırkeyif veya sarhoştı. İskeleye ulaşmak için herkes kendi kafasına göre takılıyordu.

Caitlin ayağı yere basınca rahatladı ve hızla kalabalıktan uzaklaşarak iskeleden çıkıp Venedik sokaklarına yöneldi.

Her şey baş döndürücüydü. Caitlin tekneden uzaklaşınca kalabalığın azalacağını umdu fakat hiç de öyle olmadı. Her yer insanlarla doluydu. Bir sağdan bir soldan itilip duruyordu.

Kendini açık, devasa bir meydanda buldu; etrafı çevreleyen uçsuz bucaksız binaların hepsi ona dönüktü. Tabelayı okudu: Piazza San Marco. Aziz Marko Meydanı. Meydanı kaplayan devasa bir kilise vardı: San Marco Bazilikası. Onun tam karşısında da uzun ince bir kule duruyordu, çan kulesi. Sanki işareti almışçasına büyük kilise zili çalmaya başladı ve ses tüm meydanı kapladı

Binlerce insan çılginca bir harala gürele içinde etrafta dolaşıyordu. Caitlin ihtiyatlı bir şekilde meydana doğru yaklaştığında ellerindeki malzemeleri satmaya çalışan bir sürü yabancı her yandan ona doğru yürüdü. Küçük tahta bebekler, parlak renkli camlar, küçük şişelerde şaraplar ve en çok da çeşit çeşit maskeler satıyorlardı. Baktığı her yerde mas-

keler vardı. Daha da tuhafı, çoğu insanın onları takmakta olduğuydu. En çok bulunan maskeler beyaz renkli; uzun, gaga burunlu beyaz olanlardı; her şekilden ve ebattan maske vardı. Daha da garibi pek çok insan tam kostümlü, bazıları baştan aşağı pelerinli şekilde dolaşıyordu. Sanki kocaman bir Cadılar Bayramı partisine gelmiş gibiydi. Aklı iyice karışmıştı. Buradaki insanlar hep böyle mi giyiniyordu?

Sanki bu yetmiyormuş gibi herkes ya sarhoştu ya da hızlı sarhoş olmaktaydı. İnsanlar gürültülü bir şekilde gülüyor, kendi kendilerine şarkılar söylüyor, birbirlerini itip kakıyor ve gözler önünde şarap sürahilerini kafaya dikiyorlardı. Her tarafta müzik vardı, her adımda bir başka gitarist ya da kemancı duruyor, bir küfenin ya da taburenin üstüne oturup ters dönmüş şapkaları önünde bahşiş bekliyorlardı. Sahneyi tamamlayanlar jonglörler, komedyenler, palyaçolar ve her türden performansçılardı. Onun önünde duran bir adam renkli topları atıp tutuyor, bir başka adamsa ağzından ateş çıkartıyordu. Caitlin durup hayranlıkla onları izlerken arkasından biri çarptı. Kafasını çevirdiğinde maske takmış pelerinli sarhoş bir adamın, kolunu zarif giyimli bir fahişeye atmış şekilde sendelemekte olduğunu gördü. Caitlin onları izlerken adam uzanıp sert bir şekilde kadının poposunu avuçladı ve kadın sesli bir kahkaha attı.

Şehir kocaman bir sirk gibiydi. Şimdiye kadar gördüğü en kalabalık, en curcunalı yerdı. Böylesi bir azgınlığın tam burada, kiliselerin önünde yaşanmakta olmasına hayret etti. Bu şimdiye kadar gördüğü en tuhaf zıtlıktı. Bu şehir sonsuza kadar varlığını devam ettirecek bir festival yeri miydi? Yoksa buraya özel bir zamanda mı varmıştı?

Caitlin kalabalığı yarararak yollarını açan iyi giyimli kadınlardan oluşan ufak bir grup gördü. Hepsi zarif elbiseler giymişti, zikzak çizerek burunlarını ufak bir poşetle kapatıyorlardı. Caitlin o tuttuklarının ne olduğunu merak etti ve tam o anda anladı. Pis koku. İlk başta bunu fark edemeyecek kadar şaşkınlık yaşamıştı fakat şimdi yürüdükçe etrafındaki herkesin ve her şeyin korkunç kokusu burnunun direğini kırıyordu. Sanki buradaki kimse banyo yapmamış gibiydi, tek bir kez bile. Ardından hatırladı. İnsanların banyo yapmamaları gayet normaldi. Yıl 1790'dı. Su tesisatı henüz icat edilmemişti. Güneş yükseldikçe sıcaklık arttı ve pis koku daha da fena bir hâl aldı. Caitlin burnunu tuttu fakat hangi tarafa dönerse dönsün, bundan kurtulamıyordu. O kadınlar işte bu yüzden burunlarını torbayla tutuyorlardı: Kokuyu engellemek için.

Caitlin birden kendini kapana kısılmış gibi hissetti ve o anda ara sokağa benzer bir şey gördü. Bir grup akrobat ve gitaristin arasından yolunu bulmaya çalıştı ve meydanın öte yanına geçtiğinde meydanın içine ve dışına doğru uzanan bir sürü ara sokak olduğunu gördü. Daha ziyade kemerli yapıların altında kalan ara yollara benziyorlardı ve Caitlin en yakındakine doğru seğirtti.

Nihayet nefes alabiliyordu, Gül de rahatlamış görünüyordu. Bir sağa bir sola kıvrılan dar ara sokaktan aşağı doğru indiler. Sokaklar o kadar dardı ki binalar ışığın çoğunu engelliyordu, Caitlin kendini kentin içine hapsedilmiş gibi hissetti. Orada öylece durup hangi yöne gitmesi gerektiğini düşündü. Henüz sadece birkaç bina boyu yol gitmişti ve daha şimdiden kafasının karıştığını, kaybolduğunu hissediyordu. Ne nereye

gittiği ne de Caleb'i nerede araması gerektiği hakkında bir fikri vardı, hatta onun burada olup olmadığını bile bilmiyordu. Keşke bir haritası olsaydı, en azından harita alacak parası.

Tekrar iyice acıktığını ve daha tahammülsüz hale geldiğini hissetti. Gül sanki onun aklını okuyormuşçasına havladı. O da açtı. Caitlin ikisi için de yemek bulmaya karar verdi.

Aniden yukarıda ahşap bir pencerenin açıldığını ve yere çarpan su sesini duydu. Bir kova su tam yanında yere çarpıp etrafa sıçrayınca irkildi. Kafasını yukarı kaldırdığında bir dişi eksik yaşlı bir kadının kovayı boşalttıktan sonra ahşap pencereleri kapattığını gördü.

Caitlin keskin bir koku aldı ve bu, ona yaşlı kadının az önce ne yaptığını anlattı. Kadın pencereden dışarı bir kova sidik atmıştı. Tepesinin tası attı. Uzakta başka bir pencerenin açıldığını duydu ve kafasını çevirip başka birinin de aynı şeyi yapışını izledi. Aşağı baktığında sokakların sidik ve dışkıyla kaplı olduğunu gördü. Ayrıca bir sürü farenin etrafta cirit attığını fark etti. Gördükleri, kanıksamış olduğu kendi zamanının icatlarını takdir etmesini sağladı. Sıhhi tesisat. Kanalizasyon sistemleri. Temizlik burnunda tütüyor ve hiç olmadığı kadar evini özlüyordu.

Caitlin daha fazla pencere açılmadan hızla ilerledi ve sonunda açıklık bir yer gördü. Sokağın sonuna ulaştığında bu sefer daha az kalabalık olan başka bir meydana çıktı. Ara sokaklardan uzakta, tekrardan açık hava ve gün ışığında olmaktan dolayı mutluydu.

Meydana doğru ilerledi ve kalabalığın arasındaki boş oturlardan birine, daire şeklindeki geniş fiskiyenin köşesine oturdu. Gül yanına zıplayıp ona bakarak havladı.

Caitlin kafasını toplamaya çalışırken yanına elinde bir kumaş tutan ve ona boya fırçasıyla işaret eden biri yaklaştı. Caitlin şaşkın bir şekilde ona baktı, adam eliyle işaret etmeye devam ediyordu: “Resmini çizeyim” dedi. “Pek güzel. Pek hoş. Para ver sen bana.”

Caitlin kafasını salladı. “Üzgünüm” dedi. “Hiç param yok.”

Adam çabucak uzaklaştı. Caitlin meydanı inceledi ve insanlardan para koparmaya çalışan sanatçıları gördü. Sonra birden onu irkilten bir şey fark etti: Bir köpek sürüsü. Meydanın kenarlarında dolaşıp çöpleri eşeliyorlardı. İçlerinden biri Caitlin’in olduğu tarafa baktı. Gül’e odaklanmış gibi duruyordu. Çok geçmeden, onların tarafına doğru gelmeye başladı.

Gül de bunu sezmiş olmalıydı ki yavaşça dönüp ona doğru gelen hayvana baktı. Caitlin Gül’ün gerildiğini hissedebiliyordu ve bu gerginlik ona da yansıyordu. Fena görünümlü büyük köpek bir Alman çoban köpeğine benziyordu. Doğruca Gül’ün yanına gelip burnunu kaldırarak havayı kokladı. Gül aynı şekilde karşılık verdi, yelesi sırtında dikilmiş bir şekilde duruyordu; köpek Gül’ün arkasına geçmeye çalışırken Gül aniden sıçradı ve alışılmadık bir şekilde hırlayarak dişlerini çıkarıp köpeğin boynunu ısırды. Köpek ciyaklayarak geri çekildi. Daha büyük olmasına rağmen Gül ondan daha güçlüydü ve köpeğe geçit vermiyordu. Sonunda köpek uzaklaştı. Gül tekrardan yukarı çıktı, hırlamasından çıkan vahşi ve görülmedik ses yüzünden birçok insan geri çekilerek onlara yer açtı.

Caitlin afallamıştı. Daha önce Gül’ü hiç böyle görmemişti; artık Gül hatırladığı o eski küçük masum yavru

değildi; büyüyordu ve çok yakında tamamen gelişmiş bir kurt olacaktı.

Caitlin onların tarafına yönelen hoşnutsuz bakışları hissetti ve biri Gül'ün sıradan bir köpek olmadığını anlamadan oradan kalkmaya karar verdi. İsteddiği son şey üstüne daha fazla dikkat çekmekti.

Caitlin ayağa kalkıp Gül'ü meydanın öbür ucuna doğru sürükledi. Meydana girip çıkan tüm ara sokaklara bakarken başı döndü. Acaba buraya gelmekle budalalık mı etmişti? Caleb'i bu kalabalığın, şehrin bu izdihamının içinde acaba nasıl bulabilirdi? Belki de rahibin tavsiyesini dinleyip Floransa'ya gitmeliydi önce. Kalbinin yolunu tutmakla aptallık mı etmişti?

Aklı bu düşüncelerle meşgulken dikkatini bir şey çekti. Meydanın öbür ucunda bir kızın ara sokağa sürüklenirken bağırırmaya çalıştığını ve bir elin hemen ağzını kapattığını gördü. Kızın başının dertte olduğu belliydi. Hiç düşünmeden Caitlin harekete geçti ve ona doğru koştu. Gül ile beraber ara sokağa koştu ve çok geçmeden kendini dönüp duran dar yolların içinde buldu. Uzaktan gelen boğuk bağırışları duydu, birbiri ardına sokaklara saparken dar ara yolların arasında kayboldu. Sonun kızı gördü. Üç adam tarafından bir sokağın sonuna doğru çekiliyordu, içlerinden biri ağzını eliyle kapatıyordu ve diğerleri de kollarından tutuyordu. Hepsi kel, yara bere içinde, şeytanî görünümlü, iri adamlardı.

Kız onlardan birinin elini ısırtıyor, sert bir şekilde mücadele ediyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış halde kollarını, dirseklerini ve bacaklarını kurtarmaya çalışıyordu; ne var ki işe yaramıyordu. Bu adamlar ondan çok daha güçlüydü.

“Onu bırakın!” diye bağırdı Caitlin onlarda doğru koşup sonra tak diye durarak.

Üç adam durup Caitlin’e baktı. Tek bir kızın onlara meydan okumasına şaşırılmış gibilerdi. İlk başta ne yapacaklarını bilemediler.

“Onu bırakın dedim” dedi Caitlin kısık ve kendinden emin bir sesle. “Size bunu tekrar söylemeyeceğim.”

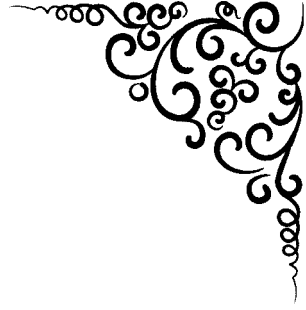
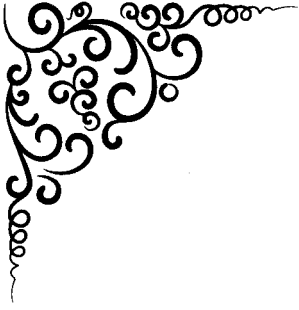
Caitlin özellikle insan olduğu zamanlardaki hayatı boyunca kendisine kabadayılık edildiği, güçle bastırıldığı zamanları düşündü. Kabadayılardan nefret ederdi, her şeyden çok hem de. Ve eğer bundan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da bir kızı incitmeye çalışan heriflerdi. Hiddetin onu esir almaya başladığını; ayaklarından bacaklarına, sonra da omuzlarına ve ellerine doğru bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Bunun onu dönüştürdüğünü, ona daha önce asla sahip olmadığı bir güç verdiğini hissediyordu. Kör ediciydi ve her yerini içine alıyordu. Başka seçimi yoktu. Onu itiyordu.

Üç ahmak kızı sert bir şekilde taş zemine bıraktılar ve birbirlerine sırtıtp Caitlin’e doğru yürümeye başladılar. Kız kaçabilirdi fakat bunun yerine olduğu yerde kalıp seyretti. Caitlin ardındaki Gül’ün havlamaya başladığını duyabiliyordu.

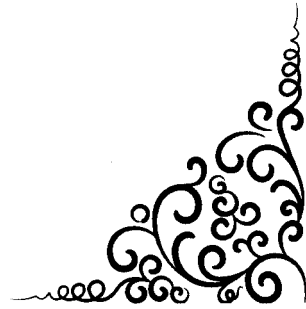
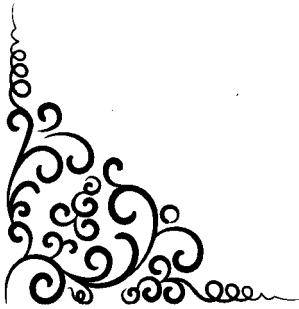
Caitlin beklemedi. Üç adım ileri çıkıp havaya sıçradı ve öndeki adamın göğsüne iki ayağıyla birden tekmeyi yerleştirdi, o kadar sert vurmuştu ki adam birkaç metre geri uçtu. Diğerlerinin tepki vermesine fırsat kalmadan öne çıkıp bir tanesinin yüzüne dirseğini geçirdi ve burnundan çıkan kırıma sesiyle adamı yere yapıştırdı. Üçüncü adam tüm gücüyle onu arkadan kavradı. Caitlin bir saniyeliğine boşluğa düşüp

mücadele etti. Bu seferki beklediğinden çok daha güçlüydü. Tam onu omzunun üstünden atmaya hazırlanıyordu ki kırılan bir cam sesi duydu ve adamın kollarını gevşettiğini hissetti. Arkasını döndüğünde ufak kızın elinde kırık bir şişle ayakta durmakta olduğunu ve adamın yere serildiğini gördü. Kız, şişeyi kafasında paramparça etmişti.

Caitlin teşekkür edemeden ilk adam ayağa kalktı ve Caitlin'e saldırdı. Gül kudurmuş gibiydi, adamın üstüne sıçrayarak boğazına yapıştı. Adam çığlık atarak yere düştü, bağıırıyor ve inliyordu fakat Gül'ü üstünden atması mümkün değildi. Sonunda o da kendinden geçti ve Gül Caitlin'in yanına döndü. Caitlin etrafı inceledi. Üç adam kendinden geçmiş halde yatıyordu. Dönüp kıza baktı. Kız hem sersemlemiş hem de şükran dolu görünüyordu. Caitlin ona baktığında hayrete düştü. Bu kıızı *tanıyordu*. Bir zamanlar onun en iyi arkadaşıydı. Bu Polly idi.

Yedinci Bölüm

Sam kilise anlarıyla uyandı. anların sesi öyle yüksekti ki sanki kafasının içinde çalıyordu. Sesle beraber tüm bedeni titrerken gözlerini açıp etrafına baktı. Her yer karanlıktı. Elini uzattığında taa değdi. Panikle etrafında dönmeye çalıştı ancak çevresi taşlarla rlyd. Dümdüz sırtüstü yatıyordu. Bir süre sonra bir lahitin içinde yattığını anladı.

Telaşa kapılan Sam, tüm gücüyle yukarı doğru yüklenip taş kapağı yerinden oynatmaya çalıştı. Gıcırtılı bir sesle birkaç santim kenara kayan kapağın arasından içeri temiz hava ve gün ışığı sızdı. Buna nasıl da muhtaç olduğunu fark ederek derin derin nefes aldı.

Parmaklarını aralıktan çıkarıp tüm gücüyle kapağı yana itti. Kapak gıcırdayarak sürtündü, Sam önce tüm parmaklarını, ardından da iki elini araya sokmayı başaradı. Saniyeler içerisinde Sam kapağı tamamen olduğu yana itmişti. Son bir hamleyle kapağı zemine göndererek parçalara ayırdı.

Oturarak ciğerlerine temiz hava çekmeye çalıştı ve gözlerini gün ışığına karşı korudu. Hızla tabutun içinden dışarı atladı ve zayıf bacaklarıyla köşeye kadar sürünüp doğrudan

gelen gün ışıktan saklandı. Çabucak ceplerini karıştırıp ten koruyucularını çıkardı ve kollarıyla omuzlarını sardı. Cebinde göz damlasını da buldu ve her iki gözüne birer damla damlattı.

Birkaç saniyenin ardından soluğu düzenli hale geldi. Sakinleşmeye ve kendine gelmeye başladı. Etrafına baktıktan sonra kendini hazırlayarak dışarı, gün ışığına doğru yürüdü. Bir tepenin başında yer alan kilise kabrinin çıkışında, yüzlerce adım ötesinde önüne yayılmış şehri gördüğünde afalladı. Roma. Tüm şehir önüne serilmişti ve bulunduğu yer ona harika bir manzara sağlıyordu. Arkasını dönüp az önce çıkmış olduğu kiliseyi inceledi sonra tekrardan geri dönüp merdivenlere baktı. Birden kafasına dank etti. Nerede olduğunu biliyordu. Bu resmi birçok kez kartpostallarda görmüştü: Roma'nın İspanyol Merdivenleri.

Zaman yolculuğu işe yaramıştı. Neden buraya geldiğini ya da hangi yılda olduğunu tam olarak bilmiyordu fakat Kyle'in gitmiş olduğu yıla dönmüş olmayı umuyordu. Sam çok fazla şey hatırlamıyordu, New York'ta geçirdiği zaman bulanık bir rüya gibi geliyordu gözüne. Tek bir şey hatırlıyordu. İnatla Kyle'ı kovalaması. Kyle'ın, kız kardeşini öldürmek için zamanda geri gittiğini öğrenmiş olduğunu hatırlıyordu ve bir kez bunu öğrendikten sonra rahat edememişti. Neye mal olursa olsun, Kyle'ı bulup kız kardeşine zarar vermeden önce öldürmeliydi.

Bu haberi almadan önce Sam, kardeşine ve Caleb'e yaptıkları için derin bir çöküntüye uğrayarak buhrana girmişti. Bunların olmasını o istememişti oysa. Bir kez Kyle'ın peşinde olduğu şeyi öğrenince bunu, tüm yaptıklarını telafi etme

şansı ve Kyle'dan öcünü alma fırsatı olarak gördü. Sam asla Caitlin'in affediciliğine sığınamayacağını biliyordu. Ama en azından ona küçük bir yardımı dokunabilirdi.

Sam insanların içinden geçerek merdivenlerden inerken içlerinden birçoğunun ona yol vermek için kenara çekildiğini ve tuhaf bakışlarla onu süzdüğünü fark etti. Bazıları önce onu gösteriyor sonra da tepeyi işaret ediyordu. Sam üstü başının tozla kaplı olduğunu düşündü. Belki de içlerinden bazıları onu mezardan çıkarken görmüş ya da muhtemelen taşın sesini duymuşlardı. Onların ilgisini çekecek daha çok malzeme vermemenin en iyisi olduğunu düşünerek adımlarını hızlandırdı ve merdivenlerden üçer üçer indi.

Sam kalabalığı yarararak geçerken nereye gideceğini düşünüyordu. Kyle'ın bu şehirde olduğunu hissedebiliyordu. Zaten onu *hissetmemek* çok zordu, insan kılığına girmiş şeytan elle tutulur bir iz bırakıyordu ardında. Sam sezilerine güvenerek izi takip ede ede Roma'nın ara sokaklarını dolaştı. Sadece görevini tamamlamaya odaklandığından arkasında kalan manzaraya göz ucuyla bile bakmıyordu. Sam kendini önce bir sokağa, oradan da bir ara sokağa saparken buldu. Neredeyse es geçmek üzereyken tam zamanında durdu. Arkasında çürümekte olan iki ceset duruyordu. Kadın olan bir tanesi fahişeye, erkek olan diğeri de onun satıcısına benziyordu. Güçlü bir şekilde Kyle'ın burada bulunmuş ve bunu bizzat yapmış olduğunu hissetti.

Sam birkaç ara sokak boyunca daha sezilerini izledi ve nereye gittiğinin farkına bile varamadan kendini kocaman antik bir meydana buldu. İşte orada, tam önünde aramakta olduğu yer duruyordu: Panteon.

Sam saygıyla karışık bir korku içinde bakakaldı. Fevkalade duruyordu. Giriş yolunun önüne yayılmış devasa sütunları ve yuvarlak çatısıyla hem güzel hem görkemliydi. Bu sahneyi daha önce internette görmüştü fakat gördüğü şey bunu bire bir görmekle asla kıyaslanamazdı.

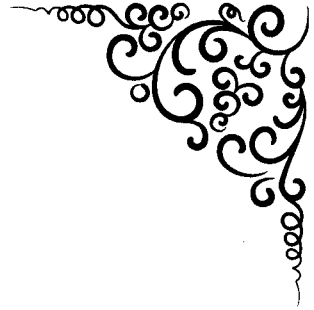
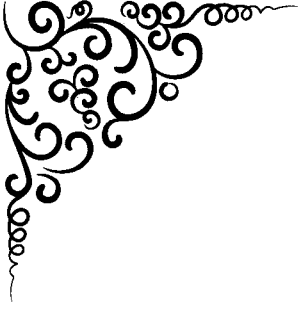
İnternet, diye düşünerek sesli bir şekilde güldü. İnsanların eski kıyafetlerine, arabaların ve herhangi bir modern rahatlığın olmayışına bakıp bu insanların internet kelimesinin ne anlama geleceğini bilmekten kaç yıl uzakta olduklarını düşündü ve içinde bulunduğu duruma şaşırdı. Dikkatini topladığında bu duvarların arkasında Kyle'ın varlığını hissedebiliyordu. Yumruğunu sıkarak savaş için hazırlandı ve binaya doğru koşmaya başladı. Ta derinlerde bir yerde, en az Kyle kadar güçlü olduğunu hissediyordu ve şayet onunla dövüşürken ölecekse buna hazırdı.

Sam merdivenlerden yukarı koştu ve omzuyla büyük giriş kapısına yüklendi. Kapı sanki onun geleceği biliniyormuş gibi aralık bırakılmıştı. Doğruca ana odanın merkezine doğru ilerledi. Kyle ile karşılaşmaya, kavgaya, dansa başlamaya hazırladı kendini. Fakat odaya ulaşıp etrafına baktığında odanın tamamen boş olduğunu görerek hayret etti. O her an karşısına çıkacak bir düşmanı, Kyle'ı ararken ayak sesleri duvarlardan, yüksek tavandan ve mermer zeminden ayak sesleri yankılanıyordu. Şaşkına dönmüştü. Oysa Kyle'ı burada bulacağından oldukça emindi ve daha önce sezgilerinde yanılmamıştı. Bu bir tuzak mıydı yoksa?

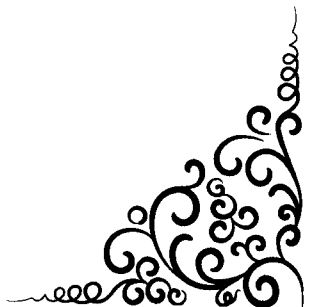
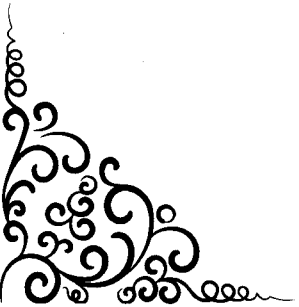
Sam bir şeyin aniden kendisine doğru hızla hareket ettiğini gördü ve kafasını kaldırdığında ne olduğunu anladı. Yüzlerce vampir yarasalar gibi kanatlarını açmış tavana asılı

şekilde onu bekliyordu. Şimdi hepsi örümcekler gibi kendilerini bırakmıştı, yüzlercesi doğruca onun üstüne dalışa geçmişti ve sadece birkaç metre uzaktaydılar.

Karşılık vermek için çok geçti. Sam'in görebildiği tek şey avlarını ele geçirmek için hırslanmış yüzlerce vampirin alçalmakta oldukları sıradaki korkunç siyahlığıydı. Çığlıklarıyla hırlamaları dehşet vericiydi. Kocaman kanatlar her yanını sarmıştı. Sam bunun dünyada gördüğü son şey olup olmayacağını merak etti.

Sekizinci Bölüm

Caitlin donup kalmıştı, karşısında duranın Polly olduğunu inanamıyordu. Hiç değişmemişti. Beyaz teni, açık kahve saçları, kocaman ve parıltılı mavi gözleriyle aynıydı. On sekiz yaşlarındaydı. Polly'yi düşününce Caitlin başka türlüünün olamayacağını anladı fakat bunu yüz yüze görmek onu tamamen gafil avlamıştı.

Polly neredeyse tüm yüzün kaplayan geniş ağızıyla kocaman gülümseyerek güzel, beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Bu tam da Caitlin'in hatırladığı gülümsemeydi. Yabancı olduğu bu yerde birini tanıyor olmak ona kendini oldukça iyi hissettirdi. Caitlin Venedeik'e geldiğinden beri ilk kez kendini yalnız hissetmiyordu.

"Pekâlâ, nasıl dövüşüleceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Polly. Bu aynı aksan, aynı ses, aynı edaydı. Polly, Caitlin'i süzdüğünde sadece bir saniyeliğine yüzünde onu tanıdığını belli eden bir ifade oluştu ve çabucak kayboldu.

"Ben Polly" dedi elini uzatarak. "Kiminle tanışmaktan memnun oluyorum?"

Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçekten sarsılmıştı. Şayet Polly'yle tekrar karşılaşmaktan daha tuhaf olan bir şey varsa o da Polly'nin onu tanımaması; birbirlerine yabancılar mış, sanki Pollepel'de hiçbir şey paylaşmamışlar gibi durmasıydı. Tabii ki Polly'nin onu hatırlamaması beklenmesi gereken bir durumdu. Zamanda *geri* gitmişti, ileri değil. Yine de Caitlin karşısında duran kızı oldukça iyi hatırlıyordu. Caitlin, Polly'nin şaka yapıp yapmadığını, onu sınavıp sınamadığını merak etti. Uzanıp Polly'nin elini sıktı.

"Polly" dedi. "Benim. Caitlin."

Polly'nin kafası karışmıştı, burnunu kırıstırarak Caitlin'e baktı. Nihayet Caitlin durumun gerçek olduğunu anladı. Polly'nin, kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu sahiden de.

"Üzgünüm" diye yanıtladı Polly, "Tanışmış mıydık? Karım hatırlamıyorum. Eğer tanıştıysak beni affet. Yüzler ve adlar konusunda berbatımdır. Adın Caitlin mi? Ne güzel bir isim. Her neyse, artık resmî olarak tanıştığımıza göre seni tanıdığımı kesinlikle memnun oldum. Hayatımı kurtardın" dedi Polly halen sokakta yere serilmiş halde duran baygın üç serseriye bakarak. "Pisliğin tekiydiler."

Gül kuyruğunu deli gibi sallayarak Polly'nin yanına koştu. Polly eğilip onu okşarken neşeyle gözleri büyüdü. "Peki bu arkadaş kim?" diye sordu.

"Adı Gül" diye yanıtladı Caitlin. Gül'ün Polly'yi hatırladığı ne kadar açıksa Polly'nin onu hatırlamadığı da o kadar belliydi. Yine de Polly Gül'e bir zamanlar davrandığı gibi sıcak ve sevecen yaklaşmıştı. "Gül" dedi Polly, Gül onun yanaklarını yalarken. "Ne güzel bir isim" diye güldü. "Hadi

Gül, hadi!” dedi Polly. “Aman Tanrım, nasıl heyecanlı görünüyor! Beni tanıdığını sanırsın.”

Caitlin gülümsedi. “Evet, öyle sanırsın” dedi.

Baygın adamlardan biri inleyince Polly sokağı inceledi. “Hadi buradan çıkalım” dedi ve Caitlin’in koluna girip yanında Gül ile beraber sokaktan meydana çıktı.

Tıpkı yeni dostlar gibi kol kola, Polly’nin gösterdiği yoldan Venedik sokaklarından indiler. Polly o kadar mutluydu ki sekerek yürüyordu. Caitlin Gül’ün de Polly kadar mutlu olduğunu görünce gülümsedi. Her ne kadar Polly onu hatırlamasa da sanki birbirlerini hep tanıyorlarmış gibi duruyorlardı, tıpkı Pollepel’de ilk karşılaştıkları zaman gibi.

“Sana borcumu nasıl geri ödeyeceğimi bilmiyorum” dedi Polly. “En hafif ifadeyle, o adamların bana karşı niyeti pek iyi değildi. Aslında benim hatamdı. Aiden bizi asla yalnız gezmememiz konusunda uyarmıştı. ‘Kalabalık gezin!’ Böyle diyor işte. Ben aslında oldukça güçlüyümdür fakat bugün biraz dalgındım, beni hazırlıksız yakaladılar. Geceleri çok daha güçlüyümdür. Onları benzetirdim mutlaka. En azından beni bu gece komisyonun dışında bıraktırırdı, bu da yeter de artardı bile.”

Caitlin denilenleri takip etmeye çalışıyordu. Eskisi gibi Polly hızlı konuşuyordu ve Caitlin arada sadece birkaç kelime seçebiliyordu. Polly hatırlamıyor olsa da tekrardan en iyi arkadaşının yanında olmak Caitlin’e kendini iyi hissettirdi. Zamanla Polly’nin hatırlayacağını umut ediyordu ama bu olmazsa bile arkadaşlıklarına en baştan başlamak da keyifli olacaktı. Daha da önemlisi, Caitlin onun ağzından çıkan isme takılmıştı. *Aiden* mı demişti yoksa? Olabilir miydi bu?

“Aiden mı dedin acaba?” diye sordu Caitlin.

“Evet, neden? Onu tanıyor musun? Saçma bir soru oldu, nereden tanıyacaksın ki! Bizim adamıza gelmedin, değil mi? Hayır, hayır, tabii gelmedin. Yoksa bilirdim ama şimdi göreceksin. Seni herkesle tanıştıracam. İnsanların girişine izin yok elbet. Sadece bizim türümüz” dedi Polly Caitlin’e bakarak. “Elbette, bizden biri olduğunu sezebiliyorum. Seni gördüğüm an anladım.”

Caitlin konuşmaya çalıştı ama Polly lafını kesti. “Burada bir meclisin yok, değil mi? Tabii ki yok. Kentteki her vampiri tanırım.” Caitlin’in koluna sarılıp yalvarmaya başladı. “Bize *katılmalısın*. Katılman *gerek*! Aiden ile ben konuşurum. Eminim katılmana izin verecektir, hele beni kurtardığını öğrendikten sonra. Ah, sana ne kadar teşekkür etsem az! Zamanlamaya bak. Sanki kaderimizde yazılıymış gibi.”

Polly ile bir ara sokaktan aşağı, sonra ufak bir meydanın içine, ardından başka bir ara sokağa ve en son da küçük taş bir kemerin altına yürüdüler. Caitlin ufak bir kanal üzerindeki kaldırımından geçerken buldu kendini, karşı tarafa geçip yürümeye devam ettiler. Polly’nin arka sokakları iyi bildiği ortadaydı.

Caitlin düşündü. Polly etraftayken düşüncelerini toplaması hep zor olmuştu. “Polly” dedi iki lafının arasına girmeye çalışarak. “Şehirdeki her vampiri tanıdığını mı söyledin?”

“Yani, *hepsi* diyemem ama çoğunu tanıyorum. Venedik sandığından daha büyük. Bir sürü, bir sürü adası var ve duyduğuma göre bazı vampirler bilmediğim adacıklarda saklanıyormuş.”

Caitlin'in kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Hiç Caleb adını duydun mu?" diye sordu.

Polly kaşlarını çatı. "Caleb... Üzgünüm, hiçbir şey çağrıştırmıyor... Hayır, onu tanıdığımı söyleyemem."

Caitlin'in içi burkuldu. Belki de gerçekten yolculuktan sağ çıkamamıştı. Belki Venedik'te tanıdıkları olduğunu sezmesinin nedeni Polly idi. Belki de Caleb gerçekten yitmişti.

"Pekâlâ, şimdi?" diye sordu Polly.

Caitlin şaşkın bir şekilde ona baktı. "Şimdi, ne?"

"Benimle geliyor musun? Adamıza? Çok eğlenceli olacak. *Lütfen*. Seninle arkadaş olabiliriz. Orası bazen çok sıkıcı oluyor. Gitmene istemiyorum, hele olan bunca şeyden sonra. Hem gidecek başka yerin de yok zaten, değil mi? *Lütfen*, bu kızı mutlu et."

Caitlin Polly'ye. Neden olmasın sorusuna bir cevabı yoktu. Ne de olsa gidecek başka yeri yoktu. Ayrıca gerçekten de Polly ile daha fazla zaman geçirmek ve Aiden ile tanışmak istiyordu, yeniden. Caitlin gülümsedi. "Tabii. Çok isterim."

Polly neşeyle kıkırdadı. "Harika! Fazladan bir odamız var, sadece senin için. Denize bakan harika bir manzarası var. Tam benimkinin yanında. Ve Gül" diye ekledi Polly eğilip onu okşayarak. "Elbette, senin için de bir oda olacak."

Gül kuyruğunu salladı ve sonra kendinden geçmişçesine inledi.

"Ah, zavallım!" dedi Polly. "Bitap düşmüş gözüküyor, değil mi? Sen de aynı haldesin."

Polly onu yandaki bir ara sokağa soktu. Caitlin'in sersem bir halde tüm dönemeç ve kıvrımları takip ederken aklı iyice karıştı. Polly olmadan Venedik'te yolunu nasıl bulurdu gerçekten merak ediyordu.

Polly domuz pişirip dilimleyerek müşterilere satan bir köylünün önünde durdu. Gül manzara karşısında ağzını şapırdattı.

"İki tane lütfen" dedi elini cebine atıp kadına bir bozukluk uzatarak. "Spesyalinizden de bir tane" dedi ve göz kırptı.

Kadın bilmiş bilmiş kafasını salladı. İki büyük parça et kesip Caitlin'e uzattı. Ardından Caitlin'in eline küçük seramik bir şişe tutuşturdu.

Caitlin etleri Gül'e attı. Açlıktan bayılmak üzere olan Gül'ün sabrı kalmamıştı. Sıçrayıp etleri havada kaptı, bir çırpıda yutup yalandı. Ümitle Caitlin'e bakarak daha fazlasını istedi.

Polly bir kahkaha attı. "Tamam Gül, anladım" dedi ve kadına bir bozukluk daha uzattı. Daha da büyük bir domuz parçası geldi ve Polly gülerek onu Gül'e verdi.

Caitlin şişeyi inceledi. Koyu, kıvrımlı bir sıvıyla doluydu.

"İç onu" dedi Polly. "İçtiğine memnun olacaksın. Sadece bizim türümüz içindir."

"Nedir bu?" diye sordu Caitlin emin olamayarak.

"Kan" diye yanıtladı Polly. "İnsanların kanı değil, endişe etme. Geyik kanı. Kadın sadece bizim için elinde bulunduruyor."

Kokusu Caitlin'in hoşuna gitmemişti fakat açlık sancısıyla o kadar sersemlemişti ki sürahiye hızla ağzına götürdü. Kan metabolizmasında dolaşırken kendini yenilenmiş his-

setti. Ne kadar perişan halde olduğunu farkına vardı. Sürahiyi iyice kafasına dikti, kendini durduramıyordu. Kanın bir kısmı çenesinden döküldü.

Polly gülünce Caitlin kendine gelip ağzını ve çenesini sildi. “Üzgünüm. Çok acıkmışım.” Caitlin gücünün yerine geldiğini, vücudunun tüm gözeneklerinin açıldığını hissetti. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

“Verebileceklerimin en azı bu” dedi Polly. “Hem ne de olsa, bir kızın hayatını kurtardın.”

. . .

Polly Caitlin’i Venedik’te sokak sokak sürükledi ve niha yet önlerine açık gökyüzü çıktı. Caitlin kendini denizin karşısında, her yönden tekne trafiğiyle dolu Venedik’in Büyük Kanal’ına bakar halde buldu. Tuzlu esinti yüzünü ve saçlarını okşuyor, onu kendine getiriyordu.

Polly hiç zaman kaybetmedi. Doğruca su kenarına yürüdü ve uzun siyah bir gondolu tutan ipi çözmeye başladı. “Atla!”

Caitlin duraksadı. Gondol çok uzun ve dardı. Su da kaldırımından oldukça aşağıdaydı ve her yönden gelen teknelerle dolu olan deniz deli gibi çalkalanıyordu. Gözünde bu teknelerden birinin gondolu ezip geçtiğini canlandırabiliyordu.

“Ah, sorun yok” dedi Polly onun aklını okuyarak. “Ben her zaman gondolla yolculuk yaparım. En iyi ulaşım yolu bu, biliyorsun.” Polly elini uzattı ve Caitlin dengesini sağlarken onu tuttu. Caitlin ihtiyatla gondola doğru bir adım attı, o atlarken gondol çılınca sallandı. Gondolo binip tereddütle tahta kısma oturdu. Sıçrayan sulardan dolayı biraz ıslanmıştı.

Polly güldü. “Bir sürü serseriyle dolu bir ara sokakta korkusuzca dolaşabiliyorsun da gondola binmekten mi korkuyorsun?” Sonra ekledi. “Hadi Gül! Senin sıran!”

Gül, iskelenin kenarında dikilip onay bekleyen gözlerle Caitlin’e bakıyordu. Caitlin başını salladı ve Gül gondola atlayarak küçük bir sarsıntı daha yarattı. Tüyleri ıslanmıştı, kendini deli gibi sallayarak hem Caitlin’i hem Polly’i de ıslattı.

İki kız Gül’ün silkelenmesine kahkahalarla güldüler. Polly gondolun ipini çözüp gondolun arkasına yerleşti. Tahtadan uzun küreği aldı ve çekmeye başladı.

Çok geçmeden denizde ilerlemekteydiler. Caitlin gondolun dayanaklılığı karşısında hayret etti. Gondolun gövdesi suyun oldukça içindeydi, sanki deniz her an içeri sızabilirmiş gibiydi. O kadar iyi tasarlanmıştı ki Polly kürek çekerken oldukça hızlı gidiyordu. Caitlin iyi yerleşti ve dalgaların sarsıntılarıyla gevşemeye çalıştı. Sadece birkaç metre yanlarından kocaman bir tekne geçti ve büyük bir dalga bıraktı geriye. Gondol daha da sert sallandı ve Caitlin oturma pozisyonunu düzeltti.

Polly güldü. “Alışsın” dedi.

Caitlin tam olarak ne kadar uzağa gittiklerini merak ediyordu. “Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu Caitlin.

“Ben di San Michele Adası’nda yaşıyorum” dedi Polly. “Aynı zamanda Ölüler Adası olarak da bilinir. Venedik’in bir koyundaki dış adalarından biridir. Çok uzakta değil. Orada kimse bize dokunmaz, biz de kimseye zarar vermeyiz. Ayrıca bizi besleyecek bir sürü hayvan var.”

Ölüler Adası, diye düşündü Caitlin. Polly'nin meclisinin eskiden de bir ada üzerinde yaşadığını görmek ilginçti. Oranın Pollepel'e benzeyip benzemediğini merak etti. Şayet benziyorsa orada olmaya can atardı.

"Bugün niye Venedik'teydin peki?" diye sordu Caitlin.

Polly iç çekti. "Benim hatam. Oysa yanımda birilerini getirmiş olmam gerekirdi. Aiden bizi yalnız seyahat etmememiz konusunda uyarmıştı. Fakat bu akşamki parti için bir şeyler almam gerekiyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. Doğru elbiseyi bulmak *zorundaydım* işte. Giyecek hiçbir şeyim kalmadı. Yani aslında var ama hiç göz alıcı değil, en azından bu gece için değil. Yani bu balo yalnızca yılda bir kez olur."

"Balo mu?" diye sordu Caitlin.

"Nasıl bilmezsin?" dedi Polly afallayarak. "Tek büyük balo bu. Tüm yıl boyunca bunu bekledim. Sırf daha iyi bir şeyler bulabilir miyim diye gizli gizli indim kente. Gündüzleri zayıfım. Hâlâ eğitim görüyorum. Eğer o herifler bana gece bulaşsaydı, belalarını bulurlardı. Ama dediğim gibi beni gafil avladılar. Her neyse, böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Ah" dedi Caitlin gülümseyerek. "Bir adada kalırken birkaç numara öğrenmiştim."

Bir şekilde Polly'nin neyi kastettiğini anlamasını, hatırlamasını umuyordu fakat öyle olmadı.

"Bir ada mı? Biliyor muyumdur ki? Venedik'e yakın mı?"

Caitlin gülümsedi.

"Tam olarak değil" dedi.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde gittiler; Gül, Caitlin'in kucağında yatıyordu.

Caitlin kaygılı bir şekilde ufka bakarken dağılmış düşüncelerini toparlamaya çalıştı, karanın ilk ne zaman gözükeceğini merak ediyordu. Polly'nin nerede yaşadığını ve orada tanıdığı birileri olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyordu. İçlerinden birinin Caleb ile ilgili bir şeyler duymuş olmasını umuyor, bunun için dua ediyordu.

. . .

Ufak adaya geldiklerinde vakit öğleni bulmuştu ve ada yumuşak turuncu bir parıltıyla ışıldıyordu. Caitlin daha ilk bakışta buranın güzel olduğunu söyleyebilirdi. Pollepel'den biraz daha büyüktü, her tarafa doğru yarım mil daha uzundu fakat Pollepel'den farklı olarak bir krep gibi dümdüzdü. Buradaki ağaçlar da farklıydı, dar İtalyan servileri yemyeşil bereketli çimlerin arasına serpiştirilmişti. Ayrıca büyük bir kale falan da yoktu fakat bunun yerine devasa bir Rönesans Kilisesi vardı, parlayan beyaz cephesi suya doğru inşa edilmişti ve kanala bakıyordu. Yüzlerce yıllıkmış gibi duruyordu. Giriş kapısı suyun üstündeydi ve birisi isterse gondolunu kapıya bağlayıp içeri adım atabilirdi. Bunu Venedik'teki diğer binalarda da görmüştü fakat her seferinde bir kapıyı açıp doğruca suyun içine çıkma düşüncesi onu büyülüyordu.

Kiliseye bitişik duran büyük bir manastır vardı. Caitlin'in görebildiği kadarıyla kırmızı kiremitli çatısı ve bir dolu kemerli duvarı ve sütunuyla oldukça geriye uzanıyordu. Caitlin daha şimdiden Polly'nin meclisinin burada yaşamakta olduğunu sezebiliyordu.

Vampirlerin bir kilise ya da manastır içinde yaşaması düşüncesi, Caitlin'e hâlâ tuhaf geliyordu. Neden bu mekânı, neden hiçliğin ortasındaki bu adayı seçtiklerini düşünüyordu. Yaşamak için Venedik'te herhangi bir yeri seçebileceklerini varsayıyordu.

"Çünkü bizi saklıyor" dedi Polly onun zihnini okuyarak. Caitlin kızardı, vampirlerin aklı ne kadar kolay okuyabildiğini sürekli unutuyordu. "İnsanlar buraya pek uğramaz" diye devam etti Polly. "Venedikliler buraya nadiren gelir ve biz de onları ziyaret ettiğimizde fazla görünmemeye çalışırız. Hem bize hem onlara tam uyuyor. Birbirimizin işlerine burunumuzu sokmuyoruz."

Alçak kapılı bir girişe yaklaştılar, üstünde bir sürü vampir muhafız etrafı gözetleyerek nöbet tutuyordu. Polly yukarı bakıp elini salladı fakat onlar sadece düz bir surat ifadesiyle aşağı baktılar. Caitlin yakından baktıysa da içlerinden hiçbirini çıkartamadı.

"Kapıyı açın" dedi Polly kızmış bir şekilde.

"O kim?" diye sordu içlerinden biri Caitlin'i işaret ederek.

"Bizden biri" dedi Polly.

"Onu tanımıyorum" dedi diğeri.

"Kapıyı açın yeter" diye çıkıştı Polly. "Size sorun olmadığınızı söylüyorum. Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, Aiden ile halledin."

İkisi de tereddüt içinde birbirlerine baktılar. Nihayet içlerinden biri kolu aşağı çekti ve demir kapı yavaşça açıldı.

Gondolla içeri girip ilerlemeye devam ettiler.

Caitlin şaşkınlık içinde etrafa bakındı. Burası gerçekten de büyüleyiciydi. İçeride bir dolu vampirin eğitim için dövüş-tüklerini görebiliyordu. “Neden bu ada?” diye sordu Caitlin.

Polly boş gözlerle ona baktı.

“Yani, Venedik’te seçebileceğiniz bir sürü ada var demek istiyorum.”

“Burası çok özel bir yer” dedi Polly. “Binlerce yıldır ölü-lerimizi buraya gömdük. Burasının Ölüler Adası olmasının birden fazla nedeni var.” Polly küreğe son bir kez kuvvetle asıldı ve gondol doğruca kilise kapısına yanaştı, uzun ahşap önü taşa vurarak tüm gondolu salladı. Gül koşarak iskeleye atladı. Polly bir direğe ip atıp sıkıca çekerek gondolu bağla-dı. Caitlin dengede durmaya çalışarak ayağa kalktı, gondol sallanırken iskeleye tırmandı.

Gül en yakın çalılığa gidip çişini yaptı. Bu sırada Polly gondolu bağlamış, iskeleye çıkmıştı. Ardından büyük kilise kapılarını açıp onlara yol vermek için kenara çekildi.

Caitlin içeri adımını attığında kendinden geçti. Tıp-kı Assisi’deki kilise gibi bu seferkinin de yüksek kıvrımlı tavanı fresklerle zarif bir şekilde süslenmişti ve açık salon çok büyüktü. Renkli camlardan içeri gün ışığı süzülüyor ve mermer zemin üstünde yürürlerken ayak sesleri yankı-lanıyordu.

“San Michele Kilisesi” dedi Polly. “Adı tahmin edileceği üzere Aziz Michele’den geliyor, Kıyamet Günü’nde defterle-ri tutan kişi. Efsaneye göre Aziz Michele imanlı ölümler için ebedi uykunun muhafızıymış. Bizim için daha uygun yer bulunmaz herhalde.”

Polly gizli bir kapıdan onları kilisenin arkasına çıkardı. Burası Orta Çağ mimari tarzına uygun, geniş bir avluydu. Her yanda sütunlar yükseliyordu. Merkezde durup tahta kılıçlarıyla dövüşen iki vampirin duvarlardan yankılanan sesleri dışında oldukça ağırbaşlı ve huzurlu bir yer gibi gözüküyordu.

Caitlin dövüşen vampirleri hemen tanıdı: Tyler ve Taylor. İkizler. Pollepel'de nasıllarsa şimdi de aynı gözüküyorlardı. Bu birbirinin aynı olan kardeşler, on altı yaşlarındaydılar ve ürkütücü bir cazibeye sahiptiler.

"Şu ikisi" dedi Polly. "Hep dövüşürler. Birbirlerinin burunlarından düşmüşler sanki."

Birinin varlığını hisseden ikizler durdular ve nefes nefese onlara doğru yürüdüler. Şaşkın bir ifadeyle Polly'ye baktılar, yeni misafirlerinin kim olduğunu merak ettikleri açıldı.

"Çok sık ziyaretçi almadığımızı biliyorum" dedi Polly. "Fakat bu sefer ki özel. Adı Caitlin. Lütfen ona misafirperver davranın. Venedik'te beni birkaç serserinin elinden kurtardı. Ona borçluyuz. Yani, her durumda, *ben* ona borçluyum."

"Aiden ile konuştun mu?" diye sordu Tyler.

Polly duraksadı, Caitlin'in karnına bir yumru oturdu. Onları rahatsız etmediğini umuyordu.

"Henüz değil" dedi Polly. "Buralarda değil şu an. Fakat eminim hoş karşılayacaktır. Nasıl karşılamaz ki? Çok sevimli. Onun gibi birini kullanabiliriz. Benimkinin yanındaki odanın boş olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ben Taylor" dedi kız olan dostça bir gülümsemeyle elini uzatıp.

Caitlin *biliyorum*, dememek için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine sadece uzanıp elini sıktı. Soğuk ve sert olan Taylor'ın eli o kadar gerçekti ki Caitlin'i şu ana döndürdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi Caitlin.

"Buradaki kim peki?" diye sordu Taylor yere eğilip dünden gönüllü Gül'ü okşarken. "Ah canım, çok tatlı."

"Ben Tyler" dedi erkek olan yolunu dirseklerini kullanarak açıp Caitlin'e sırtarak. Elini sıkar sıkımsız Caitlin onun kendisine karşı ilgisini fark etti ve Pollepel'de ilk tanıştıkları zamanı hatırladı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Tyler aniden çılgılık attı ve sıçradı. Arkasında sırttır halde Taylor duruyordu, az önce onu bacağından tahta kılıcıyla avlamıştı. "Aval aval durmayı bırak" dedi. "Hazırlanmamız gereken bir dans var." Tyler tekrardan çılgınlar gibi kılıcını sallayarak kavgaya atıldı.

Polly bir koridora doğru yürüyünce Caitlin de onu takip etti. "İşte burada eğitim yapıyor ve yaşıyoruz" dedi Polly. "Yüzlerce yıldır buradayız. Burayı terk ettiğimizi düşünemiyorum asla, tabii eğer gerçekten iyi bir nedenimiz yoksa."

Caitlin geleceği düşündü ve bir saniyeliğine Polly'e bir gün burayı terk edeceğini söyleyip söylememeyi tartıştı kafasında. Ancak fark etti ki eğer bunu söyleseydi, Polly onun tamamen delirmiş olduğunu düşünecekti. Hem neden onu hayal kırıklığına uğratsındı ki?

Polly'nin kendisi bile bunu bilmezken onun geleceğini biliyor olmak tuhaftı. Bu Caitlin'in bazı şeylerin hiç değişmeyeceğine inandığımızın ama nihayetinde işlerin hiç de bizim düşündüğümüz gibi sonuçlanmadığının farkına varmasını sağladı.

“Normalde burası tıkkış tıkkıştır” dedi Polly başka bir kordorda ilerlemektelerken. “Ancak bugün değil. Pek çoğumuz uyuyor. Büyük gece için hazırlanıyorlar.”

Caitlin mekâna baktı, ikizleri düşündü ve diğer meclis üyelerini merak etti. Acaba tanıdığı başka birileri de var mıydı? Birden aklı başına geldi, kalbi güm güm atmaya başladı: Blake. Neredeyse sormaya korkuyordu.

“Meclis üyeleriniz arasında ismi Blake olan biri var mı?”

“Burada hiç Blake yok” dedi Polly. “Neden sordun?”

Caitlin tuttuğu nefesini bıraktı. Zaten Caleb’i aradığı için yeterince diken üstündeydi. Bir de şu an Blake burada olsaydı tüm gücü tükenecekti.

“Hiç” dedi ve çabucak konuyu değiştirdi. “Peki bu balo dediğin şey nedir tam olarak?”

Polly gözlerini heyecandan fal taşı gibi açarak ona baktı. “Yılın en büyük gecesi işte. Ne zamandır bunu bekliyorum. Herkes, yani bildiğin *herkes*, orada olacak. Sadece insanlar değil, vampirler de. Herkesin bir eşi vardır. Herkes büyüleyici gözükür” dedi. Konuşmaya devam ettikçe daha da heyecanlanıyordu.

Caitlin düşündü. Herkes. Bunun Caleb’i de kapsayıp kapsamadığını merak etti.

“Yani, orada... tüm meclislerden vampirler mi olacak?” diye sordu Caitlin.

“Vampir dünyasındaki herkes” dedi Polly. “Sadece etraf-taki meclisler değil, Avrupa’nın da her tarafından gelenler olacak. Yüksek sosyetenin en şahanesi. Sadece bu değil, aynı zamanda maskeli olacak. İnanamazsın, en zarif kostümler

orada olacak. Bir masken olmadan içeri giremezsin. Balo saatler boyu sürer. Kimse kimseyi bilmez. Her zaman düşündüğünden başka birisidir karşındaki.”

“Burada hep parti olur mu?” diye sordu Caitlin. “Sanki bütün kent sarhoşmuş gibi duruyor.”

“Gerçekten de buraya hiç gelmedin daha önce, değil mi?” Polly inanmadığını belli eder biçimde kafasını salladı. “Bu Karnaval sezonu. Günler boyu süren oyunlar, partiler, içki, kumar... İşte bu yüzden herkes çıldırmış durumda. Yani aslında Venedik her zaman çılgındır, özellikle de bu aralar. Herkes tam takım dışarıda. Tüm Avrupa’nın en iyi kostümleri burada. Kocaman bir parti gibi ve asla sona ermiyor. Tam zamanında geldin! Ayrıca vampirler için çok elverişli bir zaman olduğunu da eklemeliyim. Herkes kostümler içindeyken kimse kimsenin insan olup olmadığını düşünmüyor.”

Polly kemerli meşe kapıdan geçerek ufak bir odaya girdi ve kapıyı açık bıraktı. Caitlin ihtiyatlı bir şekilde yanındaki Gül ile beraber onu takip etti. Buranın Polly’nin yatak odası olduğu aşikârdı. Sade görünümlü taştan odanın ağaçlara bakan geniş bir penceresi vardı ve Polly büyükçe bir saman yatağa sahipti; yatak pembe bir bezle kaplıydı ve üstünde iki adet samandan yapılmış oyuncak ayı duruyordu. Bu sahne karşısında Polly’nin yüzü kızardı ve çabucak onları yastığın altına kaldırdı.

Yerde ve ahşap dolabın içinde dağınık halde duran pek çok elbise vardı. Polly hızla etrafı toplamaya çalıştı. “Üzgünüm” dedi. “Odam çok dağınık. Misafir beklemiyordum. Aiden burayı bu halde görse beni öldürür herhalde. Ama ne bekliyor ki? Bu gece büyük dans var. Ve daha ne giyeceğime

dair en ufak bir fikrim yok” dedi odanın içinde telaşla koşturup kargaşayı düzene sokmaya çalışırken.

Caitlin duvarlarda bir sürü zarif elbise ve birkaç işlemeli maske gördü. İşçiliklerine hayran kaldı. Sanat eseri gibi duruyorlardı. Bazılarının uzun kıvrımlı burunları vardı, bazıları ise ufak ve sadece gözleri kaplayacak şekildeydi. Altın ve gümüşten maskelerin bazıları basit, bazıları da zarif süslemelere sahipti. Bazılarının acımazsız, bazılarının da neşeli bir görüntüsü vardı; bir kısmı tüylü, bir kısmı sadeydi. Geniş bir koleksiyonu.

Büyülenen Caitlin duvara doğru yürüdü ve uzanıp içlerinden birine dokundu.

“Durma, dene birini” dedi Polly. “Eğlenceli. Kim olmak istiyorsan olabilirsin. Ve her gece değiştirebilirsin. Venedik dediğin budur.”

Caitlin itinayla birini aldı. İçlerinden en alışılmadık olanıydı. Pers ya da Hindu etkileri görülen şatafatlı bir maskeydi. Bakır, altın ve yanık turuncu renklerindeydi. Alnında ve gözlerinin arasında duran güllerden örülü bir desen ona krallara layık bir kalite veriyordu. Caitlin maskeyi alıp nazikçe yüzüne yerleştirdi. Aynaya doğru yürüdü ve sonra hatırladı. Yansıması yoktu.

“Biliyorum, berbat değil mi?” diye sordu Polly. “Hiçbir zaman nasıl göründüğümü bilemiyorum. Öyle asap bozucu ki. Neden bir aynam var, onu bile bilmiyorum. Başkalarının dedikleriyle yetinmeyi öğrenmek zorundasın.”

Caitlin neye benzediğini göremese de onu sadece takmakla bile değiştiğini hissediyordu. Sanki başka birinin kı-

lığına girmiş, başka biri olma izni kazanmış gibiydi. Özgür olduğunu hissediyordu.

“Sana çok yakıştı” dedi Polly. “Onu bu gece takabilirsin.”

Caitlin’in içini bir korku kapladı. “Bu gece mi?” diye sordu neredeyse titrek bir sesle.

“Geliyorsun, değil mi?” dedi Polly, sonra da onu bileklerinden kavradı. “Ah, gelmelisin. Gelmelisin *işte*. Bunu nasıl kaçırabilirsin ki? *Lütfen*. Bana yardım edebilirsin. Buradaki herkes ya çok sıkıcı ya da bir eşe sahip. Yanımda olman beni çok memnun eder. Yakışıklı pek çok erkek -hem de en iyileri- orada olacak ve biraz desteğin faydası olur. Çok eğlenceli olacak. *Lütfen, lütfen*” dedi Polly Caitlin’in koluna sarılarak.

Caitlin düşündü. Şu an aklından geçen son şey bir partiye gitmek ve erkeklere bakınmaktı. Onun için önemli olan tek şey Caleb’di ve onu buluncaya kadar ne dinlenmeyi ne de eğlenmeyi yüreği kaldırırdı. Maskeyi yavaşça çıkarıp Polly’e uzattı. “Üzgünüm Polly” dedi. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Fakat gelemem. Birini bulmam gerek.”

“Hani şu sorduğun adam mı?” diye sordu Polly. “Yani, eğer öyleyse, o zaman gelmen *lazım*. *Eminim* ki orada olacaktır. Eğer bizden biriye, olacağı yer orasıdır. Gelmen *gerek*. Kendi iyiliğin için.”

Caitlin bu fikri mantıklı buldu. Şayet Polly haklıysa, şayet bu balo gerçekten de bu kadar büyük bir hadiseyse, belki de o orada *olacaktı*. Hem zaten onu arayacağı yerle ilgili elinde bir ipucu yoktu. Aklına bir fikir de gelmiyordu. Ancak başka bir endişe kapladı içini. Giyecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir zaman dans konusunda iyi olmamıştı, her zaman öncesinde

telaşa kapılırdı. Ve bu seferki şimdiye kadarki en büyük, en resmî dans gibi duruyordu. 21. yüzyılda da iyi dans edemezdi. Bir aptal gibi gözükecekti.

“Endişelenme, dans etmenin zor bir yanı yok” dedi Polly Caitlin’i sinir edercesine aklını okuyarak. “Sana öğreteceğim, söz veriyorum. Sadece yanındaki kişinin bileğini kap ve bırak onlar seni sürüklesinler. Nasıl olsa herkes sarhoş, kimse fark etmez, söz veriyorum.”

“Sarhoş mu?” diye sordu Caitlin. “Bizim yaşımızdaki kızların içmesine izin veriyorlar mı? Yani, böyle, yaş sınırı gibi bir şey yok mu?” Kısa bir anlığına Caitlin baloya katılmak ve kimliğini göstermekle ilgili kaygılar yaşadı.

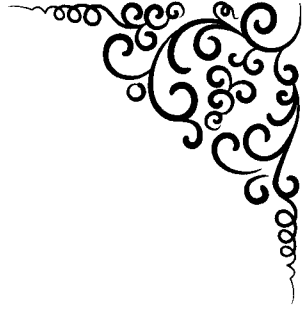
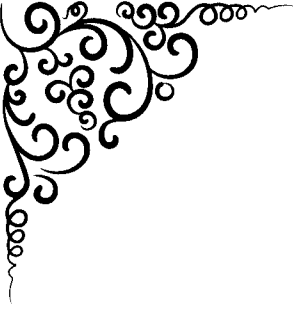
Polly sesli bir kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun? Burası Venedik. Kimsenin umurunda değil. Gençler eğer canları istiyorsa içebilirler.”

“Ama giyecek hiçbir şeyim yok” diye itiraz etti Caitlin.

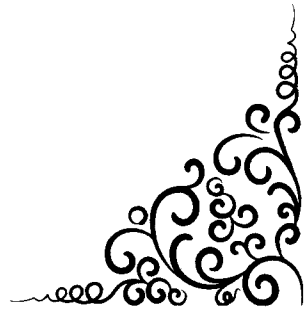
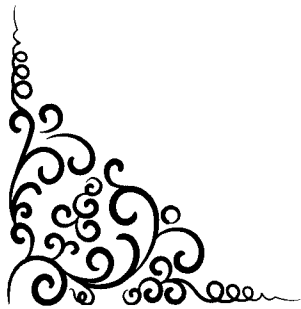
Polly’nin gözleri parladı. “Ah, ne yazık ki var” dedi. “Bu odayı görmedin mi? Burada bana on beş balo için yetecek kadar elbise var. Ayrıca bedenlerimiz aynı. *Lütfen*, dene bir tanesini. Hadi eğlenelim! Neredeyse 19. yüzyıldayız! Başka ne zaman böyle yaşama şansı bulacağız ki?”

Caitlin düşündü. Kesinlikle haklı bir noktaya parmak basıyordu. Şimdi değilse, ne zaman? Ayrıca her zaman o zarif elbiselerden bir tanesini denemek istemişti.

Caitlin bunu düşündükçe fikir iyice hoşuna gitti. Belki de bu baloya gitmek tam da ihtiyaç duyduğu şey olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Kyle Umbria'nın tepelerinin üstünde uçmaktayken Assisi'nin ufak Orta Çağ kasabasına doğru daireler çizerek inmeye başladı. Köyü heybetiyle kaplayan devasa kiliseyi, kentin Orta Çağ surlarını gayet iyi görebiliyordu. Gün batımının yaydığı ışıktaki köylüler dışarıda meşalelerini yakıyor, sürülerini güdüyor, tavuklarını ve koyunlarını içeri sokuyorlardı. Herkes sanki bir şeye hazırlanmaktaymışçasına oradan oraya koşturuyordu. Burası karanlıktan korkuyormuş görüntüsü veren bir kasabaydı.

Kyle gülümsedi. Onlara bunun için yepyeni bir sebep daha verecekti. Halkın kalbine korku ve telaş salmaktan, onlara hayatlarının geri kalanı boyunca eşeleyecekleri yeni kâbuslar yaşatmaktan daha fazla eğlenceli bulduğu çok az şey vardı. İnsan türünden nefret ediyordu. Kim bilir ne zamandır onun türüne eziyet ediyorlardı, Kyle artık eziyeti bizzat yaşama zamanlarının geldiğini düşünüyordu ve ne zaman fırsatını bulsa bu şansın tadını çıkarıyordu.

Kyle, ani ve dramatik bir inişin hareketlenmeye neden olmasını, hatta Caitlin'i dışarı çıkarmasını umarak kiliseden

çok da uzakta olmayan kent meydanını hedef alıp aşağı doğru daldı. O sefil kız buradaysa onu yakalamak için zaman kaybetmek istemiyordu. Daha şimdiden, bu minik rahatsızlıktan kurtulup 21. yüzyıla dönerek savaşını devam ettirmek için sabırsızlanıyordu.

Hiç şüphesiz, hesap vermesi gereken bir Yüce Konsey vardı ve onlar onu canlı istiyorlardı. Bu asap bozan bir durumdu fakat gerekliydi. Şimdilik buna uygun davranabilirdi, sırf onların gönüllerini hoş etmek için kızı sadece yakalayacaktı. Fakat dönüş yolunda ona kişisel olarak eşlik edecek ve onun azap çekerek ölüşünü bizzat görmeden burayı terk etmeyecekti. Aslına bakılırsa böyle olmasından acayip zevk alırdı. Ne var ki bu sefer hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı. Eğer onlar bunu savsaklarsa onayları olsun olmasın Caitlin'i kendi elleriyle öldürecekti.

Kyle kanatlarını açarak kasaba meydanına indiğinde etrafında köpeklerin ciyaklayarak, tavukların uçuşarak, köylülerin de bağıra çağıra oradan oraya kaçışmasına sebep olan bir rüzgâr yarattı. İhtiyar kadınlar istavroz çıkarmaya başladı ve genç erkekler hayatlarını kurtarmak için sıvıştılar. Sanki bir bomba patlamış gibiydi. Daha cesur olan birkaç genç çiftlik aletlerini alıp onun üstüne çullandı. Kyle gülümsedi. Bu tiplere bayılıyordu. Eğer kendi türünden olsalar onlarla arkadaş bile olabilirdi.

İçlerinden biri çapasını acemice kafasına doğru salladığında Kyle kolaylıkla eğildi, sonra ileri doğru uzanıp tek bir basit hareketle kafasını bedeninden ayırdı. Kyle bu fişkırان kan manzarasına bayılıyordu. Öne doğru eğilip adamın boğazından kalan kısma dişlerini batırdı ve açgözlü bir şekilde içmeye

başladı. Kanın içini titreterek damarlarında dolaşmasına bayılıyordu. Bu tam da ihtiyacı olan ikindi atıştırmasıydı. Bunu gören diğer iki köylü ellerindekileri düşürerek tam anlamıyla oldukları yerde donup kaldılar. Böylesi Kyle'ın daha çok işine gelirdi. Kyle ileri doğru yürüdü ve her ikisini boğazlarından tutup yerden kaldırdıktan sonra öyle bir kuvvetle birbirlerine çarptı ki saniyeler içinde can verdiler.

Meydanda çığlıklar birbirini kovaladı, kilise çanları çaldı. Herkes evlerine kaçıyor, kapılarını kilitliyor, pencerelerini kapıyordu.

Ellerinde çiftçi aletleri taşıyan bir düzine adam tepenin üstünden aşağı koşup çığlıklar atarak Kyle'a doğru yüklendi. Kyle gülümsedi. Hâlâ derslerini almamışlardı.

Kyle beklemedi. O da onlara doğru koştu ve köylüleri yarı yolda karşıladı. Köylüler aletlerini sallamaktayken grubun üstünden atlayıp arkalarına geçti. Daha tepki vermemelerine zaman kalmadan Kyle en yakın olanı kafasının arkasından yakaladı, saçından tuttu ve havaya kaldırdı. Onu bir çuval gibi salladıktan sonra kalabalığın üstüne fırlattı. Hepsi domino taşı gibi devrildi. Tekrar ayağa kalkmalarına kalmadan Kyle oraklardan birini kapıp deli gibi sallamaya başladı. Vampir güçleri sayesinde yere serilmiş adamlara sanki onlar bir saman destesiymiş gibi hızla saldırdı. Onları parçalara ayırdı. Birkaç saniye içinde tamamı ölmüştü.

Kana boyalı savaş alanına dönmüş olan köy meydanında, Kyle cesetleri çiğneyerek kiliseye doğru yürüdü. Bu sırada kapıların kapanıp sürgülendiğini gördü. Gülümsedi. İnsanların kapıları sürgülemekle ellerine ne geçeceğini düşündüklerini merak etti.

Kyle geri çekilerek büyük kapıları tekmeledi ve onları menteşelerinden ayırdı. Assisi'nin kadim kilisesine girip doğrudan koridora yöneldi. Yürürken kilise oturaklarını birbiri ardına koparıp sağa sola atarak kilisenin eski boyalı camlarını tuzla buz etti. İleri uzanıp büyük bir şamdanı kaptı, onu ipinden kopardıktan sonra başının üstünde sallamaya başladı. Elinden bıraktığında şamdan kilise boyunca uçtu ve uzak duvardaki boyalı camı kırdı. Kyle yıkımı seyretti. Çok güzeldi. Bir kiliseyi harap etmekten daha fazla zevk aldığı pek az şey vardı.

Caitlin'in orada olduğunu hissetti. Sezgileri onu bir koridordan, sonra da bir merdivenden aşağı sürükledi, gittikçe kilisenin daha alt kademelerine iniyordu. Son dönemeci döndüğünde gördüğü şey karşısında bocaladı. Karşısında durup, ona doğru bakmakta olan gümüş saçlı bir rahipti. Kyle bu adamın kendi ırkından olduğunu hemen anladı. Onu bir rahip kılığında görmekten dolayı şaşırmıştı. Tümenün yüz karasıydı resmen. "Aradığın kız çoktan gitti" dedi papaz korkusuz bir şekilde. Cesaretle, geri çekilmeden Kyle'a bakıyordu. "Ve onu asla bulamayacaksın" dedi.

Kyle gülümsedi. "Öyle mi?" dedi. Ona doğru birkaç adım attı fakat adam hiçbir gerileme belirtisi göstermedi. Kyle'ın düşündüğünden çok daha cesurdu ya da aptaldı.

"Bana üstün gelebilirsin" dedi rahip, "fakat Tanrı da sana üstün gelir. Beni bugün öldürebilirsin fakat hiç şüphesiz bir başkasında da Tanrı seni öldürecek, benim intikamım da alınmış olacaktır. Ölümünden korkmuyorum."

"Seni öldürmekten kim bahsetti?" diye sordu Kyle gittikçe yakınlaşıırken. "Bu çok nazikçe olurdu. Ben daha çok sana yavaşça işkence etmeyi düşünüyorum."

“Benim için fark etmez” dedi adam. “Ne yaparsan yap, onu asla bulamayacaksın.”

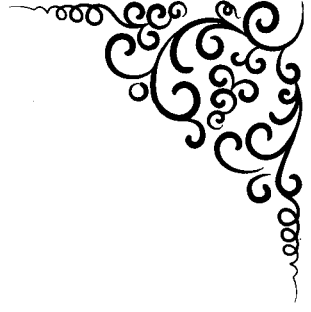
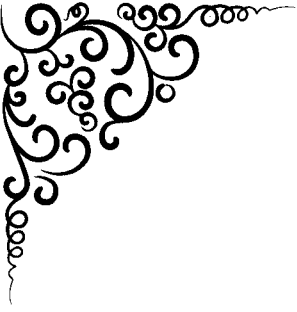
Kyle adama doğru ilerledi ve birkaç adımlık mesafe kaldığında üstüne atladı. Ancak adam onu şaşırttı. Son saniyede arkaya doğru uzanıp Kyle’ın gözlerine bir avuç dolusu kutsal kül fırlattı.

Kyle afallamış bir şekilde yere düştü, gözleri yanıyordu. Kutsal kül. Ne sinsice bir numara! Canı acıyordu, yüzyıllardır gözüne kutsal kül yememişti.

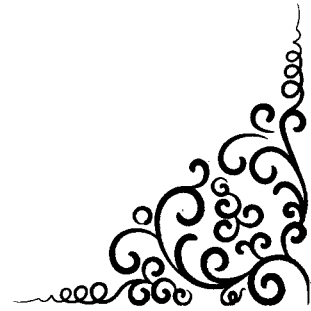
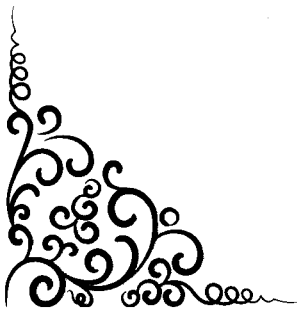
“Seni tanımıyorum habiş şeytan” dedi adam. “Bırak bu kül seni yok etsin ve seni geldiğin yere geri göndersin.” Kyle’ın kafasına avuç dolusu kül atmaya devam etti. Fakat Kyle gücünü tekrar toplayarak adamın üstüne yüklendi, kuvvetlice vurup onu yere serdi. Adamın üstüne çıkan Kyle, boğazını tutup sıkmaya başladı. Adam şok olmuştu, fal taşı gibi açılmış gözlerle Kyle’a baktı.

“Aptal herif” diye çemkirdi Kyle. “Kutsal kül ancak türümüzden zayıf olanları öldürebilir. Ben yüzyıllar önce bağışıklık geliştirdim.”

Kyle adamın boğazını sıkarken adam nefes almak için mücadele ediyordu. Kyle’ın sırtışı büyüdü. “Ve şimdi benim sıram” dedi Kyle. “Sen ve ben tanışacağız, çok çok yakından hem de.”

Onuncu Bölüm

Caitlin giydiği zarif gece elbisesiyle Polly'yi takip ederken denize düşmekten son anda kurtuldu. Hâlâ kapıların doğruca denize açılıyor olmasına alışamamıştı. Burada insanlar, başka yerde kaldırıma çıkar gibi aynı rahatlıkta denize doğru adım atıyordu.

Caitlin batan akşam güneşinde köşede beklerken aşağıdaki dalgalı suya baktığında nihayet kendi yansımasını görebildi. “Bak!” dedi Caitlin hayretler içerisinde, kendini görüyor olmanın şaşkınlığıyla Polly’i kolundan kavradı.

“Biliyorum” dedi Polly. “Bunu hep kullanırız. Kendimizi görmenin tek yolu budur. Aynanın yerini tam tutmaz ama iş görür.”

Caitlin, görüntüsü karşısında irkilmişti. Üstünde çiçek desenleri olan; sarı, altın ve beyaz renklerinde kat kat eteklere sahip bir elbise vardı. Saçı Polly tarafından taranmıştı ve Caitlin kostümünü Venedikli maskesiyle tamamlamıştı. Maske çok hoşuna gitmişti. Bu maskenin ardında herhangi biri olabilirdi. O yüzündeyken oldukça gizemli, soylu, hatta biraz tehlikeli gözüküyordu.

Caitlin kafasını çevirip etrafı izledi. Polly'nin meclis arkadaşlarından pek çoğu deniz kenarında gondollarıyla suya açılmaya hazırlanıyordu. Caitlin onların görüntülerinden etkilenmişti. Hepsi her kumaş, renk ve tarzdan elbiseler ve maskeler kuşanmıştı. Tüm öğleni hazırlanarak geçirmişler ve bunu ciddiye almışlardı. Resmî halleri Caitlin'in alışkın olduğundan oldukça farklıydı. Tuhaf bir şekilde insanı yeniliyordu bu. Hepsi oldukça zarif ve nazikti. Caitlin 21. yüzyılda gece dışarı çıkmamanın ne anlama geldiğini düşündü. Hazırlanmak için belki de 10 dakika harcardı; üstüne bir kot ve balıkçı yaka bir şeyler atardı. Bununla kıyaslayınca çok sıkıcı, çok basmakalıp gözüküyordu. Bu yüzyıldaki insanlar hayatı dibine kadar yaşamayı benimsemiş gibi duruyorlardı.

Sallanmakta olan dar gondola üstündeki kocaman elbiseyle binmek Caitlin için aşması gereken bir engel oldu. Bir öndeki gondolda duran Tyler onun cebelleşmesini gördü ve ona doğru koşturup elini tuttu.

"Teşekkürler" dedi Caitlin Tyler'ın elini tutarak. Sıska gondolun içine iki adım attıktan sonra önce bir sallandı, sonra gondol bir o yana bir bu yana sallanırken dengesini sağladı. Çabucak oturup suya düşmeden önce elbisesinin tamamını toplamayı başardı.

Köşeden ona bakan Gül, gelmek istediğini belli edercesine hırladı.

"Üzgünüm Gül" dedi Caitlin. "Bu sefer değil. Merak etme, yakında döneceğim. Gül onun yanında olmak istediği için havlamaya devam ediyor ve Caitlin bu duruma üzülüyordu. Fakat aynı zamanda Gül'ün bu adada güvende olmasından memnundu.

Etraflarında meclis üyeleri gondollarıyla yol almaya başlıyordu. Her gondolda biri oturan, diğeri ayakta durup kürek çeken olmak üzere iki kişi bulunuyordu ve bir düzine gondoldan oluşan ufak bir filoya benziyorlardı. Caitlin onlardan pek çoğunu tanıyordu: Taylor ve Tyler, Cain ve Barbara, Patrick, Madeline, Harrison... Polly gün içinde onu her biriyle tanıştırmıştı. Zaten tanımakta olduğu bu insanlara takdim edilmek ona çok tuhaf gelmişti. Gelgelelim buna ayak uydurmuş ve her şey usulünce gerçekleşmişti. Cain bile bu sefer ona iyi davranmıştı.

Onu sanki ezelden beridir oradaymış gibi hoş karşılamışlardı ve bir kez daha Caitlin onların yanında kendini evinde hissediyordu. Pollepel'de kaybettiği her şey yavaş yavaş geri geliyormuş hissine kapılmaya başlıyordu. Bir kez daha yavaş yavaş kendini evde hissetmeye başlıyordu. Fakat aynı zamanda bu his onu korkutuyordu. Sanki ne zaman bir yere yerleşse, onu yerinden edecek bir şeyler olup bitiyordu.

Yükselmekte olan dolunayın ışığıyla aydınlanan temiz mavi suyu yararak ilerleyen gondollar demir aldılar. Deniz, sabaha oranla daha dalgalıydı ve içinde bulunduğu gondol bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Fakat bu kendini tekrarlayan hareket huzur vericiydi ve gondola çarpan dalgaların sesiyle beraber onu gevşetti. Caitlin suratındaki tuzu hissederek derin derin nefes aldı ve arkaya yaslanıp gözlerini kapadı. Sıcak bir geceydi ve kendini tamamiyle gevşemiş hissediyordu.

Şarkı söylemeye başlayan bir ses duyunca gözlerini açıp kafasını çevirdi. Yan gondollardan birindeki bir meclis üyesi kürek çekerken şarkı söylüyordu. Anlamadığı bir dildeydi ve

adam derin, melodik bir sesle söylemekteydi. Çarpan dalga seslerine ve gökyüzünde uçan kuşların ara sıra attığı çığlıklara karışan yavaş ve hüzünlü bir şarkıydı.

Caitlin tekrardan gözlerini kapadı ve kendini dinlenmeye aldı. Bir kez daha kendini evde hissediyor, dünyada bir huzur olduğu duygusuna kapılıyordu. Aklını boşaltıp önündeki geceyi düşündü.

Kültürel farklara, 1790 yılında olup üstündeki elbise ve maskeyle bir baloya gidiyor olmasına rağmen Caitlin her şeyin eskisinden o kadar da farklı olmadığını hissediyordu. Sanki arkadaşlarıyla bir cumartesi gecesi dansa gidiyormuş gibi hissediyordu neredeyse. Dışarısı oldukça farklıydı fakat nihayetinde, derinlerde, bu aynı şeydi; yani arkadaşlarla beraber gece dışarı çıkmak, iyi zaman geçirmeyi ummak, birileriyle tanışmayı ummak. Bazı şeylerin nasıl da asla değişmediğini görmek onun için hayret vericiydi.

Caitlin'in aklında bir tek Caleb vardı. Gondolda çekilen her kürekle beraber kalbinin heyecanla biraz daha hızlı attığını hissediyor, küreklerin onu bir adım daha Caleb'e yaklaştırdığını umuyordu. Tüm kalbiyle onu bu gece dansa göreceğini hissediyordu. Durumun böyle olmasını *diliyordu*. Onun yolculuktan sağ çıkmış olması ve baloda bulunması için dua ediyordu, onun orada olması için. Elinde olan tek fırsat buymuş gibi duruyordu. Eğer onu baloda bulamazsa eğer yolculuktan sağ çıkamamışsa Caitlin yıkılırdı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. O anı hayal etmeye çalıştı, onu tekrardan gördüğü anı. Onun kendisini tanıyacağını, aşklarının bunu mümkün kılacağını umuyordu. Gözleri birbirine kilitlendiğinde onun gelip sarılaca-

ğını, her şeyi hatırlayacağını umuyordu. Caitlin'e nasıl da yana yıkıla onu aradığından bahsedecek, onu tekrar bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu anlatacaktı. Caitlin'e onu yeniden canlandırdığı için teşekkür edecekti. Tekrardan birlikte, tüm fenalıklardan uzakta yaşayacakları için nasıl da mutlu olduğunu söyleyecekti.

Bunları düşünürken Caitlin'in kalbi eridi. Bu Caleb ile bembeyaz bir sayfa açmak, onunla en baştan yeniden tanışma fırsatı bulmak için bir şanstı. Bir bakımdan ilk buluşma gibi bir şey olacaktı. Ve belki ilk dans da olurdu. Ve ilk öpüşme. Ve sonra... yalnızca belki, bu sefer evlenebilirlerdi. Ve bir kez daha çocuk yapabilirlerdi.

. . .

Venedik'e vardıklarında hava kararmıştı, virajı alıp kente yaklaşmaya başladıklarında Caitlin gece görüntüsünün güzelliği karşısında çarpıldı. Kent aydınlatılmıştı, her pencerede bir mum ve her teknede bir meşale vardı. Teknelerle dolu olan suyun üstü, hiç olmadığı kadar keşmekeş içindeydi ve gecenin içinde ışıldayan yüzlerce teknenin meşalelerinden gelen yansımayla aydınlanıyordu. Eğer kesin bir şey varsa, o da kentin gündüzden daha şenlikli görünmekte olduğuydu. Caitlin elektrik olmadan ne kadar çok şey başarıldığı karşısında şaşırmıştı. Ayrıca kent her zamankinden daha kalabalıktı. Bu mesafeden bile kahkahaları, şarkı söyleyenleri ve hepsinden ötesi, müziği duyabiliyordu. Her yönde, her köşede, her meydanda, hatta teknelerin içinde bile insanlar müzik çalıyor; utları, arpları, gitarları tıngırdatıyordu. Açıktan açığa her yerde içki içiyorlardı. Kahkahaları kulaklarda yankılanıyordu.

Caitlin bu sefer -hele bir de yanında yeni arkadaşları varken- şehre girmek için sabırsızlanıyordu fakat hâlâ sokakların kalabalığından ve izdihamdan gözü korkuyordu. Her yer insan doluydu ve herkes kostümler içindeyken birbirinden ayrılıp cümbüşün içinde kaybolmak çok kolay gözüküyordu.

Gondol bir köprüünün altından geçtikten sonra iskeleye yanaştı. Tüm meclis üyeleri gondolları bağlayıp birbirlerinin ellerinden tutarak dışarı çıktı.

Caitlin daha ayağa bile kalkmadan Tyler teknesinden koşarak çıkmış, ona doğru koşmuş ve dizlerinin üstüne eğilip elini uzatmıştı. “Peki, bana elini uzatmayacak mısın?” diye sordu Polly şakayla karışık.

“O yeni kız” dedi Tyler. “Onun yardıma ihtiyacı var.”

Caitlin halinden memnun bir şekilde uzatılan eli tuttu, Tyler’ın buna bir önem atfetmiyor olduğunu umuyordu. Tek bir adımla sallanan teknenin içinden atladı ve kıyıya çıktı. Bu hiç de kolay olmamıştı ve Caitlin şimdiden gondola tekrar nasıl bineceğini düşündü.

Polly’nin ayağa kalkmasına fırsat kalmadan yanında Patrick belirdi ve ona doğru koşup elini uzattı. “Sana yardımcı olabilir miyim, Polly?” diye sordu umutla. Kocaman sırtışı, büyük kulakları ve kıpkızıl saçlarıyla oracıkta duruyor, tıpkı Caitlin’in Pollepel’deyken hatırladığı hali gibi gözüküyordu.

“Gerek yok” dedi Polly, “ama yine de teşekkürler.”

Patrick hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dönüp uzaklaştı. Caitlin kaderin cilvesine güldü. Bir zamanlar Polly’nin Patrick’e yanaşmak için can attığını hatırlıyordu, şimdi ise durumun hiç de öyle olmadığı açıktı.

Caitlin tekrar karaya çıktığı ve arkadaşlarıyla birlikte şehri ilk kez gececeği için çok mutluydu. Buraya ilk geldiğinde sersemlemişti, şimdise her şeye kendini açmaya oldukça hazır hissediyordu.

Grubu kalabalığın içine doğru hareketlendiğinde, Caitlin Polly'e yapışarak onu kaybetmemeye çalıştı. Bu pek de zor olmasa gerekti, zira Polly'nin pembe-beyaz elbisesi ve giysisiyle uyumlu maskesi hiç de gözden kaçacak gibi durmuyordu. Kalabalığın içinde buldukları her yoldan ilerlerken Polly uzandı ve Caitlin'i bileğinden tuttu. "Venedik dünyadaki hiçbir yere benzemez" dedi Polly. "Kent bir çöküş içinde fakat kimsenin umursadığı yok. Mecazi olarak değil, gerçekten de suyun içine batıyor fakat kimsenin aldırdığı yok. Sadece eğlenmek istiyorlar. İnsanlar dünyanın her yanından bu partiye katılmak, bizim yaşam tarzımızla kafayı bulmak için geliyorlar." Polly omzunu silkti. "Kendi adamızda buradan çok uzaktayız fakat buraya geldiğimizde her zaman iyi vakit geçiririz."

Hepsi birden bir ara sokağa döndüler ve ardından her tarafı zarif mermer cepheli binalarla kaplı geniş bir meydana ayak bastılar. Çok güzeldi; meydan bütünüyle doluydu ve meşalelerle aydınlanıyordu.

Caitlin kentin herhangi bir yerinde bu kalabalığın son bulup bulmadığını merak etti. Meydanın bir tarafında, çoğunlukla kostümlü ve maskeli yüzlerce insanın ufak masalarda oturup kahvelerini ve şaraplarını yudumladığı kafeler sıralıydı. Tabak çanağın şingirtisi bu mesafeden bile duyuluyordu. Etraflarında artıkların peşinde olan köpekler dolanıyordu.

Meydanın öbür tarafına doğru geçtiklerinde Caitlin bu kısmın kumar masalarıyla dolu olduğunu gördü: Mevcut yüzlerce ufak masanın gerisinde bahisçiler duruyor, ufak kabukları yerinden oynatıyor ya da hallerinden şüphelenmeyen kurbanlara paralarını yatırmaları için çeşitli yollar sunuyorlardı. Etraflarını çevreleyen yüzlerce insan, kaybedecekleri kesin olan paralarını bahislere yatırıyordu.

Bir masa müşterilerden biri tarafından yıkılınca ani bir hareketlilik ve bağırış çağırış oldu. Adam bahisçiye bir yumruk attı ve çıkan kargaşa içinde ikisi birden yere düşüp birbirlerine vurmaya başladılar.

Caitlin kolunun çektiştirildiğini hissetti ve grup başka bir ara sokağa dönerken Polly'nin peşinden gitti. Bu ara sokak dardı ancak birkaç kişinin yan yana durmasına yetecek genişlikteydi ve diğerlerine oranla daha karanlıktı. Yürüdükleri sırada her yanlarından ahşap pencereler açıldı ve Caitlin'le hemen hemen aynı yaşta kızlar kafalarını dışarı çıkarıp sırtarak elbiselerini indirdiler ve memelerini gösterdiler.

Caitlin şok olmuştu.

"İyi zaman geçirmek ister misin?" diye bağırdı içlerinden biri.

"Hey hayatım!" diye bağırdı bir diğeri.

"Seni bekliyorum!" diye bağırdı öbürü.

Caitlin kendi yaşındaki kızların bu şekilde çalışmak zorunda olmasından dolayı kendini kötü hissetti ve dünyanın adaletsizliğine şaşırdı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Başka bir meydana girdiler; bu seferki hokkabazlarla, ateş yutanlarla ve her türden numarayı yapanlarla doluydu. Bir

performans grubunun gitarlarını tıngırdattığı ve bir koronun şarkı söylediği meydanda müziğin sesi daha yüksekti.

“İçki? İçki?”

Bir sürü satıcı etraflarında toplanıp ellerindekileri yüzlerine dayadıklarında Caitlin’in burnuna bir şarap şişesi denk geldi. Adamları itmeye çalışsa da onlar gittikçe yakınlaşıyordu. Polly araya girip onları sert bir şekilde itti. Sonunda satıcılar pes edip uzaklaştılar. “Onlardan kurtulmanın tek yolu budur” dedi Polly.

Caitlin bu mekândaki itiş kakış karşısında afallamıştı. Sanki büsbütün bir kıyametin ortasıdaydı. Başka bir büyük kalabalığın içine daldığında göğsünde bir sıkışma oldu. İnsanlar her yandan meydana akın ederken ve kalabalık gittikçe büyürken hareket etmek gittikçe zorlaşıyordu. Daha da kötüsü, kokudan dolayı burnunun direği kırılmıştı. Buradaki kimse banyo yapmamış gibiydi, temizlenmeye en yakın girişim olarak ucuz parfüm sürmüşe benziyorlardı ki bunun da işe yaramadığı gayet ortadaydı.

Caitlin kafasını çevirdiğinde Polly’nin cebinden ufak bir kese çıkarıp burnuna götürdüğünü gördü.

“O nedir?” diye sordu Caitlin.

Polly ona baktığında Caitlin’de bunun olmadığını gördü ve elini cebine sokup bir tane de ona uzattı. Caitlin’in eline içinde kokulu bitki karışımı bulunan küçük, ipek bir kese tutuşturdu.

“Onu burnuna tut” diye talimat verdi Polly. “Yardıma olur.”

Caitlin onu burnuna doğru kaldırdığında hemen faydasını gördü. İnsanların kokusu yerine gül ve parfümden oluşan bir kokuyu çekiyordu içine.

“Venedik’in içinden bu olmadan geçmek gerçekten imkânsız.”

Caitlin kalabalığı inceledi ve diğer meclis üyelerinin de burunlarına bu keseleri tuttuğunu gördü.

Nihayet bir yan sokağa çıktılar, biraz yürüdüklerinde sokak bir üst geçitte sona erdi. On beş adım kadar sonra köprü bir su kanalı üzerinde düzleşti. Caitlin etrafına baktığında kanalın Venedik’in dar sokakları boyunca ilerlediğini gördü. Suyu kentin ortasında böyle görmek gerçekten inanılmazdı. Ufak bir köprünün üstünden geçmeden sokağın sonuna kadar gidememek onu gerçekten şaşırttı.

Üst geçidin diğer tarafına ayak bastılar ve bir ara sokağa döndüklerinde bir başka meydana çıktılar. Etrafında büyük palaslar, zarif mermer cepheler, kemerli kapılar ve kemerli devasa pencereler olan bu meydan diğerlerine göre çok daha zarifti. Caitlin kralların yaşadığı yerin burası olup olmadığını merak etti. Tam Polly’e nerede olduklarını soracaktı ki grup güzel binalardan birinin önünde, meşe bir kapının karşısında duruverdi. İçlerinden biri uzanıp metal tokmağı tuttu ve üç kısa vuruşla kapıyı çaldı. Çıkan ses etrafta yankılandı.

Birkaç saniye içinde sık giyimli bir kâhya kapıyı açtı. Başını eğerek selam verdi ve kenara çekildi. “Tam zamanında” dedi gülümseyerek.

• • •

Caitlin Polly’e sıkı sıkı yapışarak büyük saraya adım attığında etrafını saran şeylere hayranlık içinde baktı. Bu gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Zenginlik kokan bu devasa sarayın yükselen tavanı fresklerle boyanmış ve süslü püslü

pervazlarla çevrilmişti. Duvarlar yağlıboya resimler ve devasa altın aynalarla kaplıydı. Büyük bir avize aşağı doğru sallanıyor, odayı aydınlatan yüzlerce mumu taşıyordu. Caitlin'in ayaklarının altında siyah-beyaz şeritli, zarif bir mermer zemin vardı; öyle bir parlıyordu ki neredeyse üstünde kendi yansımalarını görebiliyordu. Önünde duran mermer merdiven şatafatlı parmaklıkları ve ortasında serili kırmızı halısıyla sağ ve sol taraftan yükseliyordu.

Salon insanlarla doluydu. Sokaklarda dolaşan topluluktan daha farklı bir kalabalıktı bu. Baloda yer alanlar; incelikli, zarif ve varlıklı görünüyorlardı. Hepsinin üstü başı Caitlin'in şimdiye kadar gördüğü en parlak ve şatafatlı mücevherlerle doluydu. Kostümleri daha alacalıydı, daha süslü püslüydü ve herkes maske takmıştı, hatta bazılarınıninki mücevherlerle doluydu. Buradaki kahkaha daha incelikliydi ve neredeyse herkes içkisini kristal bardaklardan içiyordu. Sanki bir müzedeki özel bir kokteyle katılmıştı. Görebildiği kadarıyla ortalıkta dolaşan yüzlerce insan vardı.

Salonun köşesinde telli çalgılar çalan bir dörtlü oturuyor, keman ve çellonun sesi duvarlardan yankılanıyordu. Caitlin burada kimin yaşadığını merak etti. Burası bir tür hükümet binası mıydı? Yoksa özel bir mülk müydü?

"Burası Başkan'ın Sarayı" dedi Polly onu kolundan tutup kalabalığın içinden geçirirken aklını okuyarak. "O insanların seçilmiş hükümdarıdır. Saray Venedik'teki en zengin aile tarafından partiler için kullanılır. Yüzlerce yıldır bu kenti yönetiyorlar."

"Nasıl bu kadar zengin olmuşlar?" diye sordu Caitlin.

"Tuz."

“Tuz mu?” diye sordu Caitlin yanlış işittiğini düşünerek.

“Çok kıymetli bir maldı eskiden. Bir zamanlar Avrupa’da kimse tuza ulaşamıyordu. Ve Venedik’te bir sürü vardı. Suyu görmedin mi? Havayı koklamadın mı? Tuzla doludur. Tüm binaların çürüyor olması da bu yüzden. Tuzlu su temellerini oyuyor.”

“İlk Venedikliler buraya geldiğinde bir altın madeninin üstünde oturduklarını çabucak fark etmişler. Tek yapmaları gereken tuzu sudan ayırmaktı. Bu para basmak gibiydi ve senin ya da benim aklımızın alacağından daha fazla servet biriktirdiler.”

Kalabalığın içinden zikzaklar çizmeye devam ettiler. “Fakat artık o aile çöküşte” diye devam etti Polly. “İmparatorlukları küçülüyor. Şimdiki varisleri hiç de ataları gibi değiller ama bazıları sevimli sayılır. Birini gözüme kestirdim hatta. Torunları Robert. Bizim yaşımızda ve hiç kimse onu dönüştürmemiş. Harika biri” dedi gözleri parlayarak. “Sanırım benden de hoşlanıyor. Beni bu gece dansa kaldıracığını umuyorum. Onu her zaman parasını çar çur ederken görüyorum.” Nihayet odanın sonuna ulaştıklarında Polly büyük bir kapıyı açtı. Caitlin odadaki manzara karşısında şaşkınlıktan donup kaldı.

“Mozart’ı kiralamak gibi” diye ekledi Polly.

İşte orada, odanın uzak köşesinde, kocaman bir ziyafet masasının en ucunda oturan kişi, Wolfgang Amadeus Mozart idi. Beyaz bir peruk ve zarif bir kostüm kuşanmış haliyle odada maske takmayan tek kişiydi ve zaten buna ihtiyacı olmayan tek kişi de oydu. Kişiliği yeter de artardı bile. Kısa, tıknaz ve soluk görüntüsüyle bir harpin yanı başında oturuyor; bir eliyle kadehini tutuyor, diğer eliyle çalışıyordu.

Kadehindекini bitirdiğinde vahşi bir kahkaha atıp iki eliyle çalmaya devam etti. Ondaki tüm hoppalığa rağmen müziği şiddetli ve ruhaniydi. Caitlin'in daha önce dinlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Aslına bakılırsa, hayatında harp çalan birini dinlediği olmamıştı. İnce, metalik bir sesi vardı ve çok yüksek değildi; kendine has titreşimler yaratıyordu. Çalışma eğlenceli, şen, oynusuydu. Tıpkı adamın kendisi gibi. Fakat yine de sanki alttan alta akan bir şey, çok derin bir şey vardı.

Masada yüzlerce kişi oturuyordu. Caitlin birden kendini meclis üyeleriyle birlikte masaya doğru giderken buldu. Hepsi birlikte oturup masayı tamamladılar ve diğerleri onlar otururken kadehlerini kaldırıp onları karşıladı. Caitlin'in grubu da karşılık olarak kadehlerini kaldırdı ve Caitlin'in kendisinininkini eline aldığı anda zaten kırmızı bir sıvıyla dolu olduğunu gördü.

Caitlin kırmızı kadifeden koltuğunun içine gömülüp dirseklerini kol desteklerine yasladıktan sonra kadehi inceledi. Sert kristalin içindeki kırmızı sıvı masadaki büyük şamdanın ışığıyla parlıyordu. Bunun ne olduğunu bildiği hissine kapıldı ve içer içmez haklı olduğunu anladı: Kan. Damarlarında hızlıca dolaşıp ona enerji verdi ve Caitlin bu sırada içine bir şey daha katılmış olduğunu fark etti, bir tür alkol. Alkol doğruca kafasına vurdu ve onu biraz sersemletti. Aynı zamanda rahatlamış hissetti. Buraya geldiğinden beri ne kadar gerilmiş olduğunu fark etti.

Önündeki sık porselen tabakta bir parça çiğ et duruyordu. Benzer tabaklar meclis üyelerinin önünde de durmaktaydı. Bir garson ordusu ortalıktan kayboldu, onlar gider gitmez yeni bir grup geldi ve masaya her türden et ve meze

koymaya başladı. Ortada içi doldurulmuş büyük bir domuz ve ağzında da elma vardı.

Masada Caitlin'in daha önce bir arada görmediği pek çok yemek vardı ve her saniye bir başka garson bir başka tabak getiriyordu. Bu onların etrafında dolaşıp hiç durmadan onların bardaklarını dolduran garsonları kapsamıyordu. Masanın Caitlin'in olduğu tarafa düşen kısmındaki bardakları koyu bir sıvıyla, karşı taraftakileri ise şampanyaya benzer bir şeyle dolduruyorlardı.

Caitlin Polly'e bu cümbüşün ne olduğunu, neden burada olduklarını, bu sarayın kime ait olduğunu sormak istiyordu; fakat Mozart onu büyülemişti. Caitlin, klasik müzikten anlamıyor ve onu nasıl algılaması gerektiğini bilmiyordu fakat sıradan bir kimse için bile adamın kimsenin tanık olmadığı bir maharet ve tutkuyla çaldığı aşikârdı. Müzik doğruca parmaklarından fişkırıyor, şenlikli havayı tamamlıyordu. Aynı derecede hayret verici olan bir diğer nokta, aynı anda hem gülüp hem içip hem de tek bir nota bile kaçırmadan çalmasıydı.

Masanın etrafındaki herkes kahkahalar atıyor ve içkilerini içiyordu. Salonun girişindeki büyük kapılar açık bırakılmıştı. İnsanlar içeri girip dışarı çıkıyor, parti bir salondan diğerine taşıyordu. Bu resmî bir yemek olmaktan ziyade bir kokteyl partisinin ortasına konulmuş yemek masası gibiydi. Caitlin bu mekândaki savurganlığa inanamıyordu. "Tüm bunlar nedir?" diye sordu en sonunda Polly'e. "Neden buradayız? Burası kimin yeri? Bir baloya gittiğimizi sanıyordum oysa."

Polly'nin ağzından bir parça çiğ et vardı ve içindeki kanın her bir damlasını emmekle meşguldü. Nihayet eti bıraktı, ağzını silip tazelenmiş görüntüsüyle Caitlin'e döndü.

“Burası Venedik hayatım” dedi. “Hiçbir şey zamanında başlamaz. Ve her şeyin öncesinde hep başka bir şey vardır. Asla pat diye bir balonun ortasına düşmeyiz. Önce akşam yemeği vardır ve ondan önce müzik ve ondan önce içki ve ondan önce de oyunlar. Buradaki hayat öyle geldim ve gittimden ibaret değildir. Bir hadiseyi tüm bir geceye yaymakla ilgilidir.”

Caitlin durumun bu olduğunu görebiliyordu zaten. Kafasını çevirdiğinde bir sirk grubunun masanın uzak köşesine yaklaştığını, üstlerinde toplar olan bir sürü arabanın gelmekte olduğunu gördü. Yaklaşan bir diğer el arabası da midye kabuklarıyla doluydu. Masadakiler izlerken göstericiler kabukları her yönde karıştırıyorlardı.

“Şuradaki!” diye bağırdı biri uzanıp parmağıyla işaret ederek. Bir adamın kucığında oturan şişman ve fazla mayıslı bir kadını bu ve tam bağırdığında öne doğru uzanıp masanın üstüne bir deste altın bıraktı.

“Hayır, hayır, şuradaki!” diye bağırdı bir başkası kendi altınlarını öne sürerek.

Dramatik bir duraksamanın ardından gösterici kabuğu kaldırdı ve bunun boş olduğu ortaya çıktı. Tüm masa şen bir kahaşaya boğuldu. Doğru bilen kadın kendi altınlarıyla beraber diğer kadınınkileri de aldı, sonra da eğilip kucagında oturduğu adamı öptü.

Caitlin masanın etrafına baktığında pek çok kadının erkeklerin kucaklarında oturduğunu ve bazılarının herkesin gözü önünde ateşli bir şekilde öpüştüğünü gördü. Hiç kimse bunu umursuyormuş gibi durmuyordu.

“Sence de harika değil mi?” diye sordu Polly.

Caitlin onun baktığı yere, masanın başına doğru baktı. On sekiz yaşlarında, çarpıcı hatları olan kibirli görünümlü bir genç, yanındakiyle sohbet ediyordu. Koyu kahve saçları, kahverengi gözleri vardı, yeni tıraş olmuştu ve sanki tüm hayatı boyunca bir dediği iki edilmemiş gibi bir hali vardı.

“Bu o” diye sürdürdü sözlerini Polly. “Robert.”

Çocuk çok şık giyinmişti ve cazibesi yüksekti. Ne var ki hiç de Caitlin’in tipi değildi. Kendini beğenmiş bir tavırdı. Altın maskesini alnına doğru kaldırmıştı ve şarap dolu bir kadeh tutuyordu. Etrafında duran bir sürü çekici kadından bir tanesi elini omzuna koymuştu.

Birden Caitlin’e doğru baktı, kadehini kaldırdı ve kafasıyla selam verdi.

“Aman Tanrım, bunu gördün mü?” diye sordu Polly. “Doğruca bize baktı! Gördün mü? Sanırım bana bakıyordu! Umarım bu gece gerçekten dans ederiz.”

Caitlin midesinde gerginlikten doğan bir sancı hissetti. Hiç şüphesiz biliyordu ki Robert ona bakıyordu, Polly’ye değil. Birden kendisinden hoşlanmış olmasından korktu, eğer öyleyse Polly ondan bu yüzden nefret ederdi. Sanki her zaman kendini bu tür durumların içinde buluyormuş gibiydi.

Caitlin oturmakta olduğu koltuğa gömüldü, uzun bir gecenin onu beklediğinin farkındaydı. Bir taraftan bu eğlenceliydi. Fakat diğer taraftan kaldırılamayacak kadar ağırdı. Zirvenin bile ötesindeydi. Çöküş alametiydi. Her şeyden çok fazla vardı. Çok fazla yemek, çok fazla şarap, çok fazla oyun, çok fazla insan... Hiçbir şeyin sonu gelmiyormuş gibiydi.

Tek istediği Caleb'i görmektir. Çaresiz bir şekilde onu özlüyordu. Hele şimdi, her zamankinden de fazla, tüm benliğiyle. Bu gece buraya gelip doğrudan baloya katılacağını ve pat diye onu bulacağını hayal etmişti oysa. Bu içkiler, oyunlar, bu yemek; hepsi zaman kaybı gibi görünüyordu gözüne. Onu Caleb'i görmekten alıkoyuyorlardı. Sabırsızlanmaya başladı. "Peki dans ne zaman başlıyor?" diye sordu Caitlin.

"Ah, asla gece yarısından önce başlamaz" dedi Polly şarabından bir yudum alırken umursamaz bir şekilde.

Gece yarısı ha, diye düşündü Caitlin. Salonundaki büyükbadan kalma büyük, antika saate baktı ve yelkovanın daha yeni dokuzu vurduğunu gördü. Bu pekâlâ uzun bir gece olacaktı.

• • •

Caitlin her yandan yükselen sonu gelmez kahkahalar, ardı ardına önüne konan yemek tabakları ve su gibi giden kadehler dolusu şaraptan dolayı çakırkeyif olmuş bir halde koltuğuna gömüldü. Bu onun tamamen yabancı olduğu bir zevk âlemiydi. Tüm bunların sadece geceye *ısınmak* için olduğuna inanamıyordu doğrusu.

İnsanların 1790'larda neler konuştuğunu ve nasıl davrandığını merak ederek her şeyi dikkatli bir şekilde gözlemledi. Akşam yemeği partisinin çok ama çok farklı bir tecrübe olduğu sonucuna vardı. Buradaki herkes gerçekten birbiriyle muhabbet ediyor, birbirinin varlığına değer veriyor ve konuşmaya doymuyordu. Kimsenin cep telefonu yoktu, kimse mesaj atmıyordu, kimse sesli mesajlarını ya da Facebook sayfasını kontrol etmiyordu. Hiçbir telefon çalmıyor, hiçbir elektronik ürün titreşmiyordu. Elektriğin yerine de yumuşak mum ışığı vardı. Her şey çok daha gevşek, çok daha yavaş adım, çok

daha medeniydi. Kimsenin acelesi yoktu, herkesin bir dolu vakti varmış gibiydi. Belki de teknoloji işten çıkarıldığı zaman elde edilen şey budur, diye düşündü. Bununla beraber hiç de incelikten yoksun değildi: Porselenler, kristaller, gümüş takımlar, zarif kostümler, lezzetli yemekler, bağ şarapları... 21. yüzyıldaki şık bir restorandan hiç de aşağı kalmazdı.

Bunlar dışında sağlıklarını pek de umursuyormuş gibi de-ğillerdi. Hiç kolesterol diye bir şey duymuşlar mıydı acaba? Sanki bunun hiçbir bedeli yokmuş, sanki ertesi gün zaten öleceklermiş gibi yiyip içiyorlardı. Aynı zamanda çoğu insa-nın asla egzersiz yapmadığını, hatta bunun ne demek oldu-ğunu bile bilmediğini varsayıyordu. Şaşırtıcıydı.

Caitlin'in kafası öne doğru düşerken gözleri kapanmaya başladı ve tam o sırada saat çaldı. Herkes ayağa kalktığında Caitlin büyük saatin gece yarısını gösterdiğini anladı. Oda-nın uzak köşesinde yer alan bir balo salonunun büyük ikili kapısı açılıverdi.

Caitlin diğerleriyle birlikte ayağa kalkarken Polly heyecanlı bir şekilde kolunu tuttu. Hepsi birden kalabalıkla be-raber balo salonuna yöneldi. Gittikçe daha fazla sayıda insan tüm odalardan oraya gelmekteydi ve birkaç saniye içerisinde büyük oda tamamıyla dolmuştu.

Bu büyük salon pek çok açıdan diğerleri gibiydi. Siyah-beyaz şeritli mermer bir zemini, büyük bir şöminesi, yanan mumlarla dolu şamdanları ve ışığı yansıtarak odayı oldu-ğundan daha büyük gösteren her duvara dizili altın aynaları vardı. Yüzlerce insan zaten içerideydi ve gittikçe daha fazlası içeri geliyordu. Oda o kadar genişti ki Caitlin durduğu yer-den diğer tarafı görmekte zorlanıyordu. Caleb'i görebilmek

için çok uğraştı fakat bir işe yaramadı. Bedenlerden oluşan bir deniz vardı ortada ve ayrıca herkes maske takmaktaydı.

Müzik başlarken Caitlin tedirgindi. Salonun öbür ucunda ufak bir taburede Mozart oturuyor ve arp çalıyordu, onunla beraber çello ve kemanlar da çalmaya başladı. Bu yüksek tempolu, resmî bir valsti.

Caitlin dışında odadaki herkes ne yapacağını biliyordu. Kusursuz bir şekilde her iki yanda sıraya dizilmişlerdi, kendini bir aptal gibi hissederek kenarda durdu. Polly'e bakındı, onu kalabalık içinde kaybetmemek için olduğu tarafa doğru hareketlendi.

"Merak etme, kolay bir dansır" dedi Polly. "Her zaman kolay olanlarıyla başlarlar."

Tüm oda kusursuz bir eşzamanlılıkla hareket ediyor, kolları her iki yanda tutarak bir adım ileri iki adım geri atıyor, önce yarım sağa sonra yarım sola dönüyordu. Caitlin onları takip etmeye çalıştı ve bunu yaparken kendini hiç olmadığı kadar sersem hissetti. Asla iyi bir dansçı olmamıştı ve bu dansın nasıl bir dans olduğunu hiç bilmiyordu. Şükran duyduğu tek şey temponun diğerlerini takip etmesine yetecek kadar yavaş oluşuydu.

Caitlin Caleb'i görmeyi umarak tekrardan kalabalığa baktı. Fakat tüm maskeler ve kostümler içerisinde birinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bile söylemek imkânsızdı. Bazı arkadan sarkan uzun saçlar işi kolaylaştırıyordu fakat bazı kadınlar saçlarını sırtlarına yapıştırıp yüksek yakalı erkek kıyafetleri giymişti. Ayrıca Caitlin fark etti ki garip bir şekilde bazı erkekler de kadın elbiseleri giymişti; onların erkek olduğunu ancak kollarındaki kaslardan çıkarabiliyordu.

Bu yüzyılda öbür cinsin kıyafetlerini giyme olasılığına hiç ihtimal vermezdi. Acaba bu eğlence yerinde herhangi bir sınırı var mıydı?

Caitlin tam şarkının havasına girmeye başlıyordu ki müzik birden duruverdi. Mozart yüksek perdeden bir kahkaha atarak şıp diye yeni bir tanesine geçti, bu seferkinin temposu çok daha hızlıydı.

Yeni bir dans başlamıştı. Salonun her iki yanında dört kişilik çiftler sıralandı ve salondakiler eşlerini bulduktan sonra birbirlerini kavrayıp büyük daireler çizerek vals yapmaya başladılar.

“Aman Tanrım, işte orada” dedi Polly etine dolgun bir sarımsıyla odanın öbür ucunda dans eden Robert’a bakarak. Caitlin kafasını çevirdi fakat onun nerede olduğunu göremedi.

Patrick doğruca Polly’nin yanına geldi, maskesini kaldırdı ve gülümsedi. Elini uzattı. “Dans?” diye sordu umutla.

Patrick, Robert’ı görme açısını kapattığı için Polly sinirli bir şekilde çenesini küttetti. “Belki sonra” dedi.

Patrick uzaklaşırken gülümsemesi silindi.

“Onunla dans etmeliyim” dedi ve doğruca kalabalığın içine, Robert’ın yanına gitti.

Caitlin kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissederek öylece durdu ve tekrardan gergin bir şekilde yüzleri incelemeye başladı. Bu iş hiç de hayal ettiği gibi olmayacaktı. Önünden birbiri ardına maskeler geçiyordu. Caleb’i burada bulması mümkün değildi. Onun yüzünü gözünde canlandırmaya çalışırken her şey gittikçe daha da zorlaştı. Onu daha en baştan tanımamış olabileceğinden şüphelenmeye başladı.

Onun yolculuktan sağ çıkmış olduğu konusunda ümidini yavaş yavaş yitirirken karnına bir ağrı saplandı.

Caitlin kendini odaklamaya, sezgilerini kullanmaya çalıştı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı; tüm bu müzik, gürültü ve hareketlilikle bağını koparmak istiyordu. İnsanlar ona çarparken bunu görmemeye, umursamamayı, Caleb üzerine odaklanmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ve bir şekilde onun mevcudiyetini hissetmesini umdu. İçten içe, eğer aynı odadalarsa bunu *anlayacağını* hissediyordu.

“Caitlin!” dedi birden bir erkek sesi.

Caitlin kalbi güm güm atarken heyecanla gözlerini açtı. Önünde yeşil renkte maske takmış bir adam duruyordu; adam gülümsedi. Acaba yaptığı şey işe yararmış mıydı? Caitlin umutla gülümsedi. Ne var ki adam maskesini çıkardığında Caitlin’in umutları suya düştü. Karşısındaki Tyler’di. Bildiği, eski Tyler. Bu kadar asır sonra bile hâlâ onu tavlama-ya çalışıyordu. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?” diye sordu.

Caitlin’in tepesi atmıştı. Tyler içinde bulunduğu büyü- lü anı mahvetmişti. “Hayır” diye çıkıştı ve öbür tarafa döndü.

Tyler’in giderken yüzünü hayal kırıklığıyla astığını gördü. Birden kendini kötü hissetti. Ona bu kadar sert davranmamalıydı. Kesinlikle bunu hak etmiyordu; hem ne de olsa onu sadece dansa kaldırmaya çalışmıştı ve bu onun suçu değildi. Ne var ki onun ters bir zamanına denk gelmişti. Şimdi kendini daha da kötü hissediyordu işte.

Caitlin gözleriyle odayı tararken ümitsizliğe kapılmaya başladı. Caleb’i bu mekânda nasıl olup da bulacağını bilemiyordu. Ve açıkça görülüyordu ki sezgileri de ona yardımcı

olmuyordu. Ortada olup biten, odaklanmasının önüne geçen bir dolu şey vardı.

Müzik tekrar değişti ve oda yeni bir dansa başladı. Bu seferinde çiftler önce birbiriyle dans ediyor sonra yerlerini değiştirip her birkaç adımda yeni bir eşle buluşuyorlardı. Caitlin seyrederken bu şeyin tam da Caleb'i bulması için ihtiyacı olan şey olduğunun farkına vardı. Dansa katılmalı, tüm odayı dolaşmalı ve mümkün olduğu kadar fazla ele dokunmalıydı. Sırf orada dikilmek bir işe yaramayacaktı. Yapabildiği kadar fazla sayıda insan elini tutmalıydı. Biliyordu ki eğer elleri gerçekten de Caleb'in ellerine dokunursa onu hissederdi.

Kararlı olan Caitlin tazelenmiş bir hırsla sahneye fırladı ve en yakınındaki kişinin elini kapdı. Herkes eşini değiştirdiğinde o da başka birine geçiyor, üç adımlı dansı sarsak bir şekilde yapmaya çalışıyordu. Kavracağı eller terliydi ve maskelerin altından yükselen alkol kokusunu alabiliyordu. Dans boyunca o kadar fazla insanla yer değiştirdi ki neticesinde gözlerinin önündeki salonun görüntüsü bulanmaya başladı. Hatta bir ara kazara bir kadınla dans edip etmediğinden emin değildi. Müzik hızlanırken herkes eşlerini gittikçe daha hızlı bir şekilde değiştirip duruyordu. Odanın bir ucundan öbürüne dans ederek ulaştı.

Her seferinde yeni bir el geliyordu; yeni bir omuz, yeni bir dönüş, yeni bir eş. Kısa veya uzun, sıksa ya da şişman eşler. Her yeni kişinin daha da şık bir maskesi oluyordu; bazıları komikti ve onu güldürüyordu, diğer bir kısmı ise akıl çeliciydi. Ancak hâlâ ortada Caleb'den eser yoktu. Sonunda müzik sustu. Caitlin fiziksel ve duygusal olarak o kadar yorulmuştu ki odanın bir köşesinde dinlenmek için kenara

çekildi. Herkes soluklanırken maskesini geri itti ve alnındaki teri silip derin bir nefes aldı, içerisi gittikçe ısınıyordu.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz acaba?” dedi bir ses.

Caitlin umutla o tarafa döndü. Fakat bu Caleb değildi, bunu zaten gelen sestен de anlayabilmişti. Hayır, bu Robert’tı. Yani Dük. O, dans etmek istediği son kişiydi. Sırf kibirli biri olduğundan değil, daha çok Polly ondan hoşlandığı için. Yanakları şaraptan kızarmış bir halde ve maskesinin arkasından çıkıp birkaç santim tepeye yükselen aptal beyaz tüyüyle orada dikilmiş yüzüne bakıyordu. Caitlin bu sefer daha nazik olacaktı. “Üzgünüm” dedi. “Fakat mola verdim.”

Robert’ın yüzü kızardı. “Bu ne cüret! Gerçekten benimle dans etmeyi reddetmeye cüret edebilir misin? Kim olduğumu bilmiyor musun? Hem ne de olsa sen sadece avamdan birisin. Teklifimi kabul etmeni tavsiye ederim, hâlâ geçerliyken.”

Kendini tutmaya çalışmasına rağmen Caitlin kahkahalara boğuldu. Bu onun 21. ve 18. yüzyıllar arasındaki apaçık farkı, yani sınıfsal sınırların halen var olduğunu anlamasını sağladı. Bu adamın bir de gelip onun zamanını görmesi gerekirdi. Caitlin şimdi sinirlenmişti işte. “Bana para verseniz bile sizinle dans etmem” dedi soğuk bir şekilde.

Adamın yüzü öfkeyle buruştu. Tabanları üzerinde dönüp bir hışımla gitti. Muhtemelen hayatında kimse onunla böyle konuşmamıştı.

Güzel, dedi Caitlin içinden. *Zamanı gelmiş de geçmiş bile.* Caitlin’in biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Burası öyle sıkışık bir haldeydi ki! Tek bir pencere bile açık değildi ve hareket eden yüzlerce vücut görülmemiş bir ısı yayıyordu.

Tam dans sahnesinin öbür tarafına geçmeye başlamıştı ki yeni bir şarkı çalmaya başladı; daha yavaş, daha romantik bir şarkı. Eşler tekrardan çift olmaya başladı. İnsanlar önlerine kim gelirse elini kaptılar ve onlarla birkaç adım dans ettikten sonra başka eşlere geçtiler. Tam bu sırada Caitlin kolundan tutulup çekildiğini hissetti. El öyle güçlüydü ki kurtulmanın bir yolu yoktu. Pes edip, odanın diğer tarafına son bir kez daha dans ederek geçip sonra da çıkmaya karar verdi. Bir eşten diğerine geçiyor, insanların ellerini bir tutuyor bir bırakıyordu. Sonra olan oldu. Son eşinin ellerine temas ettiğinde tüm vücudunu bir elektrik akımı kapladı. Onun ellerini ve enerjisini tepeden tırnağa hissedebiliyordu.

Dikkatle karşısındaki adama baktı. Gösterişli, altın bir maske takıyordu ve Caitlin onun gözlerini göremiyordu. Ne var ki vücudu cevabı söylüyordu zaten.

Nefesi kesildi. Tüm salon bir anda duruverdi sanki. İşte bu Caleb olmalıydı. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki kalabalığın içinden rastgele birisi onu kendine çekti ve kolundan kavrayıp öbür tarafa doğru dans ettirdi. Aynı sırada başka bir dansçı da adamı alıp tersi tarafa götürdü.

Caitlin kendini çekmeye çalıştı, ne var ki adam çok ağır ve kuvvetliydi. Adamdan kurtulmayı başardığında odanın yarısına gelmişti bile, ümitsizce Caleb'i arıyordu. Heyecanla her tarafta o altın maskeye bakındı fakat adam gitmişe benziyor, vücutların oluşturduğu denizde kaybolmuş gözüküyordu.

Caitlin çılginca odanın etrafında koştu, onu bulmak için mutlak bir kararlıkla her tarafa girip çıkıyordu. Odayı baştan başa aradı. Nihayet, bir saatten sonra, yorgun düştü. O

yoktu. Eğer gerçekten Caleb'se bile artık gitmişti. Yoksa hissettikleri aklının bir oyunu muydu?

Caitlin öne eğildi, maskesini çıkardı ve nefes aldı. Bunu kaldıramıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. En yakın kapıya koştu; lobiye, sonra da başka bir kapıya çıktı. Sonunda dışarı çıkabilmişti, yüzü meydana dönük temiz havayı içine çekiyordu. Maskesini kaldırdı ve duygularını artık bastırmadığını hissetti. Ağladı, ağladı ve ağladı.

. . .

Çanın çalmasıyla Caitlin meydanın öbür tarafında yer alan büyük saat kulesine baktı ve saatin dört olduğunu gördü. Nasıl bu kadar geç vakte kadar kaldığına inanamıyordu. Eğer modern zamanlardaki evinde olsaydı, eğer bu bir okul gecesi olsaydı annesi onu öldürürdü. Burada kimse saati umursamıyordu. O salonda bir sürü genç kız vardı ve bir dolusu da burada, meydana yürüyordu, hem de sabahın dördünde.

Caitlin bitap düşmüştü. Yalnızca eve gitmek, Polly'nin adasına geri dönmek ve yatağa serilmek istiyordu. Uyuma-ya, kafasını temizlemeye, eğer canlıysa Caleb'i bulmak için bir plan yapmaya ihtiyacı vardı. Şimdi fark ediyordu ki onu bu baloda bulacağını ummakla budalalık etmişti. Eğer karşısına çıkan oyduysa bile artık açıkça görülüyordu ki gitmişti.

Tekrardan oraya girmeli, Polly'i bulmalı ve ona gitmeye hazır olup olmadığını sormalıydı. Öyle olmasını umuyordu. Şu an en son istediği şey Polly'nin hazır olmasını burada saatlerce oturarak beklemektir. Ayrıca zaten adaya başka türlü dönme şansı da yoktu. Caitlin tekrar balo salonuna girdi ve balonun bitmekte olduğunu görünce biraz olsun rahatladı.

Önceki kalabalığın yarısı kadarı duruyor ve insanlar her dakika salonu terk ediyorlardı.

Caitlin'in şansı yaver gitti ve Polly'yi buldu, onu ağlarken görünce telaşlandı. Ona doğru hızlandı. "Ters giden nedir?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Robert" dedi Polly. "Onu dansa kaldırdım. İlk başta hayır, dedi. Sonra fikrini değiştirdi ve benimle dans etti ama sanki hiç dans etmek istemiyormuş gibiydi. O kadar hızlı dans ediyordu ki sanki bir an önce bitsin istiyordu, beni oradan oraya sürükledi. Benimle dalga geçti. Bana kötü bir dansçı olduğumu söyleyince insanlar güldü. Çok utanıyorum" dedi ağlayarak.

Tepesinin tası atan Caitlin kıpkırmızı oldu. Eğer Robert'tan nefret etmek için aradığı şey bir sebepse onu bulmuştu işte.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Polly. "Eve gitmek istiyorum."

Caitlin bu lafı duyunca rahatladı fakat hikâyeyi dinledikten sonra kendini pek de öyle gitmeye hazır hissetmiyordu. "Elbette" dedi, "ama bana bir dakika verebilir misin?"

Polly gözyaşları içinde başını salladı. Onun makyajı akar-ken Caitlin hızla salonun içinde yürümeye başladı. Robert'ı bir çırpıda buldu çünkü odada en kolay bulunacak kişi oydu. Maskesinin ardından çıkan kocaman, beyaz bir tüyü ve geriye kalan herkesten yirmi santim uzun bir boyu vardı. Sahnede bir sürü kızla dans ediyor ve gülüyordu.

Caitlin oradan geçmekte olan bir uşağı görüp tepsisine uzandı ve şampanyayla dolu bir kadehi kaparak ona doğru yürümeyi sürdürdü. Arkalarına saklandı ve o dans ettiği

sırada sanki gidecekmiş gibi yapıp elindeki tüm şampanya kadehini sırtından aşağı boşalttı. Yakasından aşağı doğru boşaltmaya dikkat etti, böylece çıplak teni de isabet almış olacaktı. Robert titredi ve soğuk sıvı sırtından aşağı süzülürken ayakları üzerinde sekti. Caitlin kalabalığın arasında eğilip kendini gizledi. Robert kendisine bunu yapanı bulmak için defalarca etrafa bakındı, ancak faydasızdı. Etrafındaki tüm kızlar ona gülüyordu.

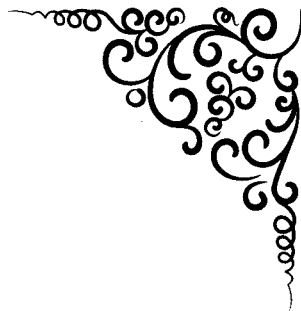
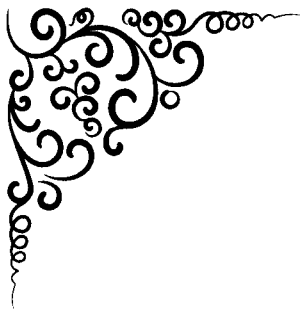
Caitlin tatmin olmuş bir şekilde kadehi yere bıraktı ve Polly'e doğru yürüdü. Oda şimdi gerçekten de boşalmaktaydı ve yeni bir şarkı çalmaya başlamıştı. Daha yavaş, daha romantik bir şarkı. Caitlin bunun gecenin son şarkısı olduğunu düşündü içinden. Kafasını çevirdiğinde yüzünden terler boşanan, soluk tenli ve pek de sağlıklı bir görüntüsü olmayan Mozart'ın halen çalmakta olduğunu gördü.

İşte tam o anda onu hissetti. Omuzlarındaki parmaklar. İçinden geçen elektrik akımı. Yürürken durdu. Arkasını dönüp onun yüzüne bakmaya korkuyordu. Onun gerçekten o olmasından, pek tabii onu tekrar kaybedeceğinden korkuyordu. Yavaşça arkasını döndü. İşte orada duruyordu, suratında aynı altın maskeyle. Bir eli uzanmış, onun elini bekliyordu. O, onu bulmuştu; gecenin son dansı için.

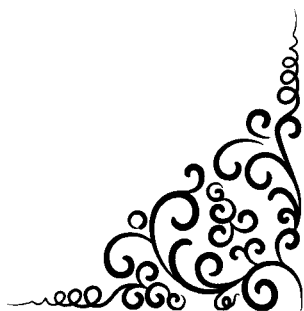
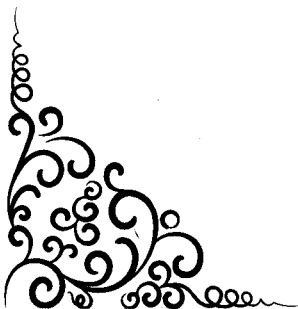
Kalbi güm güm atan Caitlin elini tutunca adam diğer elini onun beline yerleştirdi. Adamın elini sıkıca tuttu ve diğer elini de omzuna koydu, bu sefer ayrı düşmelerini önlemeye kararlıydı.

Yavaşça odanın içinde vals yaptılar, her adımda Caitlin kalbinin göğsünde erimekte olduğunu hissetti. Bu gerçekten oydu. Onun hayatta olmasından dolayı çok mutluydu.

Bunu başarmıştı. Bu her şeyin bir sebebi olduğu yolundaki inancını kuvvetlendirmişti. Yani, aralarında ne olursa olsun, her zaman birlikte olmaları yazılıydı. Dans devam etti, aynı yavaşlıkta da oda boşaldı. Sonunda dans bitti ve birbirlerini sıkıca tutarak ikisi de diğerinin gitmesine izin vermek istemez halde öylece durdular. Adam, Caitlin'in belini serbest bıraktı, elini kaldırdı ve maskesini kaldırmaya hazırlandı. Caitlin'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Adam maskesini kaldırdı. İşte tam o anda Caitlin kendinden geçti.

On Birinci Bölüm

Kyle geceleyin hızlıca uçuyor, doğruca Venedik'e yol alıyordu. Şu rahip çetin ceviz çıkmıştı. Ağzından cevapları almak, Caitlin'in nereye gittiğini öğrenmek için şiddetli işkencelerden daha fazlası gerekmişti. Fakat sonunda, tam onu öldürecekken Kyle zafere ulaşmıştı. Aklına bu gelince gülümsedi.

Kyle Venedik'in arka sokaklarına doğru dalışa geçti. Hızlı ve sert bir dalıştı; aydınlık olmayan bir yolu seçmişti, ne zaman bu kokarca yuvası kenti ziyaret edecek olsa aynı sokağı kullanırdı. Tam hatırladığı gibi, ara yol pislik içinde ve zifiri karanlıktı. Gece inişleri için muhteşem koruma sağlıyordu.

Hava o kadar karanlıktı ki Kyle tam olarak nereye gittiğini göremiyordu ve biraz hızlı gidip kazara bir şeyin üstüne indi. İlk başta zeminin yumuşaklığına şaşırdı fakat bir adamın homurtusunu duyunca yerde uyumakta olan bir berduşun üstüne indiğini anladı.

Adam sıçrayıp Kyle'a bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Zaten sinirli olan Kyle, adamın konuşmasına şans tanımadı. Onu sertçe tekmeledi ve sokak boyunca uçurtup

bir duvara toslattı. Berduş baygın bir şekilde yere düştü. Bu Kyle'ın kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Kyle etrafına baktığında kimsenin onun yere inişini görmediğini fark edip tatmin oldu. Ara yol boyunca yürürken bu kentin kokusundan ve kirinden dolayı irkildi. Neredeyse içinde 21. yüzyıla dönme isteği uyandırıyordu.

Kyle gömleğini düzeltip meydana doğru yürüdü. Kendini Venedik kalabalığının içine sıkışmış halde buldu. İnsan denen budalalar etrafında dans ediyor ve şarkı söylüyordu. Bu onu inanılmaz derecede sinirlendiriyordu. Neden bu kadar mutlu olduklarına akıl sır erdiremiyordu. Onlar onunki gibi bir yaşam amacına sahip olmayan bir avuç ölümlüydü. İçlerinden hiçbiri azimli değildi, bir şeyler başarmak için yola koyulmamıştı ve onunkinin yarısı kadar bile emek harcamıyorlardı.

Ne kadar fazla gülerlerse o kadar fazla kendiyile alay ettiklerini düşünmeye başlıyordu. Kaşları çatıldı. İçlerinden birini, pek bir mutlu görünen bir palyaçoğu seçti. Arkasına doğru geçip sertçe tekmeledi ve adamı yere yuvarladı; elinde döndürdüğü topolar etrafa dağılmıştı.

Adam dönüp bunu kimin yaptığını bulmak için etrafına bakındı fakat kalabalıktan seçemedi. En azından gülmeyi bırakmıştı. Bu Kyle'ı gülümsetti ve keyfini biraz yerine getirdi.

Kyle kalabalığın içinde yolunu dirsekleriyle açtı ve meydanın öte yanına geçip başka bir ara sokağa daldı. Nihayet iskeleler boyunca yürüyüp deniz kenarına geldi. Burası daha az kalabalıktı.

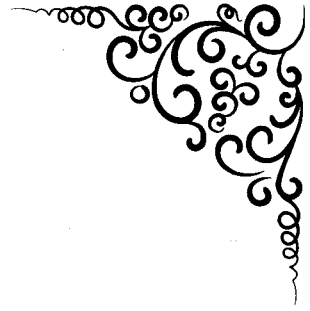
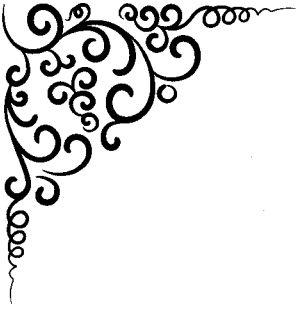
Ve işte orada duruyordu, tam hatırladığı gibi: Ahlar Köprüsü. Her iki yakadan yirmi adımlık ve ara olarak da

on beş adımlık uzunluğa sahip olan köprü tam da altından küçük teknelerin geçmesine elverecek yükseklikteydi. Bir hapishanenin tam karşısında duruyordu ve buradan bile kişi isterse hapse tıkılan mahkûmları görebilirdi. Kyle'ın hatırladığı kadarıyla bu köprü adını, üstünde dikilip de sevdiklerinin hapse atılmasını izleyenlerin ettikleri "ahlar" yüzünden almıştı. Burası Kyle'ın Venedik'te en sevdiği yerlerden biriydi.

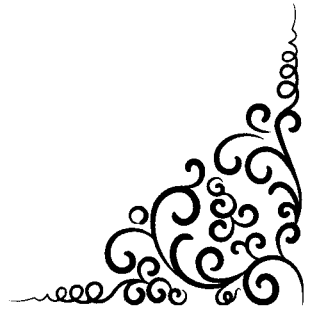
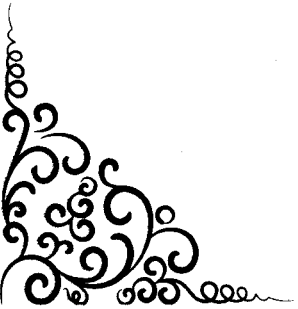
Daha da önemlisi, zaten tam da burada olması gerekiyordu. Caitlin'in peşine düşmeden önce kentin bu noktasına zarar vermesi gerekiyordu. Sırf böyle yapmak ona büyük zevk vereceği için değil, aynı zamanda bunu yapmak planının merkezinde yer aldığı için. Bir kargaşaya ihtiyacı vardı. Onun meclisiyle tek başına karşılaşmak istemiyor, ona üstünlük sağlamalarını ve böylece kızı yine elinden kaçırmayı arzulamıyordu. Biraz yardıma ihtiyacı vardı. Ve Büyük Konsey ona hiç yardım yollamayacağı için kendi planını yaratması gerekmişti: Hapishane. Bir kez hücre kapılarını açınca serbest kalan mahkûmlar şehri yerle bir ederdi. İşte bu tam da insanların ve diğer meclislerin elini dolu tutacak meşgaleyi sağlamış olurdu.

Kyle köprüden aşağı indi, bir ara sokaktan geçti, arka kapıyı kullanarak içinde hapishanenin bulunduğu büyük yapıya girdi. Boş olan mermer koridordan yürüdü ve aşağı doğru inen bir merdivene vardı. Biliyordu ki ta aşağılarda, Venedik'in bağırsaklarında kent hapishanesi bulunuyordu. İşte orada serbest bırakıp bu şehri talan ettirebileceği bir dolu insan mahkûm hatta kendi ırkından birkaç kişi bile bulabilirdi.

Bir dolu polis merdivenin başında muhafızlık yapıyordu ve o yaklaşırken iyice silkelendiler. Bir tanesi ona doğru süngüsünü kaldırmaya hazırlandı. Fakat Kyle onlara bu şansı tanımadı. Birden havaya sıçrayıp bir tanesinin göğsüne tek-meyi indirdi. Yıldırım hızıyla diğerlerinin tepki vermesine kalmadan, onları da yumrukları ve dirsekleriyle yere serdi. Sonra başka bir tanesinin elinden süngüsünü kapıp adamı deşti. Saniyeler sonra tüm muhafızlar önünde yatıyordu, ölü olarak. Kyle çabucak etrafa bakındı, izlenmediğine emin oldu ve hızla merdivenleri inmeye başladı. Bu gece gerçekten güzel olacaktı.

On İkinci Bölüm

Caitlin gözlerini açtığı anda kendini tavana bakarken buldu. Ondan çok uzakta, çok yüksekteydi; tavanın güzel bir şekilde freske boyanmış olduğunu fark etti. O kadar sersemlemişti ki nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sırtının üstünde yattığını ve başının birinin kucığında olduğunu hissediyordu. O anda hatırladı. Kafasını kaldırdı, kalbi hızla çarparken üsttekinin kimin kucığında yattığına baktı. Caleb değildi. Bu Polly idi.

Caitlin çabucak doğruldu, üstündeki tozları silkeledi ve etrafına baktı.

“Nihayet” dedi Polly. “Sonsuza dek baygın kalacaksın diye düşündüm. Ne oldu?”

Caitlin tüm salona bakındı, çıkmakta olan kalabalıktakilerin maskelerine çabucak göz gezdirdi. İçini bir korku dalgası kapladı.

“Nerede o?” diye sordu Caitlin.

“Kim?” dedi Polly.

Odaya tekrardan bakındı. *Hayır. Bu oluyor olamazdı, bir kez daha olamazdı.* Caitlin olanları düşündü. Maskeyi kal-

dırıp gözlerinin içine baktığı anı hatırlamaya çalışıyordu. O Caleb değildi. Onu şaşkınlıktan bayıltan da buydu zaten. Hayır, Caleb ortalıkta gözükmemişti bu gece hiç. Ona bakan adam, birlikte dans ettiği adam, arasında bu denli bir bağ hissettiği adam Blake'ti ve şimdi gitmişti.

Kendine o kadar kızırıyordu ki! Neden durduk yere bayılmıştı ki? Neden bu tür şeyler tam da en yanlış zamanlarda onun başına geliyordu?

"Bayıldığını gördüm" dedi Polly, "ve bir çocuğun seni yakaladığını. Ben de yardım etmeye geldim."

"O nerede?" diye sordu Caitlin endişeli bir şekilde.

"Senin yanına geldiğimde ortalıktan kayboldu."

Birden başka bir ses geldi. "Sadece bir anlığına."

Caitlin arkasını dönerken kalbinin durduğunu sandı.

İşte orada, ondan birkaç adım ötede Blake duruyordu. Yavaşça maskesini çıkardı. Tıpkı ilk tanışmalarındaki gibi yoğun, elektrik yüklü bakışlarla onu izliyordu.

Her şey bir anda hafızasına geri gelmeye başladı. Pollepel'de birlikte yaptıkları muhafızlık görevi, onun o gece kumsalda çello çalışı, sanki dünmüş gibi hepsini hatırlıyordu. Onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Caitlin'e bakışı hatırladığını düşündürüyordu.

İyi de nasıl hatırlıyor olabilirdi ki? O hadise gelecekteydi, oysa Caitlin şu an geçmişteydi; tabii eğer geleceği görme yeteneği varsa, orası ayrıydı. Çoğu vampir -bazıları diğerlerinden daha fazla olmak üzere- bu güce sahipti. Yani onu hatırlaması ya da doğru bir ifadeyle geleceği görmesi mümkün olabilirdi.

“Evet” dedi Blake, Caitlin’in aklını okuyarak. “Hatırlıyorum.”

Caitlin kıpkırmızı olduğunu hissetti, bir kez daha başkalarının aklını okumasından dolayı utanç içindeydi. Aynı zamanda duyguyla dolup taşıdığını, onun olanları hatırlıyor olması gerçeğinden dolayı sersemlediğini hissediyordu.

Hatırlıyor. Hepsini. Gerçekten hatırlıyor.

Bu tek başına onun için dünyalara bedeldi. Nihayet o kadar da aklını yitirmiş olmadığını, o kadar da yalnız olmadığını anladı. Onun 21. yüzyıl ile arasındaki ilk gerçek bağ olduğunu hissetti. Nihayet kendini burada tamamen bir yabancı gibi hissetmiyor, sanki hiçbir şey olmamış sanısına kapılmıyordu.

“Caitlin!” dedi Polly yavaşça, hayretler içerisinde bir ona bir diğerine bakarken. “Beni arkadaşınla tanıştırmadın.”

Caitlin nutku tutulmuş bir şekilde oracıkta dikiliyor, ne diyeceğini bilemiyordu. “Şey...” diye başladı fakat sonra birden durdu. Nasıl açıklayacağını, nereden başlayacağını bilemiyordu. Öylece, nutku tutulmuş bir halde kalakaldı; ta ki sessizlik tuhaf bir hal alıncaya kadar.

“Ben Blake” dedi sonunda adam elini Polly’e uzatarak.

Polly ihtiyatlı bir şekilde elini tuttu. Caitlin’e baktı ki o da o sırada sanki bir hayalet görmüşçesine Blake’e bakıyordu. Caitlin sadece geçmişiyile bir bağ kurmuş olmaktan dolayı sersemlememişti. Blake ile arasındaki bağ yüzünden de şaşırmıştı. Onun ne kadar çekici olduğunu unutmuştu.

“İyi misin?” diye sordu Polly.

Caitlin hâlâ gözlerini Blake’ten ayırmamıştı, yavaşça başını salladı. Dans ettiklerinde birbirlerinin ellerini tuttukla-

rında hissettiği o şey... Bunun gerçek olduğunu biliyordu. O sırada karşısındakinin Caleb olduğundan emindi. Aradaki bağlantı o kadar güçlüydü ki! Nasıl olur da o Caleb olmazdı? Nasıl olur da Blake olurdu? Ve Caleb'in tüm gece boyunca ortalıkta görünmemesi nasıl mümkün olurdu?

Caitlin artık Caleb'in burada olmadığına emindi. İçi yarıken ve Caleb'in yolculuktan sağ çıkmış olmayabileceği gerçeği yüzüne vurmaya başlarken karışık duygular hissediyordu. Belki başka bir zamana ve yere gitmişti.

O anda Blake ile aralarındaki bağdan dolayı içi acıdı. Aralarında söylenmemiş o kadar çok şey kalmıştı ki! Ve nereden başlayacağını da hiç bilmiyordu. Bir taraftan sırf Blake ile konuşmak bile Caleb'e ihanet ediyormuş hissi veriyordu.

Polly birbirlerine bakmakta olan ikiliyi inceledikten sonra huzursuz bir ses tonuyla, "Caitlin" dedi. "Sanırım artık eve gitmeliyiz. Saat neredeyse beş oldu. Neredeyse herkes gitti artık."

Caitlin başıyla onayladı fakat bir şey söylemedi, gözlerini Blake'ten ayıramıyordu. O kadar güzel, o denli kusursuz, öylesine kalemle çizilmiş gibiydi ki oyuk çenesi kusursuz tenini tamamlıyordu. Koyu kahverengi gözleri ışıltıyor, ona daha önce hiç hissetmediği bir enerjiyle bakıyordu.

"Aslında, eğer sizin için sorun olmazsa ona bir süre eşlik etmek isterim" dedi Blake.

Polly itiraz etmeye başladı fakat Blake hemen ekledi, "Merak etmeyin, sağ salim geri getireceğim."

"Caitlin?" diye sordu Polly. "İstediğin bu mu?"

İstedğim bu mu acaba? diye sordu kendine. Her şeyden çok istediği şey buydu aslında. İşin aslı, o anda kendini onun yanında olmadığı bir yerde düşünemiyordu bile. Sanki bir seçeneği yokmuş gibi hissediyordu, sanki başka bir seçenek *istemiyormuş* gibi. “Evet” diyebildi Caitlin sonunda.

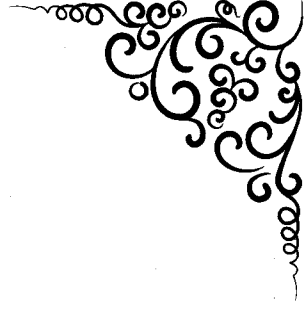
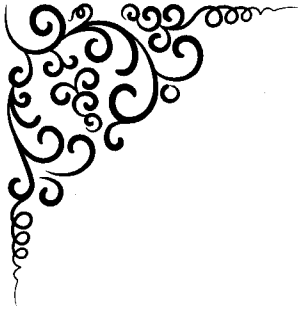
“Nerede yaşadığımızı biliyor musun?” diye sordu Polly korumacı bir arkadaş edasıyla.

Blake başını evet anlamında salladı. “Elbette. Herkes biliyor. San Michele Adası.”

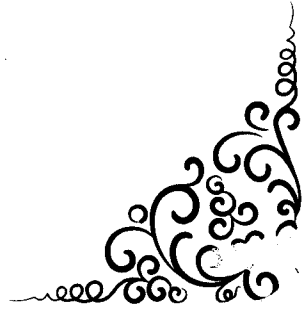
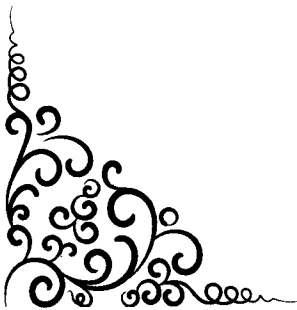
Polly hâlâ onları bırakmaya isteksiz görünüyordu.

Sonunda Blake öne çıktı ve açık avucunu Caitlin’e uzattı.

Caitlin bir anlığına durakladı ve sonra uzanıp kendi elini onun avucunun içine koydu.

On Üçüncü Bölüm

Blake ayakta dikilip kürek çekerek onları Venedik'in küçük dar kanallarından geçirirken Caitlin gondolda oturuyordu. Saat çok geçti, tüm şehir uyuyormuş gibi gözüküyordu, an itibariyle gittikçe daha fazla sokak meşalesi sönerken tamamen sessiz ve her geçen saniye karanlıklaşan bir kent vardı. Işık sağlayan tek şey yukarıdaki kocaman ayın ışığı ve ara sıra pencerelerde yanan mumlardı. Caitlin sadece suyun hafifçe gondola çarpışını, suyu hafifçe yaran Blake'in çektiği küreğin sesini duyabiliyordu. Hava çok huzurlu, çok romantikti.

Bu civar Caitlin'in henüz görmemiş olduğu tamamen farklı bir Venedik'ti. Sessiz ve boştu. Burası Venedik'in iç kısmıydı; dar kanallar iç-kentin kalbi boyunca, tıpkı ara sokaklar gibi dönüp dolaşıyordu, tabii su üzerinde olması farkıyla. Her yüz adımda bir, o ve Blake kafalarını ufak bir taş köprüye çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyorlardı. Kanallar o kadar dardı ki iki gondolun yan yana sığması için bile azıcık yer vardı.

Caitlin yürümekte oldukları sırada kafasını yukarı kaldırdı ve şehirde inşa edilmiş binaların dökülmekte olan iç cep-

helerini gördü. Pek çoğunun suya açılan kapıları, hatta çoğunluğunun bizzat kapıya bağlanmış kendi gondolları vardı. Yukarılarda, çamaşır iplerinde elbiseler sarkıyordu. Burası Venedik'in epey bir iç bölgesiydi, yerliler burada yaşıyordu. Antik bir havası vardı.

Birlikte sessizlik içinde yürürlerken Blake'in ne düşündüğünü merak etti. O şimdiye kadar tanıştığı en sessiz adamlardan biriydi ve onun ne düşündüğünü söylemek her zaman zor olmuştu. Çok uzun zamandır birlikteydiler. Bir taraftan ona sormak için yanıp tutuştuğu milyonlarca soru vardı fakat diğer taraftan sessizlik içinde kendini pek rahat hissediyordu. Onun yanında rahat olmak için konuşma ihtiyacı hissetmiyordu ve onun da böyle hissetmediğini söyleyebilirdi. Pollepel'de birlikte geçirdikleri zamanı ve onun ne kadar da sessiz olduğunu düşünmeye başladı. Hiçbir şey değişmemişti gerçekten. Asırlar geçip gidebiliyordu fakat insanlar oldukları gibi kalıyordu. Bu onun için sorun değildi. Onunla birlikte olmaktan, onunla bu yolculuğa çıkmış olmaktan dolayı mutluydu. Gözlerini kapadı, tuzlu havayı içine çekti ve o anı dondurmaya çalıştı. Ay ışığı, gondol, Venedik'te bir yolculuk. Daha fazla ne isteyebilirdi ki? Yine de sonunda Caitlin'in aklına birtakım sorular akmaya başladı ve onları sorma zorunluluğu hissetti. Derin bir nefes aldı, böyle yaparak o anı mahvetmeyeceğini umuyordu.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu Caitlin sonunda.

Soru sanki havada sonsuzmuş gibi gelen bir vakit boyunca asılı kaldı, bu süre o kadar uzundu ki Caitlin onun soruyu duyup duymadığından, hatta kendisinin soruyu sorup sormadığından bile şüphelenmeye başladı.

Nihayet cevabı geldi. "Yeterince."

Caitlin bunun ne anlama geldiğini merak etti. Karşısındaki Blake'ti. Her zaman oldukça şifreliydi ve asla söylemek zorunda olduğundan fazlasını söylemezdi. "Pollepel'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

Tekrardan bir sessizlik oldu. "Buna hatırlamak demezdim" dedi. "Daha çok geleceği görmek gibi. O haliyle olabilecek bir hayata bakmak gibi. Onu görüyorum, zihnen. Ama onu tecrübe etmedim."

"Yani..." dedi ve duraksadı Caitlin. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı görebiliyor musun?"

Blake tereddüt etti. "Bir kısmını" dedi. "Daha çok bir izlenim gibi. Sana dair başka zamandan kalma çok güçlü bir izlenimim var. Ne var ki ayrıntılar... belirsiz. Sanırım onların daha vakti var. Ne de olsa her seferinde baştan başlamamız gerek, değil mi?"

"Peki izlenimin nedir?" diye sordu.

Arkasında durup kürek çektiği için Caitlin onu göremiyordu fakat o sessizlikte sanki gülümsemesini duyabiliyormuş gibi düşünüyordu. "Oldukça olumlu" dedi Blake. Sonra ekledi. "Derler ki tekrar ve tekrar görmeye yazgılı olduğumuz insanlar vardır; her hayatta, her mekânda... Ben de senin yanında bunu hissediyorum."

Caitlin onun ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Çünkü o da aynısını hissediyordu. Bu bir aşk meselesi değildi. Daha güçlü bir şeydi. Kader. Yazgı. Kaçınılmazlık. İster hoşunuza gitsin ister gitmesin, bir insanla birlikte *olacak* olmak. İşte o an tam da evrenin yolları kesişmeye *zorladığı*, herke-

sin özgür iradesini ezip geçtiği andı. İşte o an özgür iradenin kendinden daha büyük, daha önemli bir şeye boyun eğmeye zorlandığı bir andı. Yazgı. Ve öyle hissediyordu ki aşktan bile daha büyüktü. Diyordu ki içinden, aşk, yani *gerçek* aşk, hayatı boyunca tek bir kişiyle elde edebileceği bir şeydi ve bunu seçebilirdi. Fakat *yazgı* hakkında bir sürü insanla bir yazgısı olabileceğini ve buna karar veremeyeceğini hissediyordu. Bir sonraki soruyu sormaya çekiniyor, kalbi çırpınıyordu. “Bu gece burada olacağımı biliyor muydun?” diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. “Evet. O yüzden geldim.”

“Sence bir ömür boyu birlikte olmak mı yazgımız?” diye sordu.

“Emin değilim” dedi. “Ancak biliyorum ki ben seninle olmak istiyorum.”

Köşeyi döndüklerinde ufak kanal kocaman büyük bir kanala açıldı. Berrak mavi deniz, her şeyin üstünde salınan bir sis tarafından bulanmıştı. Bu manzara ay ışığını gerçeküstü bir boyuta taşıyordu.

Caitlin’in zihni rahatladı. Duyguları onu esir alıyordu ve neden bu zamana geldiğine dair bir fikri yoktu. Caleb’i düşünmek gittikçe zorlaşıyordu. Onu bulmaya o kadar kararlılıkla atılmıştı ki! Fakat şimdi, onun burada olmadığından emindi, hem de görülmedik bir kesinlikle. O zaman neden buraya gelmişti ki? Onun yerine Blake’i bulacağı, onunla birlikte olacağı mı yazılmıştı kaderinde?

Blake tekneyi iskeleye çekti, kıyıya bağladı ve Caitlin’in yanına oturdu. Şafak yeni yeni söküyordu, gökyüzü bir renk cümbüşü içinde aydınlanmaya başlamıştı.

Caitlin döndü ve onun yüzüne baktı, nihayet ona bakabildiği için mutluydu.

“Zaman çok kıymetli bir şey” dedi. “Sanki sonsuza kadar bitmezmiş gibi geliyor ama öyle değil. Hayat çok hızlı yol değiştiriyor ve sapıyor. Bir dakikalığına birlikte olabiliriz ve o dakika geçtiğinde pekâlâ sonsuza kadar ayrılabiliriz de.”

Caitlin, Blake’in sözlerini düşündü ve haklı olduğunun farkına vardı. “İronik” dedi. “Yani bizimkisi gibi ölümsüz bir ırk için bile asla yeteri kadarına sahip olamadığımız şey, zaman.”

Blake alev dolu bir arzuyla ona baktı ve Caitlin de bakışlarına karşılık verdi, neredeyse kendi hisleri yüzünden sersem hale gelmişti.

“Kırsal bir bölgede yaşıyorum” dedi Blake. “Benimle gel.”

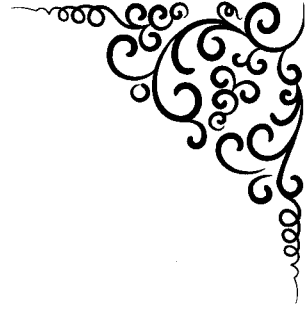
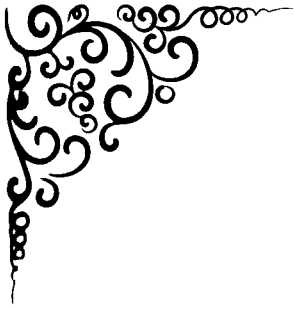
Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Nutku tutulmuştu. Kalbi göğüs kafesinin içinde hızla atmaktaydı ve ağzının kurduğunu hissediyordu. Hayır, diyecek kuvveti yoktu. Sanki kendi bedeninin dışındaymış da tüm bu olanları dışarıdan izliyormuş, sanki civardan geçen çaresiz bir yolcuymuş gibi hissediyordu.

Blake aniden öne eğildi. Caitlin, onun kendisini öpeceğini biliyordu. Birden gözlerinin önündeki dünya dönmeye başladı ve donakaldı. Gözlerini kapadı. Ardından -bir saniye sonra- onun yumuşak dudaklarının kendi dudaklarına değdiğini hissetti. İşte tam o anda Caitlin sesi duydu. İkisi birden öpüşmeyi bırakıp aynı yöne döndüler.

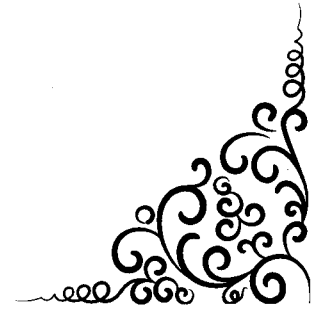
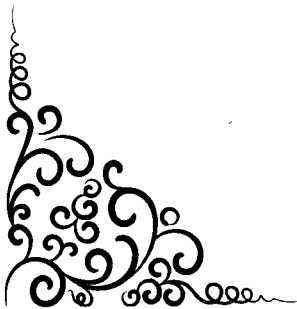
Orada -rıhtım boyunca yürüyen- aralarında bir çocuğun sallanıp durduğu genç bir çift vardı. Çocuk yeni aydınlanan

gökyüzüne doğru neşe içinde sallanıyordu. Anne babası ise kahkahalarla gülüyordu. Caitlin ve Blake'inkinden birkaç adım ötede olan bir gondola doğru gidiyorlardı. Oraya vardıklarında erkek durdu ve onların tarafına baktı.

Caitlin'in kalbi duracaktı. Adam da Caitlin'i görünce çarpılmıştı. Yüzündeki kocaman sırtıma silinmiş, yavaşça çocuğunun elini bırakıp kafasını çevirerek ona doğru bakmaya başlamıştı. Arkasında duran uzun boylu, kızıl saçlı kadın da döndü ve Caitlin'e baktı. Hayrete düşen ve durumu anlayamayan Blake bir onlara bir Caitlin'e bakıyordu. Caitlin'in dünyası altüst olmuştu. İşte oracıkta, birkaç adım ötede duran kişi, Caleb'di.

On Dördüncü Bölüm

Gaitlin küçük teknenin içinde geriye yaslandı, yeni aydınlanan gökyüzüne bakarken dünyanın batmasını diliyordu. Büyük Kanal'da gittikçe ilerlemektelerken ve görünürde en ufak bir ada yoktu, tek görebildiği şey suydı ve içinde bir yerler hiç durmadan sürekli gitmeyi, ufka ulaşp dünyanın kıyısından düşmeyi arzuluyordu. Öylesine üzgün, öylesine karman çorman bir haldeydi ki... Yerin dibine batıp ölmeyi istiyordu sadece.

Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Tekneyi süren kişi Blake ya da Caleb değil, bir yabancıydı; rıhtımda bulunduğu bu kürekçiyi Polly'nin adasına geri dönmek için kiralamıştı. Şansa Polly gece erken saatlerde başına bir şey gelirse diye ona para vermişti.

Blake en azından onu eve bırakmak konusunda ısrarcı olmuştu fakat o reddetmişti. Caleb için hissettikleri o kadar güçlüydü ki onu gördükten sonra aynı gondolun içinde onunla bir saniye daha kalmaya tahammül edememişti. Hislerinin ne olduğunu anlamak, olanları anlamlandırmak için bir molaya ihtiyacı vardı.

İşin tuhafı, eğer Caleb'le o anda karşılaşmamış olsalardı, Caitlin hâlâ Blake ile bir gondolun içinde, belki de doğrucu onun evine giden yolda olacaktı. Muhtemelen, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın asla unutamayacağı güzel bir gece geçirecekti. Eğer tam o anda karşısına Caleb çıkmamış olsaydı, belki de hayatının geri kalanını Blake'in yanında geçirebilirdi. Fakat biliyordu ki ihtiyacı olan şey bu değildi. Yazılı olan, bu değildi. Hayır. Tam o anda, Blake'in dudaklarının onunkilere dokunduğu o saniyede, tam Caleb'i bulma ümidini yitirdiği sırada yazgı Caleb'i onun karşısına çıkarmıştı. Karısı ve çocuğuyla sabahın erken saatlerinde gondola binmek için gelmişlerdi. Erkenden kalkmışlardı ve hevesli çocukları tekneye binip bir sabah turuna çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Neden Caitlin onu görmek zorundaydı ki? Ve neden Caleb, Caitlin'i fark etmek zorundaydı? Her şey tam da Blake'in dudaklarının onunkilere dokunduğu sırada olmak zorunda mıydı? Sadece Blake konusunda kafası karışık değildi; şimdi bir de Caleb'e ihanet etmiş, sanki çok kötü bir şey yapmış gibi hissediyordu. Hayat bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı?

Yaşadığı hayretin ve Blake'i öpüyor olmaktan dolayı hissettiği suçluluğun üstesinden gelip Caleb'i ilk fark ettiği sırada o, bu zaman ve mekânda Caleb'in hayatta olmasına sevinmişti. Hiç düşünmeden gondoldan çıkıp rıhtım boyunca koşmuş, bir adım ötesinde duruvermişti. Caitlin öylece durup ona bakarken, o da Caitlin'e bakmıştı. İlk başta Caitlin onun yüzünde tanıdığını belli eder bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi. Fakat bir saniye sonra yüzü sanki bir hayret

ifadesine bürünmüştü. Ona bakmaya devam ediyordu ama bir âşık ya da bir arkadaş gibi değil. Bu sizinle bir kez bile tanışmamış fakat sizi tanıdığını sanıp nerede gördüğünü çıkaramayan birinin bakışıydı.

“O kim baba?” diye sordu on yaşlarındaki çocuk Caleb’i kolundan çekerek.

Caleb onu görmezden gelerek Caitlin’e bakmaya devam etti. Sonunda gözlerini Caitlin’den ayırmadan, “Bilmiyorum, Jade” dedi.

Caitlin onun sesine ve haline bakarak onun gerçekten, hakikaten bilmediğini anlayabiliyordu. İşte onun canını her şeyden fazla, milyon kez öldürülse bile yanına yetismeyecek kadar yakan şey de buydu. İşte buradaydı; sırf onun için zamanda geri gitmiş, hayatını riske atmış ve bebeğini bu yüzden kaybetmişti. Meğer hepsi bir hiç içilmiş.

Bir taraftan planı işe yaramıştı. Caleb artık başka bir zamanda hayattaydı ve iyiydi. Bu yüzden büyük bir rahatlama hissediyordu. Ne var ki Caleb artık onu tanımıyordu. Aiden onu bu konuda uyarmıştı. Zamanda yolculuğun tahmin edilebilir olmadığını söylemişti. Onun azıcık tanıdığı Blake bile onu hatırlamıştı. Ne var ki Caleb, hani onun her şeyden daha fazla sevdiği kişi, hatırlamamıştı. Bu çok acımasızdı.

İlk başta Caleb’in hatırlamak için sadece biraz zamana ihtiyaç duyuyor olmasını ummuştu fakat orada Caitlin’e bakarak dururken yüzünde tanıdığına dair en ufak bir ifade geçmemişti. Caitlin kendisini tam bir budala gibi hissediyordu.

“Özür dilerim, ama sizi tanıyor muyum?” diye sormuştu sonunda.

Sera onlara doğru yürümüş ve korumacı bir şekilde Caleb'in arkasında durmuştu. Caitlin'in hiç tanık olmadığı kadar mutlu ve rahat görünüyordu. Elbette öyle olacaktı. Olgunluk çağında, yanında kocası ve çocuğu olan bir kadındı ne de olsa. Henüz gelecekteki hayata küsmüş Sera değildi.

"Caleb?" dedi Caitlin yavaşça, kalbi paramparça olurken hâlâ ümidini koruyarak. "Benim. Caitlin."

Caleb bir an kaşlarını çatmış, ardından yavaşça başını iki yana sallamıştı. "Çok üzgünüm" dedi, "fakat korkarım, sizi tanımıyorum."

Caitlin, sabırsız bir şekilde onu tekneye yöneltmeye çalışsan Sera'nın Caleb'in koluna asıldığını gördü. Sera da onu hatırlamıyordu; ne var ki halen oldukça rahatsız, sahiplenici ve kıskanç gözükiyordu. Sanki bir şeyler hissetmiş gibiydi. Caitlin fark etti ki bazı şeyler asla değişmiyordu.

"Caleb" demişti Sera. "Gitmemiz gerek." Ve işte bu bir iki kelimenin ardından Caleb, karısı ve çocuğuyla gondola atlamış ve kuvvetlice çekilen birkaç kürekle suya açılmıştı. Onlar kanalda ilerlerken Caleb dönmüş ve ona bakmıştı. Sonra da arkasını dönmüştü.

Blake, Caitlin'in yanına gelip durmuştu. Kendini hiç bu kadar utanç içinde hissetmemiş olan Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. "O kimdi?" diye sormuştu Blake.

Caitlin ne cevap vereceğini bilmiyordu. Blake'in ona dair bir hatırası olmamasına da bozulmuştu. Hafızası bu kadar seçici miydi yani? Bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? O kimdi?

Şimdi orada oturup, yeni ağaran güne bakarak Polly'nin adasına doğru yol alırken, tüm bunları tekrar tekrar aklın-

dan geçirip duruyordu. Blake ile geçirdikleri zamanı, ettikleri dansı, gondol gezisini, öpüşmelerini, Caleb'i fark edişini... Her şey sanki birbirine karışıyormuş gibiydi ve onları birbirinden ayırmakta zorluk çekiyordu. Neden her şey bir seferde oluvermişti ki?

Sanki çıkmaz sokaktaymış gibi tuhaf bir his vardı içinde. Şimdi tüm yolculukları amaçsız mıydı yani? Artık onu bulmuştu, artık o Sera'yla birlikteydi, artık onun bir çocuğu vardı; iyi de bunun manası neydi? Ümitsizliğe, büyük bir buhrana kapıldı ve kendini aptal gibi hissetti. Elbette, şimdi hatırlıyordu. Caleb'in bir zamanlar mutlu mesut bir evliliği ve bir de çocuğu vardı. Yalnız o bunun *bu* zamanda olacağını düşünmemişti; yani tam burada ve bu anda, tam da onunla tekrardan birleşmeye hazır olduğu anda.

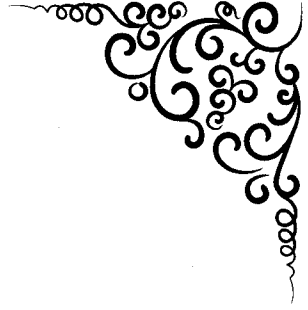
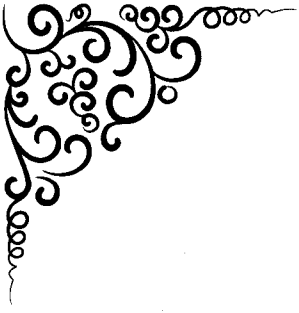
O evliydi ve bir çocuğu vardı. Bunu kabul etmesi gerekiyordu. Bu kutsal bir şeydi. O *başkasına aitti*. Bu fikir onu her şeyden çok yaralıyordu fakat bunu kabul etmek *zorundaydı*. Bu bir evlilik bağıydı ve ileride ne olacak olursa olsun, buna karışamazdı. Onun gitmesine izin vermeliydi. Eğer durum buysa, o halde zamanda geri gelmenin anlamı neydi? Gerçekten de rahibin dediği gibi babasını bulmak mıydı? Caleb onu bu yola sevk edecek bir şey miydi sadece? Yoksa yazgısında Blake ile olmak mı vardı? Geri gelmesinin tüm sebebi bu muydu? Kaderin ona göz kırpması şekli böyle miydi?

Bir taraftan Caleb evli olduğu için Blake ile birlikte olmasında bir yanlış olmadığının farkındaydı. Fakat kalbinin çok büyük bir bölümü halen Caleb'i seviyor, onu özlüyordu. Blake ile birlikte olmak fikri, hâlâ bir şekilde, bunca şeye

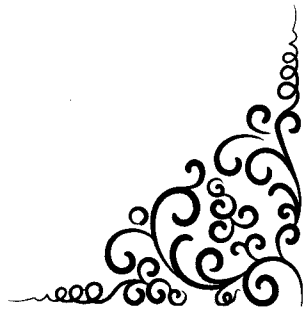
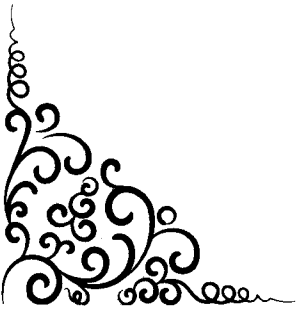
rağmen, sadakatsizlikmiş gibi geliyordu. *Kime sadakatsizlik olacaktı ki*, diye sordu içinden.

Neden işlerin bu kadar ters gidebileceği ihtimali aklına gelmemiştii? Caleb'i belki de asla bulamayacağını düşünmüştü. Fakat onu bulduğunda yanında başka birinin olabileceğini ve onu hatırlamayabileceğini hiç ummamıştı. Bu aklına gelip gelebilecek en kötü şeydi. Oysa bunu önceden düşünmüş olması gerekirdi. Ancak öyle olsaydı bile, acaba farklı bir şekilde davranır mıydı?

Şimdi ufukta tan söküyor, gökyüzünü kırmızı ve turuncu ışıklar dolduruyor, suyun üstünü aydınlatıyordu. Tüm gece boyunca uyanık olduğunu fark etti birden, şimdi dünya sil baştan yeni bir güne başlıyordu işte. Ufukta adayı gördü ve kısa bir süre sonra orada olacağını fark etti. Ancak kalbinin bir yeri bunu hiç istemiyordu. Kalbinin bir yeri gondolun hiç durmadan gitmesini, sonra da dünyanın kıyısından düşmesini diliyordu.

On Beşinci Bölüm

Caitlin koşuyordu. Normalde mümkün olmayan bir şekilde kollarına kadar uzanan binlerce gülün olduğu çiçekli bir arazide koşarken güneş tepedeydi. Hepsi farklı farklı renktelerdi; kırmızı, pembe, beyaz ve sarı. Koşarken yumuşak bir şekilde tenini yalıyorlardı. Ne ilginçtir ki üstlerinde hiç diken yoktu, havadaki kokuları ve bacaklarına temas edişleri hoş bir his veriyordu.

Ufukta babası duruyordu; hiç olmadığı kadar uzundu, hiç hatırlamadığı kadar yakındı. Neredeyse onun yüz hatlarını görebiliyordu ve koştukça sanki ona erişebilecekmiş gibi hissediyordu. Gözlerini aşağı çevirdiğinde çiçekli arazinin kaybolup yerini ufak altın bir köprü'nün aldığını gördü. Babası da ortalıkta yoktu ve ufukta kırmızı çatıları olan alçak binalardan oluşan bir kent beliriyordu. Ufak altın köprü kemerli bir yolda yükseliyor ve diğer tarafa iniyordu.

Köprü'nün karşı tarafına koşarken aşağı baktığında altında mavi mavi parlayan berrak suyu gördü. Tam köprüyü geçmişti ve kente girecekti ki babası kentin giriş kapılarında tekrardan belirdi. Diğer tarafta dikiliyordu, Caitlin ona doğru koştukça birden sokağın ortasında önünü kesen iki ayrı kapı beliriverdi.

Caitlin onların etrafından dolaşamayacağını farkındaydı. Kapılar uzundu, onun boyunun üç katıydılar ve altın kaplama olduklarını görünce şaşkınlığa uğradı. Onun anlayamadığı bir dolu güzel figürle işlenmişlerdi. Biliyordu ki babası tam arkalarında, kapıların öbür tarafındaydı. Biliyordu ki şayet kapıları açarsa ona ulaşabilirdi, o orada onu kucaklamak için bekliyor olacaktı.

Etrafı araştırdı fakat yardımcı olacak hiçbir şey bulamadı. Vazgeçip elini uzattı ve parmaklarını altın işleme figürlerde gezdirdi. Düzgün şekil ve hatları hissetti, ayrıntıların karşısında afalladı. Bu bir sanat eseri gibiydi.

“Caitlin” dedi bir ses. Bunun babasının sesi olduğunu biliyordu. Derin, yumuşak, iç rahatlatan bir sestti. Tekrar duymak için can atıyordu. “Seni bekliyorum” dedi. “Kapıyı aç.”

“Yapamıyorum!” dedi çılgına dönmüş bir şekilde.

“Caitlin!” Caitlin gözlerini açtı ve üstünde dikilip onu salıyan Polly’i gördü. Sersemlemiş bir şekilde uyandı. O babasının sesi miydi acaba? Yoksa Polly’nin sesi mi? Gözlerini odanın içinde gezdirip babasını aradı. Sanki gerçekten bir araya gelmişler gibi hissetse de bu sadece başka bir rüyaydı. Oturdu, gözlerini ovuşturdu ve odanın içine sızan gün ışığı karşısında gözlerini kırptırdı. Gündüz olmuştu. Hatırlamaya çalıştı. Ne zaman uykuya dalmıştı? Yoksa tüm gün uyumuş muydu?

Gül yatağa zıpladı ve yüzünü yalamaya başladı. “Saat kaç?” diye sordu Caitlin sersem bir halde.

“Öğleden epey sonra” dedi Polly. “Bütün gün uyudun. Seni uyandırmak istemedim. Mümkün olduğu kadar uzun

uyumana müsaade ettim. Fakat şimdi günün çoğu geçmiş-ken zamanın geldiğini düşündüm. Yeterince uyudun, değil mi? Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum. Dün gece nasıl gitti işler? Neler oldu? Neden benimle geri dönmedin? Seni Blake mi getirdi? Nasıl vakit geçirdiniz?”

Her zaman olduğu gibi Polly art arda soru soruyor, Caitlin’e düşünme fırsatı bile tanımıyordu. Caitlin ilk hangi soruya cevap vereceğini bilemiyordu. “Onunla geri dönmedim” dedi. “Yalnız döndüm. Beni geri getirmesi için bir gondol kiraladım.”

Polly’nin gözleri öfkeyle fal taşı gibi açıldı. “Ne oldu?” Yüz ifadesi karanlık bir hale bürünmüştü. “Eğer seni orada böyle bıraktıysa onu öldürürüm...”

“Hayır, hayır” dedi Caitlin. “Öyle bir şey değil. Beni geri getirmek *istedi*. Ben istemedim.”

“Neden?” Polly’nin yüz ifadesi tekrardan değişti. “Ah, anlıyorum” dedi. “İşler iyi gitmedi yani? Ondan hoşlanmadın mı? Niye, sana ne dedi ki? Ne oldu?”

“Hayır, o türden bir şey de değil” dedi Caitlin.

Uyuşmuş bacaklarını oynatarak ayağa kalktı; biraz nefes almaya, kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Polly’e cevap vermek istiyordu fakat cevapları kendisi bile bilmiyordu.

“Sanırım sadece... zamana ihtiyacım var” dedi. “Olanları yeniden düşünmek için, anlarsın ya? Herhalde... Ben... başka birine... rastladım dün gece... önceden tanıdığım birine.”

Polly tereddüt etti. “O... bahsettiğin Caleb mi yoksa?”

Caitlin gözlerini kaçırdı, kalbi Caleb’in isminin telaffuz edilmesine bile dayanamıyordu.

“Evet” dedi Caitlin sonunda.

“Peki? Neler oldu?”

Caitlin düşündü. Ne *olmuştu*? Kendisi bile hâlâ inanamıyordu olanlara, yani Caleb’in onu hatırlamamasına. Sanki kalbinden bıçaklanmış gibi hissetmişti. Onu Sera ile birlikte görmek, hem de öyle mutlularken... Bu onun kaldırabileceğinden fazlasıydı.

“Sanırım... işler... umduğum gibi gitmedi” dedi Caitlin.

“Pekâlâ, Blake’ten ne haber? Onda yanlış olan nedir? İkiniz birlikte çok iyi dans ediyor gibi duruyordunuz.”

Caitlin düşünmeye çalıştı. Blake inanılmazdı. Buna şüphe yoktu. Ona karşı hissettikleri de gerçektir. Neden hepsi bir sefer de olmak zorundaydı ki? Öyle çatışma içinde, öylesine harap ve bitap hissediyordu ki! Akıllı Caleb’in evli olduğunu ve artık onu düşünmenin sağlıklı olmadığını söylüyordu. Fakat aynı zamanda Blake ile birlikte olmak şu anda, hızla, hemen şimdi... çok zamansız geliyordu.

“Onda yanlış olan bir şey yok” dedi Caitlin. “Ben sadece... bilmiyorum. Sanırım olup bitenleri henüz düşünmedim.”

Polly başını salladı. “Dediğini anladım” dedi. “Erkekleri anlamak imkânsız.” İç çekti. “Neyse, bu kadar şey sorduğum için kusura bakma. Sadece gerçekten meraklıydım. Seni özledim. İnsanları gerçekten ilginç bir şekilde kendine bağlıyorsun. Söylemem gereksiz sanırım ama neredeyse akşam yemeği vakti oldu. Ve çok önemli biri seni görmek istiyor.”

Caitlin kendi kendine düşündü. Kim olabilirdi ki bu?

“Aiden” dedi Polly. “Seni çağırmamı istedi.”

Caitlin manastırın dış koridoruna çıktı, sütunları birbiri ardına geçti; alçak kemerli tavanın altından ilerleyip iç avlu-ya çıktı. Avlu boyunca eğitim yapan meclis üyelerini görebiliyor, kılıçların sesini duyabiliyordu; birbirleriyle acımasızca kapışmaktaydılar. Bu tekrardan Pollepel'i düşünmesini ve asırlar boyunca hiçbir şeyin değişmediğinin farkına varmasını sağladı.

Caitlin Aziz Michele Kilisesi'ne doğru yürüyerek yoluna devam etti, Polly ona orada Aiden'ı bulabileceğini söylüyordu.

Aiden. Onu tekrardan göreceği için heyecanlıydı, o onun geçmişine ait bir parçaydı. Kendini biraz tedirgin hissediyordu. Acaba onu hatırlayacak mıydı? Görünen oydu ki Polly ve Caleb gibi bazı insanlar onu hatırlamazken bazıları -mesela Blake- onu hatırlıyordu. Peki ya Aiden? O hepsinden daha çok geçmiş ve gelecek zamana ait gibi duruyordu. İçindeki his eğer onu hatırlayacak biri varsa bunun Aiden olduğunu söylüyordu.

Her zamanki gibi Aiden ile yapacağı görüşme en uygun zamana denk gelmiş gibi gözüküyordu. Bir sürü cevaplanmamış soruyla uğraşıyor, kendini bir yol ayırımında hissediyordu. Sabahki babasına dair rüyasını, o kocaman altın kapıları düşünmeden duramıyordu. Ne anlama geldiğini merak etmekteydi. Her zamankinden daha fazla içini yarıp tutuşturan bir misyonunun olduğunu ve onun üstüne düşmesi gerektiğini hissediyordu. Fakat tam olarak bunun ne olduğunu ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Acaba Caleb'in peşini bırakmalı mıydı? Acaba babasını mı arıyor olmalıydı? Eğer öyleyse, nerede? O zaman Blake ne olacaktı? Zamanda geri yaptığı yolculuk kocaman bir hata mıydı?

Yoksa hepsi bir sebebe mi bağılıydı? İçindeki his cevapları bilen biri varsa bunun Aiden olacağını söylüyordu. Caitlin antik kilisenin kapılarını açtı ve içeri yürüdü. İçerisi bir kişi dışında tamamen boştu. Adam odanın uzak ucundaki kilise mihrabının önünde diz çökmüştü. Caitlin onun kim olduğunu anlamak için daha fazla ileri gitme ihtiyacı duymadı. O kişi Aiden'di. Uzun koridorun ortasına doğru yürürken ayak sesleri yankılanıyordu.

Onun birkaç adım arkasında durdu. Aiden orada diz çökmüş, arkası ona dönük bir halde duruyor; elleri yukarıda, muhtemelen dua ediyordu. O kadar hareketsiz ve dingindi ki Caitlin onun hayatta olup olmadığını merak etti. Onun önünde, kilise mihrabında büyük bir haç duruyordu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından tam onun ismini söyleyecekken Aiden konuştu. "Caitlin" dedi. Bu bir beyandı, bir soru değil. Her zamanki gibi en ufak şeyi bile gizemli hale getirmeyi beceriyordu. "Seni tekrardan gördüğüm için mutluyum" diye ekledi. Her zamanki gibi söylediği her şey her yöne çekilebilir şeylerdi. Bu onu hatırladığı anlamına mı geliyordu acaba?

Caitlin nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Aiden ayağa kalkıp döndü ve ona baktı. Çakmak çakmak parlayan mavi gözleri Caitlin'i delip geçiyordu. Hâlâ uzun kır saçları ve ona uyan kırlaşmış bir sakalı vardı, Pollepel'de nasılsa şimdi de aynısı gibi gözüküyordu. İnanılmazdı. Sanki hiç yaşlanmıyor gibiydi.

"Beni tekrardan kabul ettiğin için sağ ol" dedi Caitlin. Ve sonra ekledi. "Bir kez daha."

Aiden gülümsedi. “Burası hiç Pollepel’e benzemiyor, değil mi?”

Caitlin’in içinde bir şeyler aktı. *Demek hatırlıyordu*. Bu onun her şeyi hatırladığı anlamına mı geliyordu?

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Aiden onun düşüncelerine cevaben. Sonra da, “Beni takip et” dedi.

• • •

Caitlin ve Aiden yan yana, adanın dış eteklerine doğru suyun kenarından yavaşça yürüdüler. Caitlin buranın güzelliği ve sakinliği karşısında büyülenmişti. Ada bereketli yeşil çimenlerle kaplıydı, orada burada İtalyan servileri bi-tiyordu ve uzaklarda ufak mezarlıklar vardı. Deniz her yerden görülebiliyordu. Sessizlikte yavaşça yürüdüler. Caitlin Aiden’in konuşup konuşmayacağını merak etmeye başladı. Nihayet, Caitlin bunu daha fazla kaldıramayacak noktaya gelmişti. Kafasında sormak için yanıp tutuştuğu o kadar çok soru vardı ki!

“Ne kadarını hatırlıyorsun?”

“*Hatırlamak* komik bir sözcük” dedi. “Daha çok... olabilecekleri öngörmek diyelim.”

Caitlin seçtiği kelimelerden korkuya kapılmıştı. “*Olabilecekleri* derken?” diye sordu. “Zamanda geri gittiğinde, tabii ki geleceğini etkilersin. Her şey birbirine bağlıdır. Geleceğin ne de olsa geçmişinin bir parçası sadece. Şu an yaptıkların, dün gece yaptıkların, şu aramızdaki konuşma, bu zaman ve mekândaki tüm hareketlerin geleceğini değiştirecek. Hepsi bir olaylar zinciri. Zincirdeki bir halkayı değiştirirsen onunla birlikte tüm zincir değişir. Şu an geleceğini değiştirmektesin,

burada olmakla. Ve onu değiştirmeye devam edeceksin, yaptığın her tercihle.” Döndü ve ona baktı. “Sonuçlar sınırsız. Sadece bu zamanı etkilemiyorsun. Gelecek tüm zamanları da etkiliyorsun.”

Caitlin’in kafasından bu sözlerin ima ettiği şeyler geçiyordu. Bir şey demeye, bir şey yapmaya korkar hale gelmişti: Sırtında kocaman bir küfe varmış gibi hissediyordu. Buraya gelmekle bir hata mı yapmıştı? Gerçi başka ne şansı vardı ki? Caleb’i ölüme mi terk edecekti?

“Kafam çok karıştı” dedi. “Artık neden burada olduğumu bilmiyorum bile. İlk başta, bunun Caleb yüzünden olduğunu düşünüyordum. Caleb *yüzündendi* zaten. Onu kurtarmak istemiştim. Onunla olmak istemiştim. Ama şimdi... o başka biriyle.”

Aiden iç çekti. “Zaman oyunbaz bir şey değil mi? İşlerin tam olarak eskiden oldukları gibi olmasını istiyordun. Fakat hiçbir zaman öyle değildir.”

“O zaman söyle bana” dedi Caitlin. “Neden buradayım?”

“Bu senin bulman gereken bir şey.”

“İyi de bir sebep var mı? Tüm bunların bir anlamı var mı?” diye üstüne gitti.

“Her zaman bir sebep vardır. Çok dar bir pencereden bakıyorsun. Hâlâ görmekte zorlandığın şey, Caleb’in kocaman ve karmaşık bir bulmacanın bir parçasından başka bir şey olmadığıdır. Seni buraya getiren itici güç oydu, evet. Fakat belki de başka bir nedenden dolayı seni zamanda sürükledi peşinden. Sen onu zamanda geri yolladığını sanıyorsun. Fakat belki tüm bu zaman zarfında, seni geri yollayan odur.”

Caitlin'in kafası karışmıştı.

"Bir görevin *var*, değil mi?"

Caitlin ona baktı ve aniden aklına gördüğü rüya geldi. "Bu sabah rüyamda babamı gördüm" dedi. "Her zaman gördüğümün aynısıydı fakat bu sefer, altın kapılar gördüm. Çok uzun ve çok güzellerdi. Onları açmaya çalıştım ama yapamadım. Biliyordum ki eğer onları açsam, ona ulaşabilecektim."

"Peki bu kapılar neye benziyordu?" diye sordu.

"Altındandılar ve her yerlerinde işlemeler vardı."

"İncil'de bahsedilenler gibi mi?" diye sordu.

Aiden bunu söylediğinde Caitlin onun haklı olduğunu fark etti. "Evet" dedi heyecanlı bir şekilde. "Nasıl bildin? Bu kapıları biliyor musun? Ne anlama geliyor?"

"Onların anlamını sen bulacaksın" dedi. "Tasvir ettiğin o kapılar dünyada tek bir yerde var. Floransa."

Floransa. Caitlin rahibin sözlerini hatırladı: *Babanı Floransa'da bulacaksın.*

"Baban sana bir mesaj yolladı. Onu orada bulmanı istiyor."

Caitlin'in aklı bulanmıştı. Acaba doğru olan yola gitmeyecek başarısız mı olmuştu? Acaba daha ilk başta Venedik'ten uzak mı durmalıydı?

"Caitlin, sen özel bir soydan geliyorsun. Tüm vampir ve insan soyunun kaderinin senin ellerinde olduğunu söylersek çok ileri gitmiş olmayız. Ne var ki yine de görevini henüz tamamıyla üstlenmeyi seçmiş değilsin. Bunun yerine eski aşklarını kovalıyorsun. Hâlâ kalbinin peşinden gidiyorsun.

Daha en baştan bildiğin gibi senin görevin Floransa'da başlıyor. Artık sorumluluklarını üstlenme zamanı geldi. Bizi zırha götürmeli ve gerçek babanı bulmalısın.”

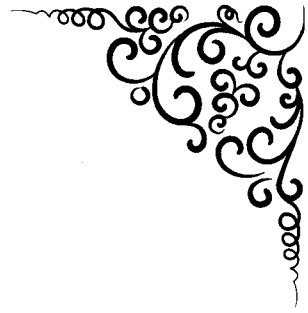
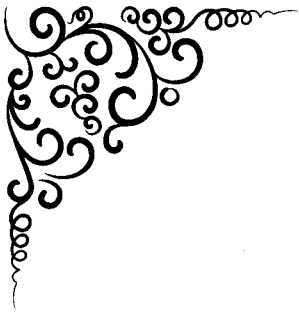
“Fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum” diye sızlandı.

“Hayır, biliyorsun” diye yanıt verdi. “Rüyanı düşün.”

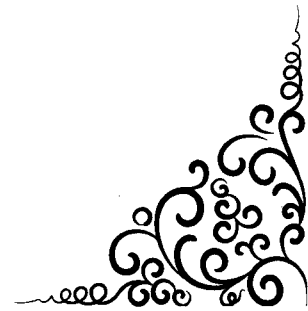
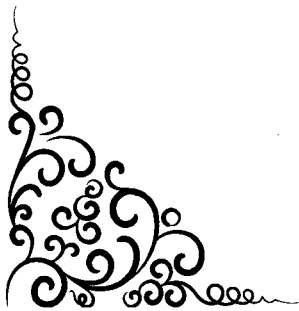
Caitlin ona baktı. Floransa. O kapılar. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Birden gökyüzü karardı ve güçlü bir rüzgâr çıktı, saçlarını uçurdu ve gözleri hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde parladı.

“Yazgından kaçamazsın.”

On Altıncı Bölüm

Caitlin tek başına gondolun ucunda oturuyor, Venedik'in geniş kanalı içinde kürek çekiyordu. Polly onun tek başına gidişinden dolayı endişelenmişti fakat türlü yalvarıp yakarmalar sonucunda gondolunu ödünç vermek zorunda kalmıştı. Caitlin bunu tek başına halledebileceğini düşünüyordu ve gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana ve mekâna gereksinmesi vardı. Hepsinden önemlisi, gittiği yerde yanında kimse olsun istemiyordu. Burası yalnız gitmesi gereken bir yerdi. Yanına aldığı tek kişi Gül'dü, her zamanki gibi onun yanında olmaktan dolayı mutlu bir halde bacaklarını kırmış oturuyordu.

Aiden ile yaptığı görüşmeden sonra Caitlin onun haklı olduğunu fark etti. Görevini tamamlamalıydı. En azından denemeli, yola çıkmalı, ipuçlarını takip etmeli, onu nereye sürüklediklerini görmeliydi. Fakat aynı zamanda Caleb ile bir son görüşme yapmadan da gemiye atlayıp gidemezdi. Onu gerçekten hatırlamadığına, onu gerçekten sevmediğine, Sera ile gerçekten mutlu olduğuna mutlak bir kesinlikle inanması gerekiyordu. Başından geçen tüm bu şeylerden sonra, birlikte yaşadıkları her şeyden sonra bilmesi gereki-

yordu *işte*. Son gece her şey o kadar bir çırpıda olup bitivermişti ki belki de o, o an için hatırlayamamıştı. Şimdi, yani ertesi gün, belki işler başka türlü olurdu. Belki her şey gecenin yarısında aklına dank ediverirdi.

Şayet şimdi, yani gün ışığında, gözlerinin içine baksa ve ona tekrardan onu hatırlamadığını ya da artık onu sevmediğini söylese bu kadarı yeterli olurdu. Böylece içi yatışır ve kendini yoluna gidebilirdi. Venedik'i arkada bırakır ve tek başına yolculuğuna devam ederdi. Fakat o zamana kadar sanki eli ayağı bağılıymış da hareket edemiyormuş gibi hissedecekti.

Güneş battıyor ve o kürek çektikçe hava serinliyordu, akıntı rüzgârla birlikte yükseliyordu. Daha sert kürek çekip doğruca Aiden'in verdiği tarifi takip ederek ufukta gözüken adaya doğru gitti. Aiden'a Caleb'i görmeden bir adım bile atmayacağını söylediğinde nihayet gönülsüz bir şekilde pes etmiş ve onu nerede bulacağını söylemişti. Venedik'in dış kısımlarında yer alan küçük Murano Adası'nda. Fakat aynı zamanda onu görmemesi konusunda uyarmış, bunun başına dert açacağını belirtmişti.

İyi de onu kaybettiyse Caitlin'in başka kaybedecek neyi vardı ki? Bu riski almak zorundaydı. Kalbini dinlemeliydi. Bunun güvenli olmadığını biliyordu. Fakat ne var ki aşk da pek güvenli bir şey değildi.

Caitlin köşeyi dönünce Murano Adası gözlerinin önüne serildi. Görmüş olduğu hiçbir şeye benzemeyen, güzel bir adaydı. Hepsi farklı parlak renklere boyanmış olan binaların haricinde Venedik'in minyatür bir modeli gibi duruyordu. İkinci güneşi üstlerine vururken sanki gökkuşağı yere inmişti. Sıcak ve neşelendiren bir yerdi.

Kanal boyunca ufak binaların arasından kürek çekerken bir huzur ve rahatlık hissine kapıldı. Caleb'in meclisinin burayı seçmiş olması onu şaşırttı. Oysa o daha Gotik bir şey olacağını hayal ederdi. Adanın içlerine doğru ilerledikçe Aiden'in tarif etmiş olduğu kiliseyi görmek için bakındı: Santa Maria e San Donato. Burasının Caleb'in meclisinin yaşadığı yer olması gerekiyordu.

Kürek çektikçe kolları yorulurken birine yolu sordu. Başka bir ufak kanaldan daha geçtikten sonra birden kilise önüne çıkıverdi. Birden her şey anlam kazanmaya başladı. Bu küçük adanın ortasında dev bir kilise vardı. Antik, geniş, yarı-dairesel ve etrafındaki sütunlarla kendini önden haber veren bir görüntüsü vardı. Bir şekilde burası Caitlin'e meclisin New York'taki manastırını hatırlattı. Caleb'in halkının neden burada kendilerini rahat hissettiklerini anlayabiliyordu.

Caitlin gondolunu bağlayıp indi, yanında Gül vardı ve karaya çıktığı için çok mutluydu. İkinci vaktinde bomboş durumda olan geniş taş meydanın karşısına doğru yürüdü, merdivenlerden çıktı ve kilisenin büyük kapılarının içinden geçti. İçerisi karanlık ve sessizdi. Bu kilise de sonu gelmeyen yükseklikte tavanlara ve her bir tarafında boyalı camlara sahip, kocaman ve kadim başka bir kiliseydi. Ahşaptan yapılmış sade görünümlü ve hepsi boş duran yüzlerce oturak vardı. Aslına bakılırsa görebildiği kadarıyla kilisenin tamamı boştu. Ne bir rahip vardı ne de başka biri.

Caitlin yavaşça koridordan yürürken etrafını inceliyordu. Nihayet kilise mihrabına ulaştı ve kafasını kaldırıp onu inceledi. Bir kaidenin üzerine oturtulmuş büyük bir melek

heykeli vardı ve onun arkasında bir sürü kocaman hayvan kemiği duruyordu. Hiç bu kadar geniş kemikler görmemişti daha önce. Tarih öncesinden kalma gibi duruyorlardı.

“Ejderha kemikleri” dedi bir ses.

Caitlin o tarafa döndü.

İşte orada, boş kilisenin içinde ona doğru yürüyen geçmişten anımsadığı biri vardı. İlk başta onun kim olduğunu çıkartamadı. Sonra o daha yakına geldikçe hayret ederek onun kim olduğunu anladı: Samuel, Caleb’in kardeşi.

Her zaman nasılsa öyle görünüyordu. Uzun saçına eşlik eden bir sakalı, ciddi, doğrudan, savaşta keskinleşmiş bir duruşu vardı. Onun kasvetli biri olduğunu hatırlıyordu fakat her zaman ona iyi biriymiş gibi gelmişti.

Samuel yanına geldi ve duvara doğru baktı. “Efsaneye göre bunlar bir ejderhanın kemikleri” dedi. “Yüzlerce yıl önce bir kahraman tarafından öldürülmüş. Elbette, bu bir efsane değil. İçimizden biri tarafından öldürüldü. Yine de bununla övünüyör değiliz.”

Caitlin duvarda yükseklerle asılmış kemikleri inceledi ve hayran kaldı. Sonra dönüp Samuel’e baktı. Onun kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. “Böyle davetsiz geldiğim için üzgünüm” dedi. “Birini arıyordum.”

“Kardeşimi” dedi Samuel düz bir şekilde. Bu bir soru değildi. Caitlin onun gözlerine baktı ve ne kadarını bilip bilmediğini merak etti. “Hatırlıyor musun?” diye sordu.

Samuel hafifçe başını salladı. Caitlin bunun evet anlamına gelip gelmediğini merak etti. “Caleb oğluyla beraber” dedi Samuel. *Oğluyla* kelimesi ağzından bir azar gibi çıkmış-

tı ve Caitlin onun kendisine, “Git buradan!”, “Caleb, Sera ve çocuklarını rahat bırak!” gibi bir mesaj verip vermediğini merak etti.

“Onu görmek isterim” dedi Caitlin. “Onu görmeye ihtiyacım var.”

Samuel düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. “Meclisimiz yüzlerce yıldır hayatını sürdürdü” dedi onun söylediklerini es geçerek. “Herkes Murano Camı’nın insan yapımı olmadığını söyledi. Bunun nasıl diğerlerinden daha üstün, dünyadaki en iyi cam olabileceğini merak ettiler. Elbette, bu bizim kendi el işimizdi. Ayna kullanamıyoruz, o yüzden bu kalitedeki bir cam ondan sonraki en iyi şey. Diğerlerine zarar vermeye çalışmıyoruz. Tıpkı insan ırkı gibi endüstriyle uğraşıyoruz. Artık huzur içindeyiz. Fakat yeni biri geldiğinde, yani başka bir meclisten olup, habersiz ziyaretler yaparak aslında konuşmaması gereken insanlarla konuşmak isteyen biri geldiğinde, bu ancak başımıza dert açar.”

“Sorun yaratmak istemiyorum” dedi. “Sadece Caleb ile konuşmak istiyorum. *Lütfen.*”

“Bir vampiri savunmasız kılan nedir biliyor musun?” diye sordu Samuel.

Caitlin düşündü.

“İnsanlar değildir. Nadiren silahlardır. Hatta ancak nadiren diğer vampirlerdir. Kendimizi neredeyse her şeye karşı koruyabiliriz.” Duraksadı. Sonra ekledi: “Bu şey, aşktır.”

Caitlin düşündü.

“Aşk bir vampirin zayıf noktasıdır. Bizi değiştirebilir. Bizi yok oluşa sürükleyebilir” dedi. “İyi niyetlisin” diye ekledi,

“fakat bu, bundan iyi sonuçlar çıkacak anlamına gelmiyor.” Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve koridor boyunca yürümeye başladı.

Caitlin onun gidişini izlerken içinden milyonlarca şey söylemek istiyordu fakat onun yorumlarından dolayı sersemlemişti. Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Sonra birden, Samuel kendi yoluna gitmekteyken kapının orada durdu. Tereddüt etti ardından, “Caleb’i iskelenin orada bulacaksın, oğluyla beraber” dedi.

. . .

Caitlin geniş taş meydanı geçerek rıhtıma doğru yürürken, güneş batmaya ve turuncuyla kırmızı karışımı güzel bir ışık bulutların arasından gerçeküstü bir ışık yaymaya başladı.

Yanında Gül ile beraber yürürken uzaktaki iskeleyi fark etti. Murano Adası’nın Venedik’in aksine boş olduğuna, görünürde sadece birkaç insanın bulunduğuna şükreliyordu. Ne var ki gözleri Caleb’i bulamadığı için yaşıyordu. Acaba Samuel onu yanlış yola mı sürüklüyordu? Neden onun mevcudiyetiyle ilgili bu kadar endişelenmişti? Acaba onun görmediği bir şey mi görmüştü? Aiden ve Samuel’den aldığı uyarıları düşününce kendini tehlikede hissetmeye başladı.

Her tarafa bakındı fakat halen Caleb’den en ufak bir işaret yoktu. Gözlerini aşağı çevirince gördü ki oracıkta, iskelenin ucunda bir oğlan oturuyordu. Yaklaşık on yaşlarındaydı ve daha yakından baktıkça Caitlin bunun Caleb’in oğlu Jade olduğunu anladı. Jade orada kendi başına oturuyor, bacakları kıydan boşluğa sallanırken gözleri suya bakıyordu. O kadar şirindi ki oturuşuyla Caleb’in bir kopyasıymış

gibi duruyordu. Caleb ile birlikte olsalardı hayatlarının nasıl olabileceğini düşününce Caitlin'in içi acıdı. Bu onun Caleb ile birlikte yapacakları bebeği düşünmesine, yitirdiği çocuğu için üzülmeye yol açtı. Zamanda geri gelmekle yanlış karar verip vermediğini düşünmeye başlamıştı.

Caitlin yakınlaştıkça Jade aniden onun olduğu tarafa dönüverdi. Tıpkı babası gibi hızlı ve dikkatliydi. Caitlin onun çıkmak çıkmak parlayan mavi gözlerine bakıp insan, vampir ve melezden hangisine girdiğini merak etti. Caleb'in ona Sera ile ilk evlendiğinde onun insan olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Ve biliyordu ki vampirler diğer vampirlerden üreyemiyordu. Bu yüzden çocuğun bir melez olduğu sonucuna vardı, tıpkı kendisinin bir zamanlar olduğu gibi. Aslında birbirlerine bakarken bu mesafeden bile çocukla aralarında bir kan bağı olduğunu hissediyordu. Kalbi yumuşadı, sanki kendi çocuğuna bakıyordu.

Jade oturduğu yerden zıpladı. Gül'ü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona doğru koşup sarıldı. Caitlin de onun bu halini görmekten dolayı keyiften dört köşe olmuştu. Gül de patilerini ona doğru uzatıp ona sarıldı ve yüzünü yaladı.

"Adı nedir?" diye sordu çocuk onun kafasını okşarken. Sesi hâlâ bir oğlan çocuğununki gibi çıkıyordu.

"Gül."

"Bende kalabilir mi?" diye sordu.

Caitlin kendini tutamayıp kahkahaya boğuldu. Çocukların ne kadar umulmadık şeyler sorabileceğini unutmıştı. "Hım... Emin değilim. Fakat onu sevebilirsin. Seni sevdiği çok açık."

“Gerçekten mi?” diye sordu Jade gözlerini daha da kocaman açıp. Gül ile beraber oynuyor, şakacıktan güreşiyorlardı. Çocuk onun kafasını bir öne bir arkaya atıyor, Gül de sanki onun kolunu ısırmış gibi yapıp bırakıyordu. Caitlin bu görüntü karşısında büyüldü. Sanki ta ne zamandır birbirini görmemiş iki eski dost gibiydiler.

“Gül, yavaş” dedi Caitlin oyunun sertleştiğini görünce. Gül hemen geriledi ve Caitlin’in tarafına koştu.

“Sadece oynuyordu” dedi Jade. “Her neyse, sen kimsin?”

Jade ona bakarken Caitlin’in kafasını toplaması zordu. Çocuk öylesine Caleb’e benziyordu ki! Caitlin bunun çok güçlü bir oğlan olduğunu anlayabiliyordu.

“Sanki seni başka bir yerden tanıyor gibiyim” diye ekledi oğlan.

“Ben Caitlin” dedi elini uzatıp.

Jade uzatılan eli tutup sıktı, en sert şekilde sıkıp bir yetişkin gibi görünmeye çalışıyordu. Caitlin gülümsedi.

“Ben Jade” dedi.

“Burada tek başına ne yapıyorsun, Jade?”

“Babamı bekliyorum” dedi, sonra tekrar suya bakmaya başladı.

Caitlin de kafasını o tarafa çevirdi fakat hâlâ ondan bir iz yoktu.

“Genellikle bu vakitlerde gelir, yani hava çok kararmadan. Annem buraya gelip bekleyebileceğimi söyledi.”

Jade önceden oturduğu yere, iskelenin köşesine oturdu; sırtı Caitlin’e dönüktü ve bacakları aşağı doğru sallanıyordu.

“İstersen benimle birlikte bekleyebilirsin” dedi ihtiyatlı bir şekilde.

Caitlin bu teklif için minnet duydu. Ne diyeceğini çok da bilemiyordu. İşlerin bu şekilde gitmesini beklememişti. Eğer onun yanında beklerse, Caleb çocuğunun yanında onu görünce sinirlenir miydi acaba? Bu yanlış bir izlenim mi verirdi? Peki ya Sera çıkagelirse ne olacaktı? Caitlin bu durumda ne yapacağını bilmiyordu. Gül tereddüt etmedi. Doğruca gidip Jade’in yanına oturdu. Caitlin de onu takip etmeye karar verdi. Üçü birlikte iskelede oturmuş suya doğru bakarken güneş batıyordu. Jade uzandı ve Gül’ün kafasını okşadı.

“Sen önceki gece gördüğümüz hanımefendisin, değil mi?” diye sordu Jade birden.

“Evet” dedi Caitlin.

“Annem oradan ayrıldıktan sonra çıldırdı. Babama senin kim olduğunu sorup durdu. O bilmediğini söyledi. Annem onun yalan söylediğini düşündü” dedi Jade.

Caitlin gülümsedi. Çocuklar çok dürüsttü. Daha fazlasını sormak için can atıyordu fakat kendini tuttu. Bu adil olmazdı.

Sessizlikte uzağa bakarak oturdular ve Caitlin aralarındaki sessizliğin bu kadar rahatlatıcı olması karşısında hayret etti. Sanki oğlan ailelerinin bir parçasıymış gibiydi.

“Her gün burada babanı bekliyor musun?” diye sordu.

Jade omuz silkti. “Çoğunlukla” dedi. “Önümüzdeki yıl daha da büyüyeceğimi ve onunla birlikte gidebileceğimi söyledi. Ada çok sıkıcı. Eğitim almak istiyorum. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmeliyim” dedi kararlı bir ses tonuyla.

Caitlin sesindeki ani kuvvet ifadesinden dolayı şaşkına dönerek ona baktı. “Neden bunu yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü bir gün büyük bir savaşçı olacağım” dedi. Bunu sanki basit bir olguyu ifade eder gibi söylemişti ve Caitlin ona inandı. Bunu sezebiliyor, onun bedeninin her bir noktasından bunun fışkırdığını hissedebiliyordu. Bu gururlu, genç bir çocuktı; doğuştan bir savaşçıydı. Kendini kadim bir ruh, soylu bir varlık gibi hissediyordu.

“Peki baban bununla ilgili ne düşünüyor?”

Jade omuz silkti. “Benim okula gitmemi istiyor” dedi. “Okuldan nefret ediyorum.”

Jade’in gözleri Caitlin’in boyun çizgisine doğru eğildi, sonra dehşetle açıldı.

“Vay canına!” dedi. “Ne kolye ama! Çok güzel. Bunu ben alabilir miyim?”

Caitlin elini uzattı ve kolyesine dokundu, her zamanki gibi onu taktığını unutmuştu. Oğlanın ondan bu kadar etkilenmesine hayret etmişti; hayır demek kendini kötü hissetmesine yol açacaktı fakat onu veremezdi. Diğer taraftan neden vermesindi ki? Hem de herhangi birine değil de Jade’e? Eğer ona başka biri sormuş olsaydı, reddedebilirdi fakat bu çocuğun bakışlarında bir şey vardı. Bir şekilde, garip bir sebepten ötürü, onun kolyeye sahip olması doğru olan şeymiş gibi gelmeye başladı. Belki de ufak bir yerden bu onu Caleb’e bağlayacak, bir tür zinciri tamamlayacaktı. Caitlin yavaşça kolyeyi çıkartıp ona uzattı.

Oğlan kolyeyi alırken gözleri kocaman oldu. “Gerçekten mi?” dedi kabul etmesinden dolayı açıkça şaşırılmış bir halde.

“Eğer babam senden bunu istediğimi duysaydı beni öldürdü. İnsanlardan bir şey istememem gerektiğini söylüyor.”

Caitlin gülümsedi. “Ona söylemem.”

Jade onu takar takmaz sanki zaten onu hep takıyormuş gibi bir görüntü oluştu. Heyecanlanmıştı.

Tekrar suya doğru döndü ve sessizlikte öylece dışarı baktı. İkisi beraber gökyüzünün kararmasını izlediler.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından Jade, Caitlin’e döndü ve dolu dolu bakan gözlerini onun üstüne dikti. “Sen benim annem mi olacaksın yoksa?” diye sordu.

Caitlin sarsılmıştı. Öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki nasıl cevap vereceğini bilemiyordu bile. Tam olarak nutku tutulmuştu. Neden kalkıp böyle bir soru sorsundu ki? Acaba gelecekte bir şeyler mi görüyordu? Yoksa geçmişte mi? Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki suyun olduğu taraftan bir ses geldi.

“Baba!” diye bağırdı oğlan ayağa sıçrayarak, heyecandan neredeyse ruhu bedeninden dışarı çıkacaktı.

Birden gondolunu iskeleye çeken Caleb beliriverdi. Tekneyi sağlama aldıktan sonra rıhtıma çıktı. Caitlin hızla ayağa kalktı, gelişinin aniliğiyle gafil avlanmıştı.

Jade sıkıca Caleb’in bacağına sarıldı. “Baba, Gül ile tanıştın mı?” diye sordu. Caleb elini yalamakta olan Gül’e baktı. Caleb bir elini Jade’in başının üstüne koydu ve Caitlin’e baktı.

Tereddüt etti. “Jade, bize bir dakika verir misin?” diye sordu gözlerini Caitlin’den ayırmadan. “Hadi eve, annene koş. Ben hemen geleceğim.”

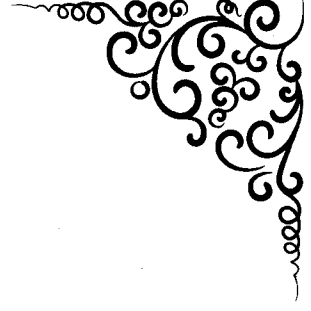
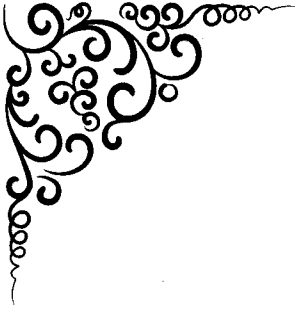
Jade meydanın içinden koşmaya başladı, sevinçten sekliyordu.

“Hadi gel Gül!” diye bağırdı.

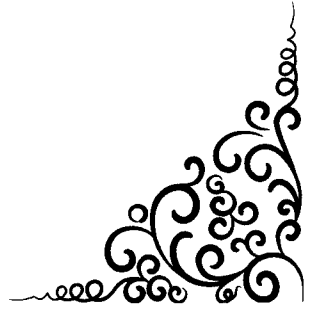
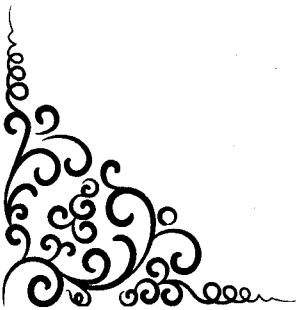
Gül onun arkasından koşturmaya başlayınca Caitlin şaşırđı. Gül daha önce kimse için onun yanından ayrılmamıştı. Bu onu üzdü fakat aynı zamanda bu kadar sevdiği birini bulabildiği için Gül adına sevindi.

Caitlin Caleb’in yüzüne bakarak orada öylece durdu, Caleb de keskin bakışlarıyla ona karşılık veriyordu. Onun ne diyeceğini merak ederken Caitlin’in kalp atışları hızlandı. Kendi adına ne demek gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Acaba sonunda onu hatırlıyor muydu?

On Yedinci Bölüm

Kyle merdivenlerden aşağı Venedik zindanına doğru koştururken aşağı katlara indikçe buranın tam da hatırladığı gibi olduğunu gördü. Kemerli alçak bir tavan vardı, şarap mahzenine benziyordu. Her iki tarafta da kalın demir parmaklıkların arkasında bir sürü hücre bulunuyordu. Aşağıda yüksek bir uğultu vardı. Kyle koridorda yürürken bir dolu mahkûm demir parmaklıklara yapışmış bağıırıyordu. Hiç zaman kaybetmedi. Çıplak elleriyle demir parmaklıkları sökmeye başladı, gıcırtilı bir sesle parmaklığı bir yana bükerken demir pes edip tam da mahkûmların kaçmalarına yetecek kadar açıldı. Her gittiği hücrede bunu tekrarlardı, hepsini birbiri ardına açıyordu. Saniyeler içerisinde koridor; serbest kalmış, heyecanlı ve kendinden geçmiş halde olan mahkûmlarla dolmuştu. Hepsi Kyle'a bakıyor, görünüşe göre onun kim olduğunu ve kendilerinin nasıl bu kadar şanslı olduklarını merak ediyorlardı. Sevinçten havalarda, bağıırış çağırış halinde ve zafer kazanmış bir edadaydılar.

Kyle elini kaldırdığında hepsi sustu. "Hepinizi bu gece salıverdim" diye başladı söze Kyle yüksek ve emreder bir sesle, "çünkü benim için bir görev yerine getimenizi bekliyo-

rum. Bu gece Venedik sokakları sizindir. Elinizden geldiği kadar yağma yapacak, tecavüz edecek ve soyup soğana çevireceksiniz. Tekrardan tutuklanmayacaksınız. Bu konuda sizi temin ederim. Sizi bu yüzden salıverdim. Büyük bir iyilik yaptım. Sizden de aynısını bekliyorum. Burada karşı çıkan kimse var mı?”

Sersemlemeden doğan kısa bir sessizlik oldu. “Seni bize ne yapacağımızı söyleyebileceğini düşünmeye iten nedir?” diye bağırdı içlerinden bir tanesi; kötü görünümlü, kel kafası ve burnunun tam ortasında bir yara izi olan cüsseli adam tehditkâr bir şekilde Kyle’a doğru yaklaşıyordu.

Kyle ona doğru sıçradı ve tek bir hareketle adamın kafasını bedeninden ayırdı. Her yere kan sıçrarken ceset yere düştü.

Mahkûmlardan oluşan kalabalık şok içinde ona baktı. “Başka itirazı olan var mı?” diye sordu Kyle. Bu gerçek bir soru değildi. Başka kimse ona meydan okumaya kalkışmadı. “O zaman yürüyün!” diye bağırdı Kyle.

Bir bağırtı eşliğinde hepsi fareler gibi üşüşerek döndüler ve merdivenlerden yukarı koşturmaya başladılar. Coşku dolu çığlıklarına bakarak Kyle istediği belayı açacaklarını tahmin edebiliyordu. Fakat Kyle’ın işi bitmemişti. Koridor boyunca devam edip başka bir kısa merdiveni daha indi.

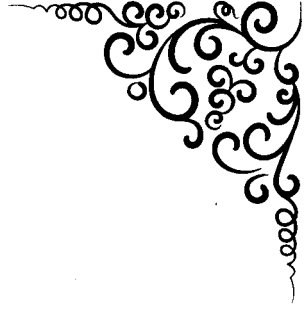
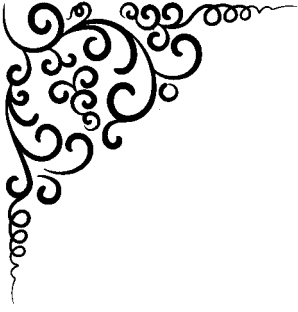
Zindanların daha da aşağısında bulunan, alt katlarından birine indi. Bu seferki daha karanlıktı, daha az ışıklandırılmıştı ve daha az hücreye sahipti. Bir de ölü sessizliği vardı. Birkaç meşale sönecekmiş gibi yanıyordu, Kyle yakındaki bir hücreye doğru yürüdü. Duvardan bir meşale aldı ve metale doğru tutarak onu inceledi. Tam da korktuğu gibi bu kapılar demirden değil, gümüşten yapılmıştı.

Meşaleyi tutarken birdenbire önünde bir surat belirdi. Denizkulağı Meclisi'nden bir vampirin grotesk suratıydı bu, içlerinde en karanlık ve en beter olanlardandı. Ağzından dışarı taşan uzun köpek dişleri, minicik dudakları ve tamamıyla kıpkırmızı olmuş gözleri vardı. Nefes alırken hırıliyordu. Mide bulandırıcı bir yaratıktı. Etrafında birden yaratıklar demir parmaklıklara hücum edip Kyle'a çemkirmeye başladılar.

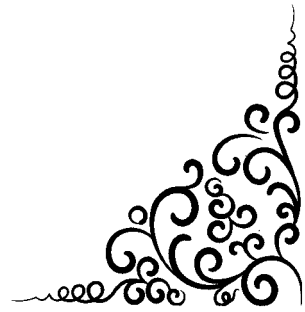
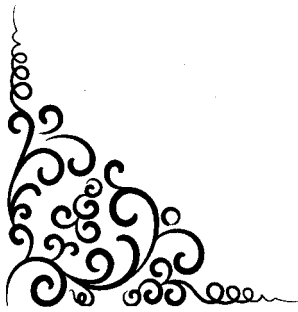
Kyle kemerine uzandı, bir toz çıkarttı ve geri çekilip gümüşün üstüne attı. Bekledi ve sonra uzanıp parmaklıkları tutup oldukları yerden söktü.

Bir düzine vampir, Kyle'ın hayatında gördüğü en beter yaratıklar yavaşça dışarı çıktı; hepsi zımba gibi, hepsi tahribat yaratmaya hazır haldeydiler.

"Beni takip edin" dedi Kyle. Hepsinin hemen arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Artık talimata gerek yoktu. Bir şeyleri yakıp yıkmak onlara doğal gelen şeylerdi. Kyle merdivenlerden çıkıp geceye doğru ilerlerken gülümsüyordu.

On Sekizinci Bölüm

Caitlin Caleb'in gözlerine baktı. Orada dikilirken onun bir tarafının kendisini tanıdığını, hatırlamak için çok uğraştığını seziyordu.

"Çok tuhaf" dedi Caleb. "Dün gece seni gördüm rüyamda. Seni tanımıyorum bile, ne var ki bir şekilde seni kafamdan atamıyorum."

Caitlin kalbi umutla pırpır etti. "Beni birazcık olsun hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bir şekilde... Öyle olduğunu hissediyorum sanki" dedi. "Fakat... Anımsayamıyorum işte. Birbirimizi nereden tanıyoruz?"

Caitlin duraksadı, ne diyeceğini tartıyordu kafasında. Şimdi Aiden'in dediği gibi her hareketi, her sözü geleceği etkileyecek miydi yani? Ya yanlış şeyi söylerse ne olacaktı? Ona gerçeği söylemeye karar verdi. Bu an ona aitti. Ya şimdi olacaktı, ya hiçbir zaman.

"Birbirimizi gelecekten tanıyoruz" dedi kalbi güm güm atarken. Acaba onun deli olduğunu mu düşünecekti? Bunu der demez pişman oldu. Acaba zamanda bir yarık mı ya-

ratıyorum, ona bilmemesi gereken bir şey mi söylüyorum, olayların gidişatını mı etkiliyorum diye endişeye kapıldı.

Caleb ona doğru bakarken kaşlarını çatı.

“Bir zamanlar birlikteydik” diye ekledi Caitlin. Kendini durduramıyordu; artık çok geçti. “Ya da şöyle diyelim, bir zaman gelecek ve birlikte *olacağız*. Seni kurtarmak için zamanda geri geldim. Ben... Ben senin başka biriyle olacağını bilmiyordum. Bir çocuğun olduğunu bilmiyordum. Yani en azından, zamanın bu noktasında diyebilirim... Üzgünüm” dedi kekeleyip kendini ahmak gibi hissederek, “Ben... İşlerine burnumu sokmak istememiştim. En ufak bir fikrim yoktu. Senin hatırlayacağını umuyordum... Sanırım... Ben... işlerin farklı olacağını umuyordum. Farkındayım... Biliyorum ki bu kulağa delice geliyor olmalı.”

Caitlin duyguyla dolup taşarken titriyordu. Artık göz yaşlarını kontrol edemediği için çabucak gitmek maksadıyla arkasını döndü. Fakat tam bunu yapmaya kalktığı sırada bileğinde güç bir el hissetti.

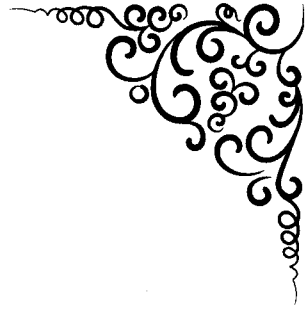
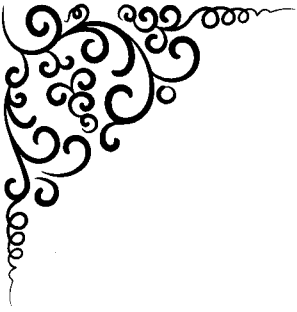
Caleb onu tutup durdurmuştu. Avucunun içinden akan kanı hissedebiliyordu. Yavaşça arkasını döndü. Onun gözlerine bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Üzgünüm” dedi. “Seni incitmek istememiştim. İkimiz arasında bir şeyler olduğunu hissediyorum, gerçekten hissediyorum. Fakat ne olduğunu bilmiyorum. Ve...” deyip biraz tereddüt ettikten sonra, “çok özür dilerim ama seni hatırlayamıyorum işte.”

Caitlin anladığını belirtir şekilde başını salladı. O anda fark etti ki artık onlar için umut yoktu. Geri döndüğü, orada durduğu, onun hayatına bu şekilde karıştığı için kendini

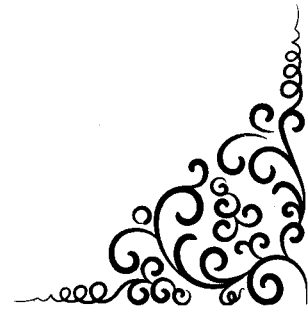
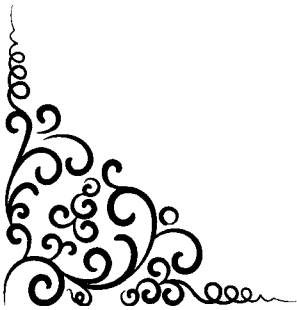
ahmak gibi hissetti. Berbat hissediyordu. O kadar bencilce davranmıştı ki! Oysa son geceyi bir kapanış niyetine sayması gerekirdi. Neden bir şeyleri arkasında bırakıp yoluna devam edemiyordu ki? Şimdi, en azından, yaşananlar şüpheyi yer bırakmıyordu. Canı ne kadar yanarsa yansın, açıldı ki o hatırlamıyordu işte. Yoluna devam etmeliydi. “Özür dilerim” dedi gözlerini silerken. Caleb elini gevşetip Caitlin’in bileğini serbest bıraktı. Gitmek için arkasını döndü. Son bir kez yüzüne baktı.

“Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve hep seveceğim.”

Bunu söyledikten sonra koştu ve havaya sıçrayıp kanatlarını açarak gün batımına doğru uçmaya başladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Caleb orada dikilip Caitlin'in gidişini izlerken sersemlemiş olduğunu ve kafasının karıştığını hissediyordu. Duyguları karmakarışık, beyni olanları anlamak ve hatırlamak için mücadele ediyordu. İçinde bir yerlerde bu gizemli kızı tanıdığını biliyordu fakat bunun nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Onun gidişini izlerken içinde nedenini açıklayamadığı bir üzüntü hissetti. Hiç buna benzer bir şey tecrübe etmemişti. Bir tarafı onun ardından koşmak, ona durmasını söylemek istiyordu. Fakat eğer kız bunu dinlerse ona ne diyeceğini hiç bilmiyordu. Ne de olsa onu tanımıyordu. Hem kendi hislerini de anlayabiliyor değildi. Belki de sadece deliriyor; bazı akla fikre sığmayan duyguların, birtakım tuhaf önsezilerin onu gele geçirmesine ve işleri kötü yola sokmasına müsaade ediyordu. Kendine güçlü kalması, akli selim olması gerektiğini hatırlattı. Ne de olsa bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Onu *tanımıyordu* bile. Fakat orada dikilip onu izlerken kıymetli birinin elinden kaymasına müsaade ettiğini hissetmekten alıkoymıyordu kendini. Birden duyguları onu ele geçirdi ve onun ardından koşmaya hazırlandı.

Tam koşup havaya sıçrayacaktı ki birden meclis üyelerinden biri onun adını bağırıp ona doğru koşturmaya başladı. “Duydun mu?” diye sordu meclis üyesi gözleri çılgınca açılmış bir şekilde. “Venedik’te tüm mahkumlar kaçmış. Şehri yerle bir ediyorlar. Eğer bir şeyler yapmazsak tüm insanlar ölecek.”

Caleb endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. “Fakat bu nasıl mümkün olur? Bunun arkasında kim var?”

“Bilmiyoruz. Fakat boşa harcayacak zamanımız yok.” Meclis üyesi denize doğru koştu. Caleb arkasını dönüp baktığında tüm meclis üyelerinin kiliseden ve civardaki manstırlardan çıkıp denize doğru ilerlediklerini gördü. Yürüdükleri sırada birden uçmaya başladılar, kanatları kocaman açıldı ve onları havaya kaldırdı. Tüm meclis toplanmaktaydı. Kardeşi Samuel koşarak ona geldi. “Duydun mu?” diye sordu aceleyle. Caleb başını salladı. Tam bu sırada Samuel, Caleb’e asasını uzatıp kendisi de altın eldivenini taktı.

“Savaşta benim yanımda uçacak mısınız?” diye sordu Samuel.

“Her zamanki gibi” dedi Caleb.

Tam ayrılmaya hazırlanıyorlardı ki Sera koşarak yanlarına geldi. Neredeyse hiçbir silaha geçit vermeyen, derisini saran kalın, siyah bir kıyafet giymişti ve elinde taşıdığı kısa mızrağıyla savaşa hazır. Savaştan önce her zaman olduğu gibi acımasız gözükmüyordu.

Caleb onu orada görmekten dolayı sinirlendi. “Jade’in yanında kalacak birine ihtiyacımız var” diye çıkıştı Caleb. “Yalnız kalmamalı.”

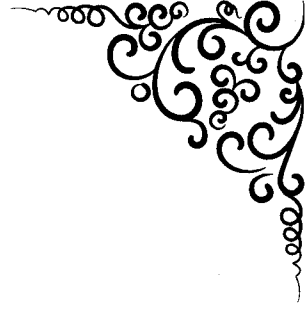
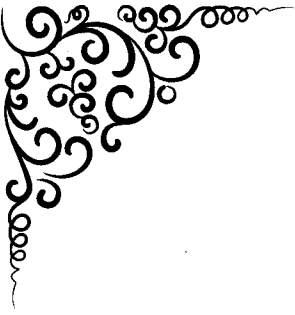
“Bensiz savaşa gitmene izin vermiyorum” dedi Sera. “Jade’e bir şey olmaz. Savaş Venedik’te zaten, burada değil. Korkacak bir şey yok. Ayrıca ona kiliseden ayrılmamasını tembihledim.”

“Bu hoşuma gitmedi” dedi Caleb.

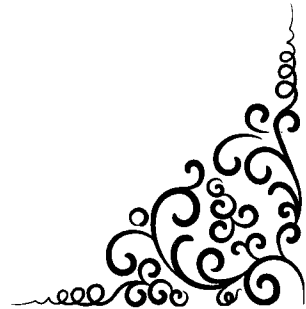
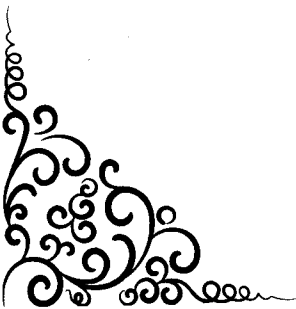
“Kardeşim” diye araya girdi Samuel, “kaybedecek vaktimiz yok.”

Caleb Sera’ya son bir bakış attı fakat onun kararını verdiğini görebiliyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı en inatçı kişiydi o.

“Pekâlâ, hadi gidelim” dedikten sonra üçü de denize doğru koştu. Birkaç saniye içinde yaklaşmakta olan geceye karıştılar.

Yirminci Bölüm

Kyle planının kusursuz bir şekilde hayata geçmesini keyifle izlemekteydi. Etrafında Venedik yerle bir edilmekteydi. Zavallı insanlar canlarını kurtarmak için kaçıyor, salıverilmiş yüzlerce mahkûm her yandan karşılarına çıkarak onları korkutuyordu. Nihayet insanlar mutlu olmayı bırakmış, aptal oyunlarına ara vermişlerdi; müziklerini susturup maskelerini çıkararak canlarını kurtarmak için koşmaktaydılar.

Çok uzaklaşamadılar. Mahkûmlar yağma, tecavüz ve soygun çılgınlığına dalmışken salıverilmiş olan vampirler doğrudan kan peşindeydi. Ya başlarını vücutlarından ayırarak ya da doğruca dişlerini boyunlarına saplayarak insanları gördükleri yerde öldürüyorlardı. Durmadan beslendiler, çok geçmeden Venedik'in meydanları savaş alanına dönmüştü. Her yerde cesetler yatıyordu, dükkânlar talan edilmişti, masalar ters çevrilmişti... Ve hepsi daha başlangıçtı. Kyle yıllardır hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Kyle gökyüzüne bakarak bekledi ve tam bu sırada nihayet beklediği şeyi deniz kenarında gördü. Bir dolu vam-

pir üzerinden uçarken gökyüzü karardı. Kyle, bu vampirlerin, Caleb'in meclisinden olduğunu biliyordu; doğruca Venedik'e geliyorlardı. Yemi ne çabuk yutmuşlardı. Şiddeti durdurmak için akın etmişlerdi, tıpkı Kyle'in beklediği gibi; böyle yaparak adalarını savunmasız bırakmışlardı. Kyle o ada üzerinde Caitlin'in varlığını sezmişti. Sonunda gidip onu öldürebilirdi.

Onlar bir yarasa sürüsü gibi gökyüzünü örtüp Venedik kıyılarına doğru inerken Kyle eline geçen fırsatı değerlendir-di. Havaya sıçradı ve fark edilmeden doğruca Caleb'in adasına doğru uçmaya başladı. Kızı orada bulup yakalamak ya da yavaşça öldürmek düşüncesi ağzını sulandırdı. Nihayet ödeşme zamanı gelmişti.

. . .

Jade suyun kıyısında durmuş, gökyüzünü seyretmekteydi. Gül sadık bir şekilde yanında duruyor ve bir an olsun onu bırakmıyordu.

Jade annesine verdiği söze uyup kiliseyi terk etmemesi gerektiğini biliyordu. Sözünü tutmadığı için kendini kötü hissediyor olsa da savaşı izlemesi *gerekiyordu*. Bu tip savaşlar pek sık olmazdı ve heyecandan neredeyse kalbi yerinden fırlayacaktı. Onlar gider gitmez suyun kıyısına koşmuş ve babasının gökyüzüne yükselişini izlemişti. Babası ve amcası Samuel ile o kadar gurur duyuyordu ki neredeyse kabaran göğsü gökyüzüne degecekti.

Ne var ki aynı zamanda hüsrana uğramış gibi de hissediyordu. Onların arasında olabilmek, onlarla uçabilmek, onlara savaşta yardım etmek için her şeyi yapardı oysa. On yaşına gelmişti ne de olsa. Neden ona bir yetişkin gibi davran-

mıyorlardı? Tek istediği bir şanstı. Biliyordu ki eğer onların arasında olsaydı kendini kanıtlayacaktı. O günün gelmesini bekleyemiyordu.

Jade tekrar içeri giremeyeceğini biliyordu. Çok heyecanlıydı. Eğer gerekirse tüm gece orada durur, gökyüzünü izler, her biri dönünceye kadar beklerdi. Bulunabileceği başka bir yer gelmiyordu aklına.

Aynı zamanda adada bırakılan tek kişi o olduğu için kendini herkesin kıymetli varlıklarını koruyan bir muhafız, yalnız asker olarak hayal ediyordu. Evet, bu kutsal bir görevdi. Babası, amcası ve annesi döndüğünde onunla gurur duyacaklardı. Hepsi diyecekti ki *Jade'e bakın: Bizim için korkusuzca muhafızlık yaptı. O da tıpkı bizim gibi büyük bir savaşçı.*

Jade en ufak bir kıpırdanma görme umuduyla gökyüzünü izlerken birden uzakta onun tarafına doğru gelen yalnız, tek başına uçan bir figür dikkatini çekti. Jade'in kalp atışları hızlandı. Bu kadar uzaktan bile bu gelenin bir vampir olduğunu ve kendi meclisinden olmadığını anlayabiliyordu. Kim olabilirdi ki? Ve neden buraya doğru geliyordu?

Jade için belki de bu onun bir asker olarak vereceği ilk sınav olacaktı. Kendini hazırladı ve mızrağını yukarı doğru tuttu. Kemerine uzanıp tekrar emin olmak istercesine en sevdiği sapanına ve küçük taşlardan oluşan kesesine dokundu. Suyun kenarında yuvarlak ve düz taşları arayarak bir sürü gününü harcamıştı, bunlar bizzat yaptığı sapanına tam oturuyordu. Kim bilir kaç öğlen vaktini sapanıyla dallardaki ve suyun içindeki hedefleri vurup, pratik yaparak geçirmişti. Hatta son zamanlarda kuşları da hedef olarak seçmiş ve bir-

kaç tanesini öldürmeyi başarmıştı. Başka kimse onu ciddiye almıyordu fakat o biliyordu ki kendi tasarladığı silahlarıyla başa bela olacak bir güç haline gelmişti.

Jade seyretmekteyken birden figür oldukça yakına geldi ve dalışa geçip sadece birkaç adım ötesindeki rıhtıma indi.

Vampirin cüssesini gördüğünde Jade'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, ağzı kurumuştı. Adam devasa uzunluk-taydı. Tamamıyla siyah giyinmişti, bir tür savaş zırhı takmıştı. Kanatları yerine girdiğinde Jade, kaslarının ne kadar da gelişmiş olduğunu fark etti. Babasından bile daha kocamandı. Daha da kötüsü, yüzünün yarısı sanki derisi yüzülmüş gibi tamamen yara içinde olduğundan oldukça korkutucu görünüyordu.

Gül havlamaya başlayarak ayaklandı. Jade tekrardan sapanı için elini yana kaydırды. Fakat elleri titriyor, bunun kendine bir yarar getirip getirmeyeceğini bilmiyordu. Bu adam saf bir şeytana benziyordu.

Jade yutkundu. Adam ona doğru birkaç adım attı. Jade gerilemek istedi fakat kendini tuttu. Bunun yerine bir erkek gibi davranmak, göğsünü şişirip çenesini dik tutarak olduğu yeri korumak için elinden geleni yaptı. En beter yüz ifadesini takınmaya çalıştı. Ona yaklaşan kim olursa olsun, kendini bir korkak durumuna düşürmeye asla izin vermezdi.

"Orada dur ve neden burada olduğunu açıkla!" diye bağırdı Jade en acımasız ses tonunu takınmaya çalışarak. Ne talihsizlik ki sesi henüz kalınlaşmamıştı, hâlâ çok tiz ve biraz çatlak çıkıyordu.

Adam sesli bir kahkaha attı ve ona doğru iki adım daha attı.

“Seni uyarıyorum” diye bağırdı Jade. “Ben Caleb’in oğluyum! Burası bizim adamız! Ne dersem onu yapacaksın!”

Adam durdu ve bu sefer gerçekten hayrete düşmüş gibi baktı. “Caleb mi dedin?” diye sordu. Adamın sesi karanlık ve derindendi, neredeyse bir guruldama gibi çıkıyordu.

Jade biraz rahatladı. Babasının ismi adamı etkilemiş benziyordu. “Doğru” dedi Jade cesaretini toplayarak. “Ve kimse buraya izinsiz inemez. O yüzden şimdi gitsen iyi edersin!”

Jade tekrardan sapanına dokunmak istedi fakat elleri o kadar titriyordu ki nerede olduğunu tam olarak bulamadı.

Adam gülümsedi. “Çok ilginç” dedi. Adam sanki havayı koklamış, bir şey sezmeye çalışmış gibi adaya bakındı. Bir süre geçtikten sonra hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. “Babanın bir ziyaretçisi vardı. Caitlin adında bir kadın. O nerede?” diye sordu.

“Herkes gitmeden önce ayrıldı” dedi Jade. “Fakat bana kolyesini verdi. Artık bana ait. Bende kalabileceğini söyledi. Ve eğer şimdi gitmezsen, babam her an geri dönebilir” dedi söyleyebileceği en korkunç şeyi söylediğini düşünerek.

Adam hayal kırıklığına uğramış gibi yüzünü buruşturdu. “Nereye gitti?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi Jade. “Ve eğer bilseydim de sana söylemezdim.”

Adam tekrar gülümsedi fakat bu sefer gülümsemesi oldukça şeytaniydi. “Yürekli bir çocuksun” dedi. “Tıpkı baban gibi. Ancak babanın tersine, yoluma çıkmış olmanın bede-

lini ödeyeceksin. Baban bana asırlar boyu büyük eziyet çek-tirdi. Zamanı geldiğinde onu kendi ellerimle öldüreceğim. Fakat o zamana kadar seni öldürmüş olmak da bana yetecek-tir. Bu da ona bir ders olsun.”

Adam bunu söyledikten sonra Jade’e doğru birkaç adım attı. Jade’in gözleri fal taşı gibi açılırken kalbi göğüs ka-fesinden fırlayacak gibi atıyordu. Vakit gerçekten gelmiş-ti, savaş zamanıydı. Dilediği şey ayağına gelmişti. Fakat elleri öyle titriyordu ki onları kontrol edemiyordu. Açık seçik düşünmek ve hatırlamak zor geliyordu. Sapan, taş-lar... Ne var ki öylece kalmıştı, hareket edemez haldeydi. Adam daha yakına geldikçe harekete etmeye korktuğunu fark ediyordu.

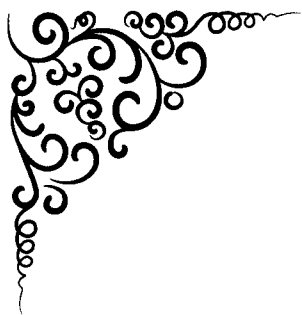
Gül, sanki Jade’in vaziyetini sezmişçesine, birden hırlayıp adama doğru koştu. Havaya sıçradı ve doğruca boğazını he-def aldı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki adam hazırlıksız yakalanmıştı. Gül dişlerini sert bir şekilde boğazına sapla-dı ve adamın şok içinde birkaç adım gerilemesini sağladı. Adam Gül’ü tutup çekmeye çalıştı, ne var ki beceremedi. Çok sert ısırılmıştı. Boğazına yapışmış ve oradan ayrılmamak için direnirken etraf kan gölüne dönmüştü.

Sonunda adam, Gül’ü yakaladı ve boğazından çekti. Onu yere öylesine sert bir şekilde çarptı ki acı bir havlamanın ar-dından Gül bayıldı. Bunu takiben adam sert bir bakışla bot-larını havaya kaldırdı. Jade onun Gül’ün kafasını ezmek üze-re olduğunu gördü. Harekete geçti. Tek bir hızlı hareketle kemerine uzandı, sapanını çıkardı, bir taş yerleştirdi. Daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi kolunu geri çekip doğruca adamın gözünü hedef aldı ve taşı tüm gücüyle fırlattı.

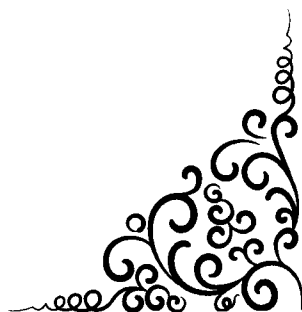
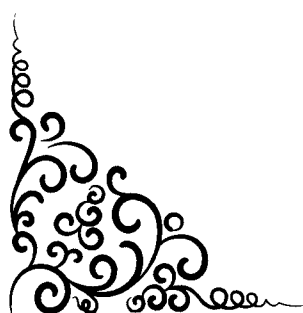
Yaptığının işe yaraması karşısında Jade şok olmuş ve sersemlemişti. Taş ışık hızıyla uçarak birkaç adım ötedeki adamın gözlerinden birini kafatasının içinden çıkarmıştı.

Adam boş göz çukurunu tutarak çılgığı bastı, kafasından kanlar boşalırken korkunç bir şekilde bağıırıyordu. Jade, Gül'ün hayatını kurtarmıştı. Fakat şimdi adam Jade'e dönmüştü ve sanki cehennemden çıkmış gibi bir hırlayarak ona bakıyordu. Jade başka bir taş almak için uzandı fakat bu sefer geç kalmıştı. Adam ışık hızıyla onun üstüne atladı, bu Jade'in hiç tanık olmadığı bir hızdı.

Jade'in gördüğü son şey, doğruca onun üstüne gelen adamın hiddet ve öfkeyle dolu grotesk suratıydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Caleb Venedik sokaklarında sıcak bir savaşın ortasında Meclisiyle beraber dövüşmekteydi. Sağında Samuel, solunda Sera ile beraber fil dişi esasını vahşice sallıyor ve her bir yanındaki mahkûmların canını alıyordu. Üçü bir düzine mahkûmun ortasında sayıca az kalmıştı fakat bunlar sadece insandı ve o nedenle üçü hepsine yetiyordu.

Ne var ki bir düzine vampir onların tarafına doğru hücum ettiğinde Caleb savunmasız yakalanmıştı. Onları hemen tanımıştı. Denizkulağı Meclisi vampirleriydi bunlar, oysa Caleb onların kodeste çürümeye terk edilmiş azılı caniler olduklarını düşünürdü. Onların varlığı birinin onları salıverdiğı gerçeğinin kafasına dank etmesini sağladı, yani tüm bunların ardında biri vardı. Bu, kasıtlı bir senaryoydu. Fakat bunun üstüne düşünenecek fazla zamanı yoktu. Çok geçmeden vahşi bir savaşın ortasında kalmışlardı.

Caleb ve adamları ayrı düşmüşlerdi. Bir vampir doğrucaca Caleb'in yüzüne sıçrayınca Caleb onun boğazını deşti. Bir başkası omzundan kavradığında Caleb arkasını döndü ve kafa atarak onu yere serdi. Bir başkası daha arkasından

hücum etti fakat Caleb asasını kavrayıp geri doğru tutarak asanın sivri ucuyla onun boğazını deşti.

İki tanesi daha hırsla üzerine yüklendi, Caleb asasını geri çekip yukarıdan aşağı doğru sallayarak ikisinin de kafataslarını kırdı ve onları yere serdi.

Caleb nefes alacak bir zaman bulduğunda etrafına baktı ve kardeşinin gayet iyi durumda olduğunu gördü fakat kısacık bir kılıcı olan Sera'nın üstüne arkadan biri atlamıştı. Caleb öne çıkıp vampiri onun üstünden aldı ve yere serdi.

Vampir uzun tırnaklarıyla uzanıp Caleb'in gözlerini deşmeye kalktı. Ancak Caleb onu yarı yoldayken yakalayıp ters çevirdi ve vampirin bileklerini kırdı. Ardından yuvarlanıp onun mızrağını kaptı ve kalbine sapladı. Vampir korkunç bir feryatla can verdi.

Birkaç dakikalık sıcak savaşın ardından, nihayet kazanan onlar olmuştu. Hayatta kalan birkaç mahkûm ara sokaklara sıvıştı, geri kalanı zaten meydanda ölü bir şekilde yatıyordu. Vampirlerin tamamı ölmüştü.

Caleb kendi meclis üyelerini incelediğinde bazılarının yaralanmış ve hırpalanmış olmasına rağmen kimsenin ölmemiş olduğunu gördü. Omzunda bir el hissetti ve arkasını döndü.

Samuel gökyüzünü işaret ediyordu. "Duman" dedi Samuel. "Bizim adamızdan yükseliyor."

Caleb ve Sera aynı anda endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar. İki birden son hızla koşup havaya sıçradı, meclis üyeleri de onların hemen peşindeydi.

Caleb kalbinin güm güm attığını hissediyordu, savaşta olduğundan çok daha huzursuz hissediyordu kendini. Adasını yangın sarmıştı. Ve oğlu orada tek başınaydı.

. . .

Caleb meclis arkadaşlarıyla beraber tekrardan adaya döndü ve Jade'i aramaya başladı.

"Jade!" diye bağırdı Caleb.

Bir o yana bir bu yana koştu, Sera kiliseye gitmişti ve Samuel de manastırlara doğru koşturmuştu. Tüm karargâhlarını tarıyor, her yana dağılıp her yöne bakıyorlardı.

Adanın her yerinde geceyi aydınlatan bir yangın vardı ve Caleb birinin buraya saldırdığını anlamıştı. Şimdi fark ediyordu ki Venedik'te olan şeyler sadece ince hesaplanmış bir tuzaktan ibaretti, gerçek hedef onun adasıydı. Kandırılmışlardı.

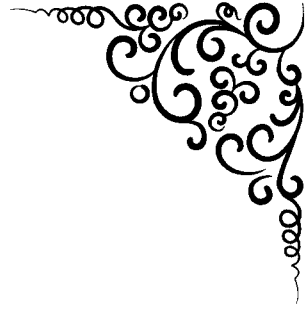
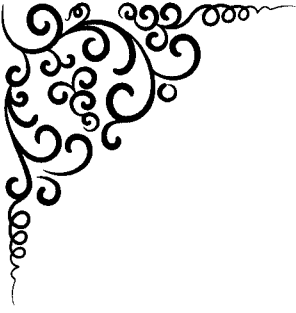
Caleb her yana bakarak iskeleleri taradı ve sonunda durdu. Göğsünde atan kalbi durdu. İşte orada, önünde Gül yatıyordu. Ölmüştü. Gül'ün Jade'in yanından ayrılmış olma ihtimalinin olmadığını biliyordu; tabii eğer Jade'in başına kötü bir şey gelmediyse.

Caleb tekrar etrafı aramaya koyuldu ve ileride, karanlıklar içinde bir vücudun karaltısını gördü. Taşın üzerinde yatan, ufak bir oğlana ait bir vücut.

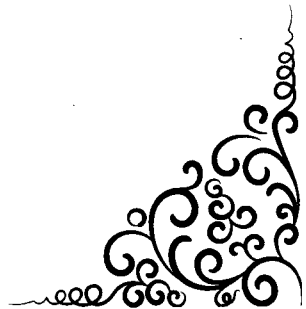
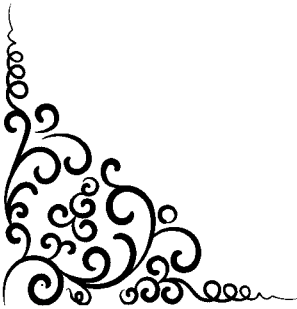
Tüm dünyanın başına yıkıldığını hissetti. İçten içe ölüyordu sanki. Ne kımıldayabiliyor ne nefes alabiliyor ne de düşünebiliyordu. Gözünün önündeki şeyi tamamıyla inkâr ediyor ve kendi kendine bunun Jade olamayacağını haykırıyordu. Fakat daha yanına giderken bile bunun başka biri olamayacağının farkındaydı.

Bedenin yanında diz çöktü ve yavaşça onu ters çevirdi.

Caleb göğsünü gerip asla iyileşmeyecek bir hayvandan çıktığı belli olan korkunç bir feryat attı. Tüm geceyi dolduran, tüm meclisini hareketsiz bırakan ve ta cennete kadar yükselen bir feryattı bu.

Yirmi İkinci Bölüm

Caitlin uçmaktayken gün batımındaki gökyüzü milyonlarca renkle ışıldıyordu.

Caleb ile kalbi kırılarak ayrılmalarının ardından Caitlin uçmaya başlamış ve o zamandan beri durmamıştı. Saatlerce ağlamıştı fakat şimdi akıttığı gözyaşları duruyor, yüzünde kalan yaşlar kuruyordu. Yavaş yavaş çelik azmine kavuşmaya başlıyordu. Hayatının her evresinde olduğu gibi yine tek başınaydı. Asla bir babanın, kardeşin ya da erkek arkadaşın verdiği rahat ve güvene sırtını yasladığı olmamıştı.

Polly'ye, Aiden'a ve diğerlerine hoşça kal demek istemişti. Fakat kendinde bunu yapacak gücü bulamamıştı bir türlü. Venedik'ten mümkün olduğu kadar uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. Caleb onu hatırlamıyorken onun yakınlarında bir yerde olma düşüncesine katlanamıyordu. Bu canını çok fazla acıtıyordu.

Floransa'ya gitmesi gerektiğini biliyordu -buraya vardığından beri bunun farkındaydı- ve her ne kadar özel bir yer tasarlamamış olsa da kendini o yöne giderken buldu; güneşe, Venedik'ten yüzlerce mil uzağa.

Saatlerin birbirini kovalamasının ve ağlmasının dinmesinin ardından yavaş yavaş kendine nereye gitmekte olduğu sorusunu sormaya başlamıştı. Tam bu sırada istikametinin aslında Floransa olduğunu fark etti. Bu ona doğru gelmişti. Kalbini takip etmiş ve bu hikâye bir kalp kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Artık görevini tamamlaması gerekiyordu.

Bunu daha önce yapmadığı için pişmanlık duydu. Ben-cilce davranmıştı. Açık ki o önemli biriydi ve bazı büyük hizmetleri dokunabilirdi. Bunun üstüne düşündükçe babasını bulmak, içinde yeni bir hırs duygusuyla yerleşmeye başladı. Onu bulmak her zaman istemiş olduğu bir şeydi ve eğer bunun yolu Floransa'ya gitmekten geçiyorsa daha fazla tereddüde yer olmadığını hissediyordu.

Blake'e veda etmeden Venedik'ten ayrıldığı için üzgündü. Artık Caleb'in başkasına ait olduğu kesinleştiğinden düşünceleri gittikçe daha çok Blake ile geçirdikleri geceye, ettikleri dansa, çıktıkları tekne gezintisine kayıyordu. Aralarında bir şey vardı. O ise bunu tutup bir kenara atmıştı. Muhtemelen Blake onu asla bağışlamayacaktı; Caitlin'in tek istediği bir kez olsun her şeyi açıklama şansını ele geçirmek, doğru düzgün hoşça kal diyebilmektir. Fakat şu anki duygusal hali yüzünden kendine onunla konuşacak kadar güvenmiyordu.

Erkekler şu an ona çok zor, çok kafa karıştırıcı geliyordu. Duygularını esir alıyor ve berrak bir şekilde düşünmesine izin vermiyorlardı. Onu her zaman rahatsız ediyor gibiydiler. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve bu yüzden işine odaklanmalıydı. Tek başına olmak bu işi çok daha basit hale getirecekti.

Caitlin Gül'ü arkada bıraktığı için de üzülüyordu fakat ayrılmadan önce Jade ile aralarında ne kadar kuvvetli bir bağ olduğunu hissetmişti. Onun ellerinde güvende olacaktı. İkisi açıkça birbirleri için yaratılmış gibi gözüküyorlardı ve en azından, ufak bir noktadan da olsa, bu Caitlin ile Caleb arasındaki bağlantıyı hayatta tutacaktı.

Caitlin karşısında bir sıradağlar topluluğu fark etti ve alçalmaya başladığında biraz uzakta tüyler ürpertici bir manzarayla karşılaştı: Sere serpe yayılmış, devasa Floransa şehri. Daha da alçalıp şehrin etrafında dönmeye başladı. Şimdiye kadar görmüş olduğu hiçbir şehre benzemeyen, fevkalade bir yerdi burası. Bir vadinin göbeğine kurulmuş, etrafı sıradağlarla çevirili olan Floransa, üzerlerinden kemerli güzel küçük köprülerin geçtiği ırmaklarla çevriliydi. Gün batımının son ışığı havada süzülüyor ve Caitlin'e kuşbakışı şahane bir manzara sunacak kadar etrafı aydınlatıyordu.

Her yer hafif meyilli, çakıllı desenli kırmızı çatılarla doluydu ve şehir bu yüzden sanki kırmızı ve turuncudan oluşuyormuş gibi parlıyordu. Binalar alçaktı, pek çoğu birkaç kattan daha uzun değildi ve şehrin silueti içinde birkaç çan kulesi göze çarpıyordu. Bazı kiliselerin yuvarlak kulesi vardı, bazılarınıninki kare şeklindeydi. Kulelerin içinden uzununa sahip olan en büyük kilise, turuncu renkte şeritli kocaman yuvarlak kulesiyle kentin merkezinde yükseliyordu.

Şehrin merkezine daha yakın uçmaya başladıkça büyük köşkler ve saraylar olduğunu fark etti, büyük binalar etraflarındaki küçük binaları kapatıyordu. Binaların arasında, birkaç blokta bir geniş meydanlar vardı. Daha şimdiden bu-

ranın hiç de Venedik kadar kalabalık olmadığını görüyordu. Çok şükür ki aşağıda nefes alacak pek çok yer vardı.

Caitlin üçüncü kez şehrin üstünde dönerken gördüklerini sindiriyordu. Mimarisi düzenli, çok güzel ve fazlasıyla antikti. Her meydanda heykeller vardı ve bir kısım insan at üstünde giderken diğerleri tembel tembel dolaşıyorlardı. Kenti çevreleyen ırmaklar gökyüzünden inen kırmızı ışıkla parlıyor ve insanlar pek çok köprüünün üstünden karşıya geçiyordu.

Aramaya nereden başlayacağı konusunda Caitlin'in en ufak bir fikri yoktu. Daha önce hiç Floransa'ya gelmemişti. Şehir sere serpe önünde uzanıyordu. Uçtuğu sırada gizli bir sezinin, bir hissin, belki de babasından gelecek bir tür mesajın varlığını duyumsamayı umdu. Fakat böyle bir şey olmadı.

Kente dışarıdan yaklaştı, fark edilirse diye şehrin içine inmemenin daha akıllıca olduğunu düşünüyordu. Irmağın üstünden geçti ve hava kararırken öbür taraftaki ağaçlıkların içine iniş yaptı.

Caitlin ırmak kenarına giden toz içindeki kirli bir yoldan yürüdü. İlk beklentisi sığınacak bir yer ve yemek bulmaktı. Karnı acıkmıştı. Ormanda, kalın ağaçların arasında olmak açlığını kamçılıyordu. Yakınlara gelmiş geyiklerin kokusunu alabiliyordu.

Caitlin bir yaprak hışırdaması duyup kafasını çevirdiğinde bir geyik ailesinin otuz adımdan daha yakın bir mesafede ona bakar halde durduğunu gördü. Hemen birini seçip harekete geçti ve kovalamaya başladı. Geyik bir sağa bir sola zıplarken Caitlin kuyruğuna yakın durmaya çalışıyordu.

Caleb'in ona nasıl avlanılacağını öğrettiği, Salem'de geçirdikleri zamanı hatırlıyordu.

Daha birkaç saniye geçmişti ki küçük bir geyiği yakalamış ve köpek dişlerini boynuna batırmıştı. İsabetli bir vuruştı. Geyik yere düşmüş, Caitlin onun tepesine çıkmıştı. Geyik birkaç saniye karşı koymuş fakat Caitlin bedenindeki kanı emdikçe pes etmişti.

Caitlin kanı içtiği sırada içindeki yaşam kuvvetinin geri geldiğini hissetti. Sonra birden arkasında bir tıkırtı duydu; yüksek sesli, işitilebilir bir tıkırtı. Caitlin bunun bir tüfekten çıktığını anladı. Olduğu yerde durdu ve yavaşça arkasını döndü.

İşte orada, tam tepesine dikilmiş, ona doğrultulmuş bir tüfek tutmakta olan, şık giyimli bir avcı duruyordu. "Sakın hareket etme" dedi ona tehditkâr bir şekilde.

Caitlin daha fazla ses işitti ve tepesindeki adama eşlik eden otuz civarında insanın, ona doğru oklarını doğrultmuş olduklarını gördü. Etrafı tamamen çevrilmişti.

Ne yapacağını bilemiyordu. İnsanları kolayca öldürebilirdi fakat onlara gerçekten zarar vermek istemiyordu. Zamanını burada kaçarak geçirmek, daha ihtiyacı olan şeyi bulamadan şehirden alelacele ayrılmak istemiyordu. Ellerini kaldırarak yavaşça arkasını döndü.

"Ayağa kalk" dedi adam. "Ayaklarının üstünde dur."

Caitlin yavaşça ayağa kalktı, ellerini yukarıda tuttu ve içten içe ne yapması gerektiğini düşündü. Arkasındaki avcılarının tamamı ateş etmeye istekli gözüküyordu. Oklar ve kurşunlar onu öldürmezdi ama canını epey yakarlardı.

"Size zarar vermek istemiyorum" dedi.

“Senin ne olduğunu biliyoruz” dedi adam. “Bir vampir. Senin türün kötülükten başka bir şey getirmez. Sizden birini daha geçen gün öldürdüm. Görünüşe göre yetmemiş.”

Adam tüfeğin emniyetini açtı ve doğruca Caitlin’in kafasını hedef alarak tüfeği yukarı kaldırdı.

Caitlin onun ateş etmek üzere olduğunu fark etti.

Birden çalılıklar içinden hışırtılar geldi ve tüm grup dönüp o tarafa baktı. Gökyüzünden bir vampir düşmüş, onların tam arkasına inmişti.

Caitlin bunun Blake olduğunu fark edince sarsıldı. Bu tam da Caitlin’in ihtiyaç duyduğu kafa karışıklığını sağlamıştı. Adamlar tekrardan onun olduğu tarafa dönemeden Caitlin harekete geçti, avcı tam ateş edecekken tüfeği kavrayıp yönünü değiştirdi. Namluyu birazcık yukarı kaldırmayı başarmış ve böylece kurşun kafasının birkaç santim üstünden geçmişti. Tüfeği ondan kapıp ters çevirdi ve arka tarafıyla adamın çenesine bir darbe indirip onu yere savurdu.

Blake de harekete geçmiş ve içlerinden üçünü tek bir darbeyle yere sermişti. Diğer okçular Caitlin’e dönüp oklarını fırlattılar fakat Caitlin onlardan daha hızlıydı ve havaya sıçramıştı bile. Hızlı ve sert bir şekilde yere inip suratlarına bir tekme geçirdi. Tüfeğin arkasını vahşice sallıyor ve diğerlerini yere sermeye devam ediyordu. Onları öldürmek daha kolay olurdu fakat istediği şey bu değildi.

Blake de çılgın bir şekilde onları yumrukluyor, tekmeliyor, dirsek atıyor, hepsini yere seriyordu.

Tüm grup içinden sadece bir kişi isabetli bir atış yapabildi. Artığı ok Blake’in koluna saplandığında Blake bir çığlık atıverdi.

Caitlin arkasını döndü, atışı yapanı tespit edip göğsüne o kadar sert bir tekme savurdu ki adam büyük bir hızla uçup bir ağaca çarptı. Ne talihsizlik ki üstüne uçtuğu ağacın keskin ve dışa doğru çıkık bir dalı vardı ve adamın boğazına girmişti. Ölü bir şekilde ağaçta asılı kaldı. Diğerleri kendilerinden geçmiş bir şekilde yere serilmişti.

Caitlin Blake'e döndü, yaralanmasından kendini sorumlu hissediyordu. Blake orada dikilmiş yarasını ovuşturuyordu, ok hâlâ kolundaydı. "Kır onu" dedi sıkıığı dişlerinin arasından.

Caitlin tereddüt etti, ardından oku kırdı. O bunu yaparken Blake bir çığlık attı. "Şimdi çek" dedi.

Caitlin emin olamayarak ona baktı fakat Blake dişlerini sıkarak kafasını evet anlamında salladı.

Tek bir hareketle, var olan tüm gücüyle oku çekti. Ok kolunu tamamen delmiş olduğu için Blake sıçradı. Dört bir yana dökülen kanı Caitlin elleriyle durdurmaya çalışıyordu.

Blake uzanıp dişleriyle gömleğinden bir parça koparıp Caitlin'e uzattı. Caitlin onu alıp yaranın etrafını sardı. Nihayet kanama durmuştu.

Blake eğildi, okun ucunu eline aldı ve ay ışığına doğru tuttu. "Tam düşündüğüm gibi" dedi. "Gümüş uçlu. Bunlar sıradan avcılar değillerdi. *Vampir* avcılarıydılar. Bizim türümüzü arıyorlardı."

Caitlin okun ucuna baktı ve onun haklı olduğunu gördü. Endişe içinde yarasına baktı. "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Blake başını evet anlamında salladı, ne var ki hiç de inandırıcı değildi. "Hadi buradan çıkalım" dedi.

Caitlin taş terasta Blake'in yanı başında, işlemeli mermer korkuluklara yaslanmış durmaktaydı. Bir tepenin üstünde, ormanın ve ırmağın üzerinden Floransa kentine bakıyordu. Aklı hâlâ karman çormandı; buraya nasıl geldiğini, başından geçen olayların nasıl geliştiğini anlamaya çalışıyordu.

Etrafının bu kadar çabucak insanlarla, hele vampirlere zarar verebilecek silahlarla donanmış avcılarla çevrilebileceğini ummamıştı hiç. Vampir avcılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve gardını bu kadar düşürmüş olması da aptalcaydı. Floransa üzerine çok fazla odaklanmıştı, oraya vardığı için heyecanlanmıştı ve çok açtı, tüm dikkatini bir av bulmaya vermişti. Her halükarda aptalca bir hataydı bu.

Şükürler olsun ki Blake vardı. Onu orada görmek öylesine şaşırtıcı olmuştu ki! Caitlin onun kendisini unuttuğunu düşünmüş ve onu düşünüyor olsa bile bunun ancak öfkeden kaynaklanıyor olabileceğini varsaymıştı. Ne de olsa onun nezaketine rağmen Caitlin onu yüzüstü bırakıp gitmişti.

Karşılaşmalarının ardından Blake onu ormanın içinden yukarı doğru bu tepeye, bu dudak uçuklatan köşke çıkarmıştı. Bir tepenin üstünde tüm ihtişamıyla ortaya seren bu mekânın kalın işlemeli parmaklıklarla çevrili geniş mermer merdiveninden bu büyük taş terasa çıkılıyordu. Tüm yol kat edildiğinde kocaman meşe kapıları ve her bir yanındaki kemerli olağanüstü pencereleriyle muhteşem bir mermer eve ulaşılıyordu. Blake onu içeri almış ve buranın onun evlerinden sadece biri olduğunu söylemişti. Burası fevkaladeydi, tam krallara layıktı. Hiç şüphesiz, geceyi ormanda geçirmekten daha iyiydi.

Caitlin kendine gelip Blake'e yarasını hafifletmek için yardım ettikten sonra biraz temiz hava alıp olanları anlam-

landırmak için terasa çıkmıştı. Blake de onun arkasından gelmişti ve şimdi tam yanında duruyordu.

O ve Blake fazla konuşmamışlardı, hâlâ savaşın sarsıntısını üstlerinden atmaya çalışıyorlardı. Blake yediği oktan dolayı acı çekiyormuş gibi görünüyor ve Caitlin bu konuda kendini berbat hissediyordu. Onun için, onu kurtarmak için gelmiş olması Caitlin'i derinden etkilemişti. O gelmiş olmasa neler olabileceğini kim bilebilirdi ki!

Sıcak akşam havasında oracıkta durmuş, birbirlerine bakarlarken her ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolup gidiyordu.

Sessizlik büyüdü ve Caitlin kendini tedirgin hissetmeye başladı. Kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissediyordu. Ne diyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ona teşekkür etmek istiyordu. Fakat söze nereden gireceğini bilemiyordu. "Buraya sadece benim için mi geldin?" diye sordu yaz akşamının karanlığında yumuşak bir şekilde.

Blake birkaç saniye durduktan sonra başını evet anlamında salladı.

"Neden?" diye sordu.

"Seni unutamadım" dedi. Blake dönüp onun suratına baktı. "Dans edişimiz, tekne gezintisi; aramızdaki şeyin gerçek olduğunu düşünmüştüm." Onun gözlerinin içine baktı. "Öyle miydi?"

Caitlin bakışlarına karşılık verdi, gözlerinin alev alev yoğunluğuna baktığında onun birtakım şeyleri ne kadar derinden hissettiğini görebiliyordu. "Evet" diye yanıt verdi.

Blake'in uzun bir nefes verdi. "O zaman neden beni terk ettin?" diye sordu.

Caitlin iç çekti, ne diyeceğini bulmaya çalışıyordu. Sonunda sadece, “Üzgünüm” diyebildi.

“Birine ilgi duyduğunda hep kaçır mısın?” diye sordu Blake ufak bir gülümsemeyle.

Caitlin de gülümsedi. “Şimdi üstünde düşünüyorum da sanırım öyle.”

“Kötü bir huy” dedi Blake gülümsemesi suratına yayılırken. Blake kafasını çevirip kente doğru bakarken Caitlin onu inceledi. Ona hâlâ gizemli biri gibi geliyordu. Çok az ve oldukça yumuşak konuşan bir adamdı. Ondan taşan yoğunluğu hissedebiliyordu ve bu onu korkutuyordu. Hayatını sınırda yaşayan bir adam gibi gözüktüyordu. Umutsuz bir romantik, her zaman kendini tutkulu bir işin içinde bulan biri gibi duruyordu.

“Geçen gece konuştuğun o adam” diye devam etti Blake. “Hani şu çocuğu olan. Onu nereden tanıyorsun?”

Caitlin dondu. Bunu nasıl açıklayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. “Karmaşık” dedi nihayet.

“Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?” diye sordu.

Caitlin duraksadı. “Evet” dedi dürüst bir şekilde.

Blake’in suratının hüsrarla buruştuğunu gördü.

“Fakat” diye ekledi, “bu geçmişte kaldı.”

Blake kafası karışık bir şekilde ona baktı.

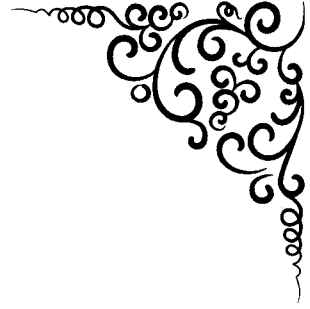
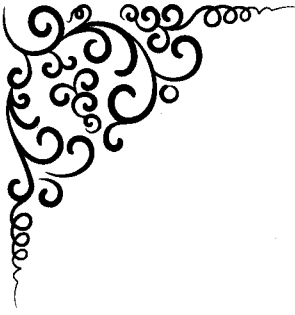
“Demek istediğim... artık birlikte değiliz.”

Sözleri ağzından çıkarırken bir de onları duyuyor olmak canını acıttı fakat söylerken bile bunun doğru olduğunu biliyordu.

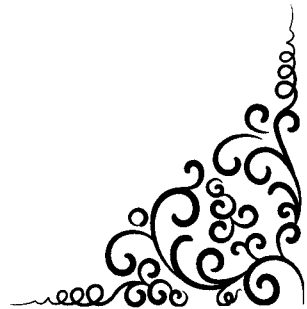
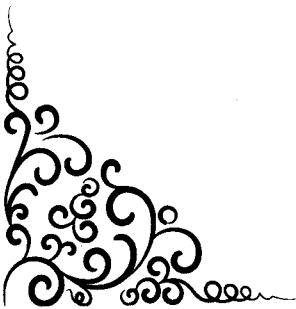
Blake umutla ona baktı. “Seni Floransa’ya kadar takip ettim, sırf bunu söylemeni umarak” dedi. “Seninle tanıştığım andan itibaren seni düşünmeyi bırakamadım. Geçen gece, senin adanı ziyaret ettim ve Aiden bana Floransa’ya gitmek için ayrıldığını söyledi. Tam olarak niye burada olduğunu bilmiyorum fakat bir şeyleri aramakta olduğunu hissedebiliyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Seninle olmak istiyorum.” Blake ona dönüp yüzüne baktı ve bir adım daha yaklaştı.

Caitlin onun gözlerinin içine, dümdüz lekesiz tenine bakarken onun mevcudiyetinden dolayı kendinden geçtiğini hissetti. Ona dayanamıyordu. Blake ona bakarken elini uzattı ve tersiyle yüzünü hafifçe okşadı. Caitlin gözlerini kapadı. Pollepel’deki o geceyi, şu ankiyle aynı şeyleri hissettiği zamanı hatırladı. Şimdi geri gelmişti işte fakat daha güçlüydü.

Blake öne doğru eğilip dudaklarını onun dudaklarına dokundurduğunda Caitlin kalbinin kabardığını hissetti. Onun öpüşüne, dudaklarının kuvvetine aynı kuvvetle karşılık verirken buldu kendini. Eriyip gittiğini hissederken içindeki bir şeylerin yavaş yavaş hayata döndüğünün farkındaydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Caitlin kemerli geniş pencerelerden sızan gün ışığıyla uyandı. Komodine uzandı ve her iki gözüne birer damla damlatıp gözlerini kapayarak sızının geçmesini bekledi.

Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Yükselen tavanı, dökümlü duvarları ve üstüne koyun yününden yapılma kocaman bir halı serilmiş olan mermer zeminiyle devasa bir odadaki çift kişilik büyük bir yatakta olduğunu gördü. En güzel ipek çarşaflardan birinin üstünde yatıyor, üstünü tertemiz yorganlar ve pikeler örtüyor, başı inanılmaz bir yumuşaklıktaki yastıkta duruyordu. Hayatında hiç böyle lüks bir yerde olmamıştı.

Kafasını çevirdiğinde içerideki tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Yanında Blake yatıyordu. İkisi de çıplaktı. Caitlin olanları hatırlamaya çalıştı. Öpüştükten sonra içeri geçip geceyi birlikte geçirmişlerdi. Büyülü bir gece olmuştu ve bir tarafı halen Caleb'i düşünüyor olsa da kafasını Blake ile ilgili düşünceler dolduruyordu. Ne var ki o tarafı yavaşça kayboluyor, gittikçe küçülüyordu. Blake'in yanında uzanmış ve onun enerjisini hissederken sanki tam olması gerektiği yerdeymiş gibi hissediyordu.

tamamlanıyordu. Bir aynada nasıl görüldüğüne bakmayı çok istiyordu aslında.

Blake'te tüm bu kıyafetlerin niye bulunduğunu merak etmiş fakat sorup da anı mahvetmek istememişti. Ne de olsa, diye düşünmüştü, o binlerce yıldır yaşıyordu ve eski ilişkilerinin olması normaldi. Bu onun canını sıkıyordu ve o elbiseler için minnettardı.

Nehre doğru indiklerinde yol genişledi, kalabalıklaştı ve ara sıra yanlarından insanlar ve atlar geçmeye başladı. El ele tutuşup kalabalığın içine girdiler. Caitlin Blake'in koluna baktığında yarasının iyileşmiş olduğunu görmekten dolayı memnundu.

Floransa'nın Arno Irmağı'nın üstünden geçen ufak köprüden karşıya geçtiler.

"Ponte Vecchio" dedi Blake.

Caitlin ona baktı. Blake halinden mutlu ve memnun duruyordu.

"Bu 'altın köprü' olarak da bilinir. Tüccarları, küçük masaları falan gördün mü? Altını işte burada satarlar, Avrupa'nın en iyi altınını hem de. Burası Floransa'nın tek girişi değil fakat mücevher konusunda *en önemli* yeri."

Suyun ve şehrin inanılmaz manzarasını sunan köprüden aşağı indikleri sırada Caitlin daha yakından baktı. Köprünün yanına sıralanmış küçük masaların etrafında tüccarlar ve müşteriler oturuyor, her biri çeşitli mücevher parçalarını inceliyordu.

Blake onun elini tutup ufak bir çardağa yürüdü.

Caitlin baktığında içerisinde altın bilezikler, kolyeler, yüzükler ve süslemelerle dolu olduğunu gördü. Hepsini ışı-

Caitlin orada uzanmış, huzurlu bir şekilde uyumakta olan Blake'in suratını inceliyordu. İlişkilerinin ne kadar geriye uzandığını, birbirlerini kaç hayat boyunca bildiklerini düşünüp şaşırdı.

Sonunda yataktan dışarı çıktı, çıplak ayaklarıyla serin mermer basıp devasa pencereye yürüdü. Kafasını kaldırdı. Pencere en az dört metre büyüklüğündeydi, dantelli perdeler sabah esintisinde uçuşuyordu.

Dışarı eğilip günün Floransa üzerine doğuşunu izledi. Nehir aydınlanıyor, narin ışıkla parlıyordu. Etrafındaki tüm ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Güçlü bir esinti çıktı ve bu yaz sabahında Caitlin'i serinleterek perdeleri geri uçurttu. O rüzgârın yüzünü okşayışını hissederken perdeler etrafında uçuşuyordu.

Caitlin uzaktaki Floransa'ya bakarken uzun zamandır ilk kez önündeki gün için sabırsızlanıyordu. Şehri keşfe çıkmak, hele yanında Blake varken babasını ve zırhı aramaya devam etmek için sabırsızlanıyordu. Artık yalnız değildi.

. . .

Caitlin ve Blake sonu gelmeyen mermer merdivenlerden inip köşkten dışarı çıkarken el ele tutuşmuşlardı. Caitlin kendini yeni bir kadın gibi hissediyordu. Kocaman bir küvette banyo yapmış ve Blake'in ona verdiği yeni bir kıyafeti giymişti. Aslına bakılırsa Blake önüne seçmesi için bir sürü elbise sermişti. O ise fazla sıkı olmayan, sade, siyah bir tanesini seçmişti. Zarif bir görüntüsü vardı ve aynı zamanda zamanın ruhuna da uygundu. Uzun siyah pantolonu ve tamamı ipekli bir kumaştan yapılma ince uzun kollu siyah gömleği vardı. Üstündekiler bir çift sandaletle

“Emin misin?” diye sordu.

Sorusunu bitiremeden Blake gülümseyen tüccara parasını ödemişti bile. El ele tutuşup köprüden aşağı yürümeye devam ettiler.

• • •

Floransa kentine girdiklerinde Caitlin büyülenmişti. Şimdiye kadar gördüğü en güzel yerlerden biriydi burası. Buradaki sokaklar Venedik’ten çok daha genişti ve oranın yarısı kadar bile kalabalık değildi. Güzel cepheli binalar, kent evleri, dükkân vitrinleriyle doluydu sokaklar... Zarif giyimli insanlar yürürlerken şapkalarını düzeltiyor ve ara sıra bir atlı sokaktan aşağı gidiyordu. Her yerde fiskiyeler ve heykeller vardı. Sokaklar kaldırım taşıyla döşenmişti ve her birkaç blokta bir cazip bir meydana açılıyorlardı. Burası gerçekten ışıklı bir şehirdi.

“Pekâlâ” dedi Blake bir süre sessizce yürümelerinin ardından. “Nereye?”

“Babamı bulmam lazım” dedi Caitlin. “Bir de antik bir zırhı. Beni ona o götüreceksin.”

“Baban bizim türümüzden miydi?”

Caitlin başını salladı. “Onun özel bir meclisten geldiğini söylediler bana. Onunla hiç tanışmadım.”

Blake başını anlar gibi salladı. “Bu vampirler arasında çok yaygındır. Genellikle ebeveynler çocuklarını bırakırlar. Böylesi daha emniyetlidir. Bu şekilde, eğer ebeveynler yakalanırsa ya da öldürülürse çocuk güvende olur. Ayrıca zaten pek de fazla birlikte olmaya gerek yoktur. Ebeveyn ve çocuk arasındaki vampir bağı oldukça güçlüdür. Vampirler çocuklarına

ğın altında parlıyordu. Caitlin bir bileziğe parmaklarıyla dokundu.

“Dene hadi” dedi Blake gülümseyerek.

Caitlin kafasını iki yana salladı ve elini çekti. “Sadece bakıyordum. Param yok.”

Blake bileziği kaldırdı. “*Lütfen*” diye yalvardı. “Para bizim türümüz için mesele değildir. Bin hayat boyunca yetip, bir bin tanesine daha kalacak kadar param var.”

Caitlin duraksadı.

Blake uzandı ve onu bileğine taktı. Yan kısmı ufak deniz kabuklarıyla süslü olan bilezik ince ve zarıftı, altın sarısı rengi parlıyordu. Bu; Caitlin’in Pollepel’de birlikte geçirdikleri zamanı, onun kendisine bu deniz kabuğunu verişini hatırlamasına yol açtı. Acaba o da hatırlıyor muydu?

Ancak bilezik Caitlin’in bileğine uymadı. Blake klipsi açmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Anahtara ihtiyacın var” dedi tüccar.

Caitlin kafasını kaldırdığında adamın ufak bir anahtarı tuttuğunu gördü. Blake onu alıp kilidin içine geçirdi ve açtı. Caitlin hayran kalmıştı.

“Sadece anahtarla açılacak şekilde tasarlanmıştır” dedi tüccar. “Sadece kalbine yakın olan biri anahtarı tutabilir. Sadece o açabilir.”

Blake onu bileğine taktı, ardından klipsi kapayıp kilitletti. Bu güzel bileziğin deniz kabukları bir sürü farklı rengi yansıtıyordu. Caitlin sanki Blake’in bir parçasını giyiyormuş gibi hissediyordu kendini.

yakın olmak için onlara fiziksel olarak yakın olmaya gerek duymazlar. Düşünceler ve rüyalar üzerinden binlerce mil uzaktan bile iletişime geçebiliriz.”

Bu sözler Caitlin’i düşünmeye sevk etti. Rüyası. Altın kapılar. “Aslına bakarsan ben de buraya o sayede geldim” dedi. “Rüyamda babamı gördüm. Ve bir de bu güzel altın kapıları. Sanki... Açıklayamam bunu ama sanki... sanki beni Floransa’ya yönlendiriyormuş gibiydi. Cevabın kapıların ardında olduğunu hissetmeye devam ettim. Çok alışılmadık, çok yüksek ve güzellerdi; her taraflarında işlemeler vardı.”

Blake durdu ve ona baktı. “Vaftiz kapılarından bahsediyorsun sen” dedi tüm ciddiyetiyle. “Onlardan başkası olmaz.”

Caitlin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten varlar mı?”

“Evet, tabii ki” dedi. “Floransa’nın en ünlü yerlerinden biridir.”

Caitlin’in kalbi heyecanla pır pır etti. Nihayet dişe dokunur bir şey, gerçek, somut bir ipucu vardı.

Blake elini tuttu. “Beni takip et.”

• • •

Caitlin ve Blake Via Dei Calzaiuoli’den yürüyüp büyük bir meydan olan Piazza del Duomo’ya çıktılar ve Caitlin görüntüden epey etkilendi. Karşılarında şimdiye kadar gördüğü en geniş, en şatafatlı kiliselerden biri duruyordu. Hafif bir taşla inşa edilmiş olan kilisenin her bir santimi işlemeler, heykeller, tasarımlarla bezeli ve bir renk cümbüşü içindeydi; köşeleri turruncu ve yeşildi. Çok görkemli, çok dolu görünüyordu.

Arkadaki katedral devasa turuncu bir kule olarak yükseliyordu. Caitlin'in kentin üstünden uçarken gördüğü, kentin semasına hükmeden kule buydu işte. Çok güzeldi ve şehrin en önemli binasıydı. "Vay canına" dedi Caitlin.

"Duomo" dedi Blake. "Yüzlerce yıldır Floransa'nın ana kilisesidir. Epey ihtişamlı, değil mi?"

Öyleydi. Fakat Caitlin altın kapılar falan göremiyordu.

"Fakat kapılar..." dedi, "... bunlar onlar değil."

"Hayır" dedi. "Senin bahsettiğin kapılar Duomo'nun karşı tarafında kalıyor, Vaftiz Meydanı'nda." Omuzlarını çevirdi ve işaret etti. "Bak."

Caitlin onu derhâl fark etti. İşte orada, tam Duomo'nun karşısında, Duomo'ya kıyasla daha küçük görünse de otuz metrelik çapıyla epey geniş olan, aşağı yukarı otuz metre yüksekliğinde sekizgen bir bina duruyordu. Tıpkı Duomo gibi görkemli işlemleri, buna uygun taşları ve renkleri vardı. Fakat onu özel kılan, bakan gözleri çarpan kısmı ihtişamlı uzun kapılarıydı. Hepsi parlaktı, altın gibi parlıyorlardı. İkisine de zarif resimler işlenmişti. Tıpkı Caitlin'in gördüğü rüyadaki gibiydiler.

Kalbi güm güm atmaya başladı. Sadece rüyada görmüş olduğu bir şeyi gerçek hayatta görmek çok gerçeküstü geliyordu. Artık her zamankinden daha fazla bunun bir mesaj olduğunu, babasını bulmaya bir kez daha yakın olduğunu hissediyordu.

Caitlin sersem bir halde kapılara doğru yürüdü ve yavaşça elini uzatıp onlara dokundu. Tıpkı hatırladığı gibiydi. Metalin dokunduğunda ne kadar yumuşak oldu-

ğuna inanamıyordu. Tüm şekillere, tüm ince ayrıntılara hayran kaldı.

Blake yanına geldi. “Burası Floransa’nın en eski binası” dedi. “1100 yılında inşa edilmiş. Sadece bu kapıları inşa etmek yirmi bir senelerini almış. Hepsi el işi. Altına benziyorlar. Fakat aslında bronzdanlar.”

Caitlin kafasını kaldırdı ve kapıların ne kadar yükseğe uzandıklarını görüp büyüldü. İnsanlar, hayvanlar ve meleklerden oluşan tüm küçük şekillere, tasvirlere yakından baktı. “Bu figürler” dedi Caitlin, “Nedir bunlar?”

“İncil’den sahneler” diye yanıtladı Blake. “Esas olarak Eski Ahit. Bak, Musa burada, Tanrı’dan kelamı alıyor.”

Caitlin daha yakından baktı. Melekler, şeytanlar, kanatlı insanlar görüyordu... Bu onu kendi türünü düşünmeye itti.

“Ever” dedi Blake onun düşüncelerini okuyarak. “Bizim türümüz de var burada. Bir insanın gerçekten bunları işleyebileceğini mi düşünüyorsun? Bu kapılar bizden biri tarafından işlendi.”

Caitlin hayranlıkla kapıları inceliyordu. “Rüyam... Bana babamın bu kapıların ardında olacağını söylüyordu.”

Blake kapılardan birini açtı.

Caitlin de diğerini yavaşça çekti. Dökme demirden yapılmış kapı oldukça ağırdı.

“Hadi bakalım” dedi Blake.

. . .

Vaftizhanenin içi loştu, ışık sadece renkli camlardan sızıyordu. Caitlin yüksek tavana baktı; içerideyken binanın

sekizgen şeklinde olmasının neticesini gerçekten görebiliyordu. Hepsi altın rengi zemin üzerine rengârenk fresklerle parlak bir şekilde boyanmış olan tavan panelleri bir noktada birleşiyor, ortalarında ufak bir daire oluşuyordu. Yürürlerken ayak sesleri güzel mermer zeminden yankılanıyordu; Caitlin etrafa baktığında dolaşan diğer insanları, turistleri gördü.

Buranın göz alıcı güzelliğine rağmen Caitlin gizli bir mesaj, büyük bir önemi olan bir şey bulamamıştı. O haliyle basit boş bir yapıydı ve sonunda da kilise mihrabı duruyordu. Ve elbette babası görünürlerde yoktu. Tekrar ve tekrar, bir ipucu yahut bir mesaj bulurum ümidiyle etrafına bakındı. Ardından hüsrana uğrayarak bu çabasından vazgeçti. “Hiçbir şey görmüyorum” dedi Caitlin.

“Ben de” dedi Blake. “Rüyada tam olarak ne olmuştu?”

Caitlin bir kez daha rüyasını düşündü, kendine herhangi bir şeyi dışarıda bırakıp bırakmadığını sorarak her bir ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyordu. Birden kafasına dank etti. “Ya cevap kapıların *ardında* değilse?” dedi heyecanlı bir şekilde. “Ya cevap bizzat kapının kendisiyse?”

Blake şaşkın bir şekilde ona baktı.

Caitlin onu elinden tutup binadan çıkardı. Beraberce dış tarafta kapıların önünde durdular ve Caitlin yoğun bir şekilde tüm kazınmış figürleri incelemeye koyuldu. Yavaşça yapının etrafında dolanıp her bir kapıyı inceledi. Hepsinin farklı işlemeleri vardı. Caitlin damarlarında dolaşan elektriği hissedebiliyordu. Bu işlemelerin birinde bir mesaj gizliydi, bunu biliyordu. Yürüdüğü sırada parmaklarını işlemelerin üzerinde gezdiriyor, aradığının hangisi olduğunu sezmeye çalışıyordu. Gözlerini kapadı ve yapıyı tekrar tekrar dolaş-

tı. Nihayet bir şey hissederek durdu. Gözlerini açıp baktı. İşte oradaydı. Tam önünde bir yapının işlemesi duruyordu. Kendine has bir şekli olan, uzun, tepesinde üç adet üçgen bulunan, önünde kanatlı bir figürün diz çöktüğü eski bir kiliseydi bu. İnsanların gözüne bu figür bir melek gibi gözükebilirdi fakat Caitlin onun kendi türünden biri olduğunu biliyordu. İşte bu oydu. Bundan şüphe duymuyordu.

“Bu mekân” diye sordu Blake’e nefessiz kalarak. “Neresi?”

Blake yakına gelip inceledi. “Bu Santa Croce Kilisesi. Buradan çok uzak değil.”

Caitlin artık hiç hissetmediği kadar kuvvetli bir şey taşıyordu içinde. Babası bu kilisedeydi ve gitmesi gereken yer de orasıydı. Dönüp onun elini tuttu. “Hadi bakalım.”

. . .

Floransa’nın sokaklarından aşağı Blake ile beraber yürürken Caitlin’in bir sürü duyguyu birbirine geçmiş halde hissediyordu. Bir kez daha babasını bulmaya yakınlaştığını ve kalbinin bu düşünceyle daha hızlı çarptığını duyumsuyordu. Ayrıca bu bir sürü yeni soru dizisi koyuyordu karşısına. Acaba o tüm bu zamandır Floransa’da mı yaşıyordu? Ne için beklemişti? Neye benziyordu? Ona zırhı verdikten sonra ilişkileri sona mı erecekti? Her şey bitecek miydi? Yoksa baba-kız birlikte zaman geçirme fırsatı bulacaklar mıydı?

Hepsinden önemlisi acaba onu sevecek miydi? Onunla gurur duyacak mıydı? Rüyalarına kalsa öyle olacaktı fakat bu gerçek hayattı. Acaba aynısı olur muydu?

Aynı zamanda Blake konusunda tedirgindi. Sırf onun yanında olup, elinden tutarak Floransa sokaklarında yürüdüğü

için bile kendini huzurlu ve rahat hissediyordu. Caleb hususunda kalbi o kadar kırılmıştı ki şimdi yanında bir adamın olması kendini çok iyi hissetmesini sağlıyordu ancak her şey o kadar hızlı olup bitivermişti ve o yanındayken düzgün bir şekilde düşünmek o kadar zordu ki hâlâ olan biteni kafasında tutamıyordu. Acaba Blake'i sevmesinin nedeni onun Blake olması mıydı? Yoksa onu sadece Caleb ile başından geçenler yüzünden mi seviyordu? Kafasını netleştirmek, onu gerçekten o olduğu için sevip sevmediğini bilmek istiyordu; ne var ki mevcut duyguları göz önüne alındığında bunu tüm yalınlığıyla söylemek zordu.

Aralarındaki şey her neyse, Caitlin bunun bitmesini istemiyordu. En azından şu anda bu ona doğru geliyordu. Onu yanında istiyordu. Fakat Floransa'nın gösterişli sokaklarında ilerlerken her adım bir diğerinden daha romantik hale geldiğinde Caitlin tüm bunların bir an gelip sona ereceği endişesine kapılmadan edemedi. Bu anı dondurmak, sonsuza kadar uzatmak istiyordu ama biliyordu ki hayatındaki diğer her şey gibi öyle olmayacaktı. Başlarına gelecek bir sonraki şeyden korkmaya başladı. Ya babası gerçekten oradaysa? Blake'e ne olacaktı? Acaba kalacak mıydı? Onların yanında kalma planı var mıydı? Yoksa Venedik'e mi uçacaktı? Bunu ona sormaya korkuyordu. Cevabı bilmek istemiyordu. Ancak zihninin gerisinde zaten hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğinin farkında olduğunu düşünmeye başladı. İkiisi birlikte güzel, hayal gibi bir yolculuk içerisindeydiler ama eninde sonunda aradığını bulacak ve Blake de eve gitmek zorunda kalacaktı. Yollarının nasıl ya da ne zaman ayrılacağı üzerine şimdi düşünmek istemiyordu. Bunun sürmesini istiyordu sadece. Her şeyin böylece sürüp gitmesini istiyordu.

Bu düşünceler şu anda aldığı zevkin üstüne gölge düşürüyordu. Tüm endişelerini kafasından atabilmeyi; şimdinin, güzel havanın, esintinin, Floransa'nın sakin sokaklarında yürümenin tadını çıkarabilmeyi diliyordu. Sanki fırtınanın hemen arifesindeymiş gibi hissetmekten kurtaramıyordu kendini.

Endişesinin bir başka kaynağı da uzun zamandan beri ilk kez kendini evinde hissetmesiydi. Venedik'ten ne kadar memnun kalmadıysa Floransa'yı o kadar sevmiştir. Her yerdeki kırmızı çatıları, sanatın bolluğu, inanılmaz mimarisi, çeşmeleri, ırmakları, köprüleriyle bu kentte kendini rahat hissediyordu. Zamanda geri gittiğinden beri ilk kez gerçekten huzurlu, gerçekten evdeymiş gibi hissediyordu. Burada yaşamak isterdi. Buraya yerleşmek; bir yer, bir mahalle, bir zaman edinmek istiyordu. Bir aile, bir koca, ev diyebileceği bir yer istiyordu. Tüm bunların hepsi ondan alınacak mıydı?

Başka bir sokağa döndüklerinde yol büyük bir meydana açıldı, ortasındaki tabelada "Santa Croce" yazıyordu. Burası Floransa'nın büyük meydanlarından biriydi, on metrelerce uzanıyor ve civarında dükkânlar ve kafeler bulunuyordu. Neredeyse Duomo kadar büyük olan benzer renkteki kocaman bir kilise meydana hükmediyordu. Kendine has biçimiyle yükselmekteydi. Caitlin burayı kapının üstündeki imgeden hatırladı. Burası orasıydı.

"Santa Croce Kilisesi" dedi Blake oraya bakarak. "Çok özel bir yer. Pek çok aydının gömüldüğü yerdir, Michelangelo ve Galileo da dâhil. Ayrıca bir manastır vardır içinde."

Caitlin hiç olmadığı kadar kendinden emin hissediyordu. Aradığı sır her neyse onu bu kapıların ardında bulacaktı.

Tüm girişleri kafalarına yazarak binanın etrafında dolaşmışlar. Binanın arkasından dolaşırken Caitlin yapının onlarca metre geriye doğru uzandığını ve ona bağlı olan manastırı fark etti.

“Bir zamanlar türümüz binlerce yıl burada yaşamıştı” dedi Blake. “Burası çok özel bir yerdir.”

“Ya şimdi?” diye sordu Caitlin kalbi çarparak. Babasının şimdi orada yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu.

“Hiç sanmıyorum” diye yanıtladı Blake. “Burası yüzlerce yıl önce terk edilmiş olsa gerek.”

Caitlin manastıra doğru giden geniş, kemerli bir kapı buldu. Uzanıp metal tokmağı tuttu ve kapıyı çaldı. Çıkan ses avlu içinde yankılandı. Açmaya çalıştı fakat kapı kımıldamıyordu. Dönüp Blake’e baktı ve o da başıyla onayladı. Caitlin iki yanına baktıktan sonra geri çekildi ve kapıyı tekmeledi. Kapı hızla açıldı. Birlikte alelacele içeri girdiler ve Caitlin kapıyı arkalarından kapadı.

İçerisi karanlıktı, sadece küçük bir pencereden ışık sızıyordu. Caitlin’in gözleri karanlığa alışınca içerisinin ne kadar güzel olduğunu gördü. Gitmiş olduğu pek çok manastır gibi burası da sade taştan yapılmıştı. Düşük kemerli bir tavanı, avlusu ve yan taraflarında bir sürü dışa açılan kemerli penceresi vardı. Avluyu dar bir koridor yarıyordu.

Yürürlerken Caitlin üçgen şeklindeki iç avluya baktı, burası düzenli şekilde kırılmış çimlerle kaplıydı. Dört tarafında manastırlar için tipik olan kemerli duvarlar vardı. Burası sakindi, oldukça dingin ve oldukça boştu. Caitlin tüm mekân kendilerininmiş gibi hissediyordu.

“Burası boş” dedi Caitlin hüsrana uğrayarak. “Babamın varlığını sezmiyorum burada. Kimsenin varlığını sezmiyorum.”

Başka bir koridorda yürüdüler. Yürüdükleri sırada Caitlin buranın New York’taki ve San Michele Adası’ndaki manastırlar ne kadar benzediğini fark etti. Hepsi de Orta Çağ’dan kalma, epey تنها ve epey boştu.

“Üzgünüm” dedi Blake nihayet. “O burada değil.”

Caitlin herhangi bir işaret için duvarlara göz atarken iç çekti. Hiçbir şey yoktu.

“Buraya dair söylentiler duydum” dedi Blake. “Bir zamanlar burada çok güçlü bir meclis yaşamış, yüzyıllar önce. Belki senin baban da onun bir üyesiydi.”

“Belki de” dedi Caitlin olası bir ipucu için etrafına bakarken.

Nihayet daha fazla bakılacak bir şey olmadığının farkına vardı.

“Hadi kiliseye gidelim” dedi.

. . .

Caitlin Santa Croce’nin ana kilisesine girerken bir enerji dalgası duyumsadı. Gözlerini kapattığında el ve ayaklarında bir gıdıklanma, havada neredeyse duyumsanabilir bir elektrik olduğunu hissetti. Aradığı şey her neyse onu bu odada bulacağı konusunda ümitliydi.

“Yanlış olan nedir?” diye sordu Blake.

Caitlin öylece durdu, yavaşça gözlerini açtı. “O burada” dedi. “Bulmamı istediği her neyse o bu odada.”

Blake merak duygusuyla odaya göz attı.

Santa Croce Kilisesi bir mimari harikasıydı. Şimdiye kadar Caitlin'in girdiği en büyük kiliseydi. Ana oda onlarca metre uzunluğundaydı, tavanı da onlarca metre yükseğe çıkıyordu. Kocaman oda devasa sütunlarla çevriliydi ve duvarlarının tamamını güzel freskler kaplıyordu. Zemin taştandı ve kocaman renkli cam pencerelerden güzel, çatlak bir ışık sızıyordu içeriye.

Odanın ucuna doğru yürürken hayranlık içinde duvarlara yakından baktı. Duvarın içine yerleştirilmiş küçük oyuklar, işlemeli taş tabutlardı. Zarif bir şekilde işlenmiş olan bu tabutlar, New York'taki manastırda gördüklerine çok benziyordu. Burası bir vampir meclisi için kusursuz bir dinlenme yeri gibiydi ve öyle hayal ediyordu ki zamanda geri gidilse onları burada yaşıyor bulacaktı. Aslına bakılırsa, şu an onlara göz gezdirirken sanki her birinden bir vampir çıkacakmış gibi hissediyordu.

Gelgelelim yürümeye devam ederken onu asıl çarpan şey zemindi. İşte orada, biraz uzakta zeminden çıkan bir dizi şekil vardı. Yakınlaştıkça bunun zemine gömülü bir mezar topluluğu, insani varlıkların zeminden yükselen yatay mermer şekilleri olduğunu görebiliyordu. Sanki zemin yaşayan bir mezarmış da bedenler mezardan kalkmaya hazırlanıyor-muş gibiydi. New York'taki lahitten tabutları hatırladı ve buranın vampirler için mukaddes bir yer olduğu konusunda şüphesi kalmadı.

Bir tanesinden yükselen bir enerji hissetti ve yakına eğilip lahitin üstündeki yazıyı okudu. Kalbi duracak gibi oldu.

"Ne yazıyor?" dedi Blake yakına gelerek.

"Bu lahit" dedi Caitlin. "Üstündeki isim. Elizabeth Payne."

Blake ona baktı, sonra bir kez daha bakıp Caitlin'e döndü. "O kim?" diye sordu.

"Annem" dedi Caitlin gözlerini ayırmadan. "Vampirlerin pek çok yere gömülebileceğini söylerler. Bu onun gördüğüm ikinci mezarı." Odayı dikkatli bir şekilde taradı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum fakat doğru yerde olduğumu biliyorum." Caitlin odadaki her şeyi yeni bir algıyla inceledi. Freskleri, heykelleri, kilise mihrabını, tabutu ne olduğunu bilmediği bir şeyi aramak amacıyla taradı. Ancak onu gördüğünde ne olduğunu bileceği konusunda şüphe duymuyordu. Sonra birden onu görüverdi.

Buna inanamıyordu. İşte orada, odanın ortasında, geniş bir mermer sütunun arkasında, kireç taşından yapılmış yuvarlak merdiven döne dolaşa yukarı çıkıyor, dört-beş metre yukarıda geniş taş bir kürsüye varıyordu. Boston'da Kralın Mabedi'ndeki kürsünün tam aynısıymış gibi duruyordu. O kürsüde kılıcı bulmuştu. Fakat bu seferki daha genişti ve tamamen taştan işlenmişti.

Caitlin ona bakarken aradığı cevabın onun içinde olduğunu biliyordu.

Kendini ona doğru bir mıknaş gibi çekilirken buldu. Merdivenlerden yukarı çıktı. Blake onu seyrederken merdivenleri çıkmaya devam etti ve nihayet tepeye ulaştı.

Yukarıda küçük yuvarlak bir zemin vardı ve durduğu yerden Caitlin odanın tamamını görebiliyordu. Buraya yüzyıllar boyu kaç rahibin çıktığını merak etti içinden.

Buranın küçük taş duvarlarını ve çıkıntılarını bir ipucu, herhangi bir şey bulurum ümidiyle inceledi. Boston'daki

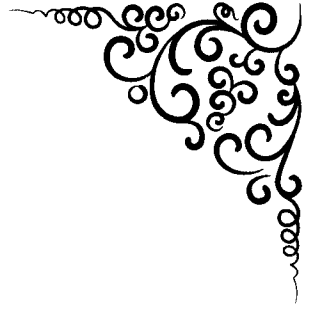
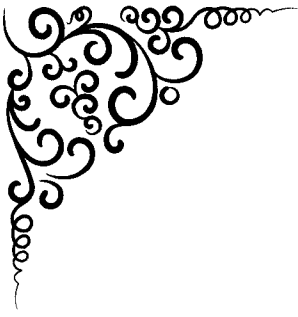
kürsüyü hatırlayarak uzanıp duvarları dikkatlice yokladı, gizli bir bölme arıyordu.

Birden parmakları hiç de normal gelmeyen bir şeyin etrafında dolandı. Bu mermerin içindeki ufacık bir yarıktı. Bir parmağını onun etrafında gezdirerek gizli bir mandal bulmak için bakındı ve onu buldu. Bu ufacık bir kaldıraçtı. Olan gücüyle onu itti. Bunu yaparken yüzlerce yıldır ilk kez açığa çıkan mühürlü kalmış havanın sızışını duydu. Taşı çekti ve işte orada gizli bir bölme vardı. İçine baktığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Gördüğü şey karşısında tam anlamıyla şoka uğramıştı fakat daha tepki vermesine kalmadan, Caitlin elinin ayağının sıkıştığını hissetti.

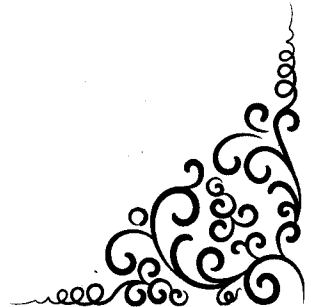
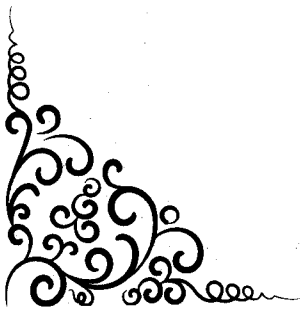
Sersemlemiş bir şekilde yukarı baktı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tam bu sırada gökyüzünden düşüyor-muş gibi görünen gümüş bir ağ gördü, onu kısıtırıp etrafını sarıyordu. Bir düzine vampirin onu bu ağla sıkıştırdığını gördü ve yere düştüğünü hissetti.

Yukarı baktığında gördüğü son şey Kyle'dı, eksik bir gözü ve yarısı biçimsel olarak bozulmuş suratıyla onun tepesinde duruyordu. Şeytani bir gülümsemeyle ona doğru bakıyordu. Ayağını kaldırıp doğruca suratını hedef aldı ve Caitlin ayağın ona gittikçe yaklaştığını gördü.

Ardından karanlığa gömüldü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Caleb cenaze gondollarının arkasında durmuş, metaneti-
ni olabildiğince koruyarak kürek çekerken dik duruyor,
çenesini gururla öne çıkarıyordu. Teknede önünde yatan si-
yah örtüye sarılı şey oğlunun cesediydi. Bu yalnız ikisine ait
olan bir tekneydi; geleneksel cenaze gondolu tamamen siyah
ve normalden daha uzundu.

Sera ona katılmamıştı. Bir türlü yatıştırılamamış ve
Caleb'i suçlamıştı. Her ne kadar ondan Jade'in yanında
kalmasını isteyen Caleb olsa da Sera akıl almayacak şekilde
davranıyor ve kabahati *onda* buluyordu. Cenazeye katılmayı
reddetmiş ve onun varlığına bile dayanamadığını söylemişti.
Boşanmakta ısrarcıydı.

Caleb sersemlemişti. Bu kadarı bir sefer için çok fazlaydı
fakat daha büyük olan acısı, hiç kuşkusuz, Jade'di. O ve Sera
zaten son zamanlarda anlaşıyorlardı ve Caleb bir şekilde
boşanma günlerinin yaklaştığını biliyordu. Ne var ki Jade, o
başlı başına farklı bir mevzuydu işte.

Caleb gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyor
fakat boşuna çabalıyordu. Bu çocuğu dile dökülemeyecek

kadar çok sevmiştii; kendi umutları, dilekleri ve rüyalarının hepsini onda görmüştü. Saf kan vampirlerin üremesi mümkün değildi ve bu çocuk Caleb onu dönüştürmeden önce Sera ile olan ilişkilerinin bir meyvesiydi. Bu daha sonra mahkûm edilen yasadışı bir birliktelikti ve böylece Caleb çocuğu olan birkaç vampirden biri oluvermişti. Ne var ki böyle bir çocuğun bir daha gelmeyeceğini biliyordu. Tekneyi kullanıp önündeki bedene bakarken, biliyordu ki tüm ümitleri ve rüyaları onun içine gömülmüştü.

Bundan ötesi, bu oğlanı gerçekten seviyordu. Onda bir savaşçı ruhu, tanıştığı her yetiştikenden daha büyük bir kalp vardı. Caleb sadece onun babası olduğu için değil, aynı zamanda onun bu dünyadaki arkadaşı, yoldaşı olduğu için de gurur duyuyordu. Onun daha fazla yanında olmayacağını öğrenince Caleb yıkılmıştı. Onun yanı başında uyanmasını, arkadaşlığını, muhabbetini özleyecekti. Sanki Caleb'in bir parçası kesilip atılmıştı.

Jade'in yanında yine kefene sarılmış olan Gül duruyordu. Birlikte geçirdikleri bu kadar kısa zamanda bile onunla hiç görmediği bir bağ oluşmuştu aralarında. Hepsi birlikte büyük kanalın içinden ilerliyor, doğruca Ölüler Adası'na gidiyorlardı.

Adaya ulaştıklarında su üstündeki kapılar onları karşılamak için açıldı. İki vampir meclisinin herhangi bir mesele üzerinden yan yana gelmesi nadir görülen bir şeydi fakat bu mevzuda hepsi aynı gemideydiler.

Onları bir düzine başka cenaze gondolu bekliyordu karşılamak için. Aiden'in meclisi onlara eşlik etmek, haklarını vermek için bekliyordu. Öndeki gondolda Aiden duruyor-

du. Caleb ortada kürek çekerek giderken ona ve onun halkına eşlik ediyorlardı.

Nihayet Jade için ayrılmış toprak parçasına ulaştıklarında, hepsi birden tek bir kuvvet olarak oğlan ve Gül'e nihai dinlenme yerlerine giden yolda refakat ettiler. Arkada kilise çanları çalıyor ve kederli feryatlar yükseliyordu.

Caleb toprağı mezara atarken Aiden vampir cenazesine başkanlık ediyordu.

“...başka bir zaman” diye bitirdi Aiden konuşmayı, “Tanrı’nın inayeti huzurunda dirilmek üzere.”

Caleb gözü yaşlı bir şekilde orada dikiliyordu; durum kendisine gerçek üstü geliyor, vücudunu neredeyse hissetmiyordu.

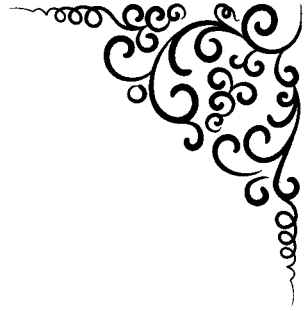
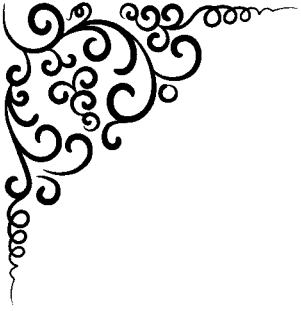
Herkes birbiri ardına ona doğru yürüyüp baş sağlığı diledi. Caleb orada dikilirken acısı yavaşça öfkeye, derinden büyük bir hiddete dönüştü. Oğlu öldürülmüştü. Kaza- ra ölmemiş; kasten, soğukkanlı bir şekilde öldürülmüştü. Bu kötü vampir meclislerinden birinin işiydi; Caleb’i yok etmek için yola koyulmuşlar ve onun yerine karşılarında oğlunu bulmuşlardı. Caleb intikam istiyordu. İntikama *ih-tiyacı vardı*.

Bu duyguları onunla paylaşanlar da vardı. Meclisinin tamamı ve Aiden’ın meclisi de intikam peşindeydi. Bu saldırı onların hepsine yapılmıştı ve hiçbir şekilde kabul edilemezdi. Meclisler bu işte birleşmişlerdi. Caleb sonunda boğazını temizledi ve yüksek bir sesle konuştu. “Yoldaşlarım” diye başladı söze. “Bugün yapılan saldırı sadece bana değil, sadece oğluma değil, hepimize yapılmış bir saldırdır. Bu saldırı-

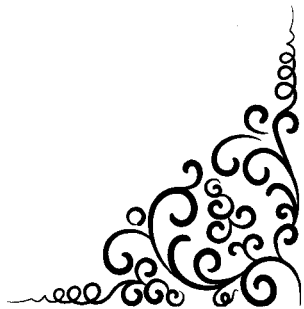
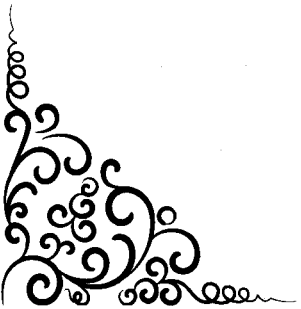
yı, sınırlarımızın bu şekilde ihlal edilmesini şeytanın yolundaki bir meclis ayarladı. Biz de onlara aynı kuvvetle cevap vermeliyiz. Bugün bu korkunç, adaletsiz cinayetin öcünü almak için göklere yükseleceğim. Hepimizin intikamını almak için. Eğer gerekirse tek başıma uçacağım. Fakat bana katılmak isteyenlere, masum oğlumun zalim ve acımasız katledilişinin öcünü almak isteyenlere kapım açıktır. İçinizde yanımda olan var mı?”

Coşkulu destek kükremeleri yükseldi, bu destek Caleb’in içini ısıttı. “O zaman şimdi benimle uçun!” diye bağırdı. Caleb sözünü bitirip üç adım attı ve havaya yükseldi. Arkasında açılan binlerce kanadın sesini duyması bir saniyeden uzun sürmedi.

Bu, savaş için hareket geçmiş bir orduydu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Caitlin gözlerini açmaya çalışırken kafası çatlayacak gibi ağrıyordu. Yavaşça kafasını kaldırıp etrafına bakarak çevresini görmeye çalıştı. Birkaç defa göz kırptı ve fark etti ki taş bir hücrenin zemininde cenin pozisyonunda uzanıyordu.

Epey yukarıda parmaklıkları olan bir pencere vardı ve Caitlin bu parmaklıkların gümüşten yapılma olduğunu, dolayısıyla kırılamayacağını seziyordu. Camın içinden gün ışığı içeri vuruyor, yüzüne denk gelip acı çekmesine neden oluyordu. Yuvarlanıp ışığın geldiği taraftan çekildi.

Karanlık köşede Caitlin soluk alıyor, yavaşça oturma pozisyonuna geçip kafasını toparlamaya çalışıyordu. O başına gelenleri hatırlamaya çalışırken başı ağrıdan onu öldürmek üzereydi.

Bir kilisede, Santa Croce'de olduğunu hatırlıyordu. Yanında Blake'in olduğunu, kürsüye doğru çıktığını hatırlıyordu. Gizli bölmeyi bulduğunu, onu açtığını...

Sonra birden üzerine bir ağ atılmış, onu yere yapıştırmıştı. Sonra Kyle grotesk suratıyla ona bakmıştı. Tekmelemişti.

İyice doğrulup etrafına baktı, yanağında sızlayan bir yara olduğunu hissediyordu. Bir tür zindandaydı, muhteme-

len Kyle onu buraya kapamıştı. Ne kadar zamandır buradadır olduğunu merak etti. Boğazı kuruydu ve kendini zayıf hissediyordu. Kulağını açtı ve uzaklardan belli belirsiz bir tantana duydu, bunu zemini sarsan bir titreme takip etti. Caitlin hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu. Aynı zamanda neden hayatta olduğunu da. Kyle onu neden öldürmemişti ki? O merhamet gösterecek biri değildi. Eğer onu hayatta bıraktıysa bunun tek nedeni ona işkence edecek olması olabilirdi. Caitlin yutkundu.

Daha baştan nasıl bu batağa saplandığını merak ediyordu. Her şey çok iyi gidiyordu oysa; Floransa'da geçirdiği hoş vakit, babasını bulmaya çok yaklaşması, birbiri üstüne yığılan ipuçları. Neredeyse işin sonuna, bitiş çizgisine geldiğine pek bir emindi.

İşler öylesine çabucak öyle kötü gitmişti ki! İyi de nasıl? Ne Kyle'in, ne de onun insanlarından birinin mevcudiyetini sezmemişti hiçbir noktada. Ama onu çabucak faka bastırmıştı bir şekilde. Onu nasıl bulmuştu acaba? Acaba başından beridir onu mu takip ediyordu?

Caitlin bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordu. Orada olduğunu bilen tek kişi Blake'ti. *Blake.*

Aniden kalbi durdu. Acaba onu Kyle'in pençesine Blake mi düşürmüştü? Acaba bunca zamandır onu aldatıyor muydu? Bu düşünce karşısında kalbi kırıldı. Bu onu hayal edebileceği her şeyden daha çok yaralardı.

Öyle olmalıydı. İhanete uğramıştı. Bunun başka bir açıklaması yok gibiydi. Kyle'in onu bulmasının başka bir yolu olamazdı. Peki ya Blake? Onun kilisede yakalandığını hatırlamıyordu. Gerçi o kadar hızlı yere kapaklanmıştı ki pek bir şey görememişti. Fakat onun bağırıldığını ya da çığlık attığını hatırlamıyordu.

Peki Blake yakalandıysa burada, hücrede onun yanında olması gerekmez miydi?

“Blake!” diye bağırdı. Boğazını temizledi, ayağa kalktı ve bağırdı. “Blake!” Çığılı boş hücrelerde yankılandı, sanki onunla dalga geçmek için ona geri dönüyordu. Cevap yoktu. Bu her şeyi yerli yerine oturtuyordu. Blake ona ihanet etmiş olmalıydı. Onu sevdiği için kendini budala gibi hissediyordu. Öyle kandırılmış, arkadan vurulmuş, öyle aptal hissediyordu ki!

Caitlin aniden açılan demir kapının gıcirtısını ve onu takip eden ayak seslerini işitti. Köşede yere sağlam basıp durdu ve bekledi, eğer gerekirse ölümüne dövüşmeye hazırdı.

Ne var ki bunun boşuna olacağına dair bir his vardı içinde. Kyle geriye planlanmamış bir şey bırakacak bir adam değildi. Muhtemelen kendisini kilit altında tutmak, işkence etmek ya da öldürmek için yedek planları olduğunu düşünüyordu. Biliyordu ki kaçma şansı diye bir şey yoktu.

Birden Kyle belirdi. Gümüş parmaklıkların diğer tarafında göründü, ona baktı ve sırtıttı. Sanki kaşlarını çatıyormuş gibi görünüyordu.

Kyle’in daha iyi günleri olmuştu hiç şüphesiz. Yüzünün yarısı bozuktu zaten, bir de şimdi bir gözünü kaybetmişti. Korkunç görünüyordu.

“Yeni konaklama yerini sevdiğin mi?” diye sordu.

Caitlin hiçbir şey demeden baktı. Sonunda, onun tarafına doğru yere tükürdü.

Kyle şeytani, ürpertici bir sesle güldü. “Haklısın” dedi. “Seni bize Blake getirdi, mezbahaya koyun götürür gibi. Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? Neyse, nihayet ipler benim

elimde. Seni tanıdığımdan beri başıma bela oldun. Yüzümün bu hale gelmesi senin yüzünden. Bu seni elimden çıkarmamın cezasıydı... Bu sefer öyle olmayacak ama.”

Caitlin ondan yükselen laneti, sanki elle dokunulabilir bir şeymiş gibi hissediyordu. İçinde hayatının sonuna geldiğine dair karanlık bir his vardı ve kaderini karşılamak için kendini hazırladı.

“Seni öldürmeden önce” diye sürdürdü sözlerini Kyle, “benim çok cömert bir adam olduğumu bilmeni isterim. Sana iki seçenek sunacağım. Hızlı, kolayca ve acısız bir şekilde ölmek ya da yavaşça ve vahşice ölmek. İlki için hâlâ şansın var, eğer dediklerimi yaparsan. Aksi halde hiç şüphen olmasın, kaderin çok ama çok acımasız olacak.”

“Yavaşça ölmekten korkmuyorum” diye yanıtladı onu Caitlin küçümsemeyle. “Sana istediğini vermektense bin cehennemde yanarak ölmeyi tercih ederim.”

Kyle’in sırtıışı yüzüne yayıldı. “Sen tam gönlüme göre bir kızsın” dedi dudaklarını yalayarak. “Senle benim hiç birlikte olma şansı yakalamamış olmamız ne kadar üzücü! Harika bir çift olurduk.”

Caitlin bu düşünce karşısında iğrendi. “Ölürüm daha iyi” diye yanıt verdi.

Kyle yüksek sesli bir kahkaha attı. “Endişelenme, öyle olacak zaten. Çok yakında. Fakat ondan önce, sana şu teklifi sunacağım: Bana kürsüde bulduğun şeyi ver. Biz aradık ve bir şey bulamadık. Bana ona ne yaptığını, biz seni yakalamadan önce onu nereye sakladığını söyle. Onu kırdın mı? Yuttun mu? O neydi? Söyle bana ve ben de seni rahat bırakayım. Aslında eğer cevap hoşuma giderse seni serbest bile bırakabilirim.”

Caitlin beynini zorlayarak düşündü. Hatırlamaya çalıştı fakat kafası hâlâ bulanıktı. Onun bahsettiği nesne neydi acaba? Onun ne bulduğunu düşünmüştü? Yavaş yavaş kafası yerine gelmeye başladı. Gizli bölmede bulduğu şey. Kyle onu görmemişti ve elbette onun bir nesne olduğunu düşünmüştü. Ne budalaydı ama!

Bilmediği şey ve Caitlin'in ona asla söylemeyeceği şey, orada bir nesne falan olmadığıydı. Bu bir mesajdı. Taşa yazılmıştı. Sadece ona yönelikti: *Gül ve Diken Vatikan'da buluşur*.

O bunun ne anlama geldiğini asla anlayamazdı ve Caitlin de ona asla söylemeyecekti. Şimdi keyfi yerine gelmişti işte. Bıraksın da o kaybolan bir şey olduğunu düşünsündü. "Evet" dedi yalan söyleyerek. "Bir şey buldum orada. Ve onu bizzat kendi ellerimle yok ettim. Tıpkı yeterince erkek olup bu parmaklıkları kaldırsan seni yok edeceğim gibi" diye çıkıştı cüretkâr bir şekilde.

İlk başta Kyle kaşlarını çatı fakat sonra gittikçe büyüyen bir sırıtma belirdi suratında. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun" dedi. "Neyse, en azından denedim. Şimdi iyi kısma gelelim. Senin yavaşça ve acı çekerek ölmeni izlemek eğlenceli olacak. Aslında kendime ön sıralardan bir yer tutacağım."

Caitlin başka bir tantana sesi daha duydu. Bu seferki daha yüksek sesliydi ve tüm odayı sallamıştı. Bunun ne olabileceğini ve kendisinin nerede olduğunu merak etmeye başladı.

"Nerede olduğun konusunda en ufak bir fikrin yok, değil mi? Evet, hiçbir fikrinin olmadığını görebiliyorum. Yerin otuz metre altında, Roma Kolezyumu'nun bodrumundasın. Üstümüzdeki stat kullanılıyor. Yüce Vampir Konseyi tarafından. Binlerce kişi yukarıda oyunları seyrediyor. Vampir ve insan,

insanla insan ve vampirle vampir arasındaki vahşi müsabakaları izliyorlar. Bu dövüşler bize başka yerde göremeyeceğimiz bir vahşet sunuyor. Seyretmeyi en sevdiğimiz sporlardandır.”

Hücreye o kadar yaklaşımtı ki Caitlin nefesinin kötü kokusunu alabiliyordu. “Peki sıradaki gösteride kimin olacağını biliyor musun?” diye sordu. Bir kahkaha attı. “O kadar yer varken burada öleceğini düşündüğün olmuş muydu hiç?” Kyle gitmek için arkasını dönüp durdu ve Caitlin’in yüzüne baktı. “Bu arada” dedi, “senin için bir hediye.”

Parmaklıkların arasından içeri bir şey fırlattı, fırlattığı şey hücrenin zeminine düştü.

Caitlin yerdeki şeye baktı. Bu küçük, gümüş bir kolyeye benziyordu. *Onun* kolyesine benziyordu.

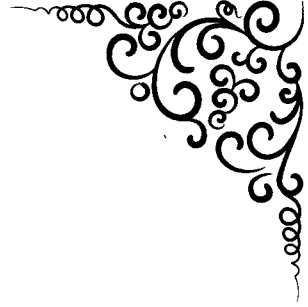
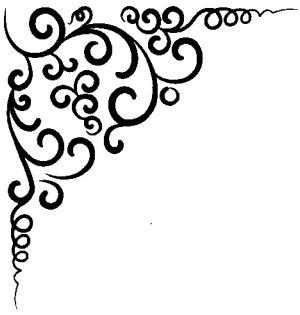
“Çocuk ölürken senin ismini haykırdı. Seni gerçekten sevmiş gibiydi. Onu korumak için orada olmamış olman ne kötü” dedi ve sonra arkasını dönüp gitti.

Eğilip yerden kolyeyi alırken Caitlin’in nefesi kesildi. Daha yakından baktı, bunun kendi kolyesi olmamasını umuyordu var gücüyle.

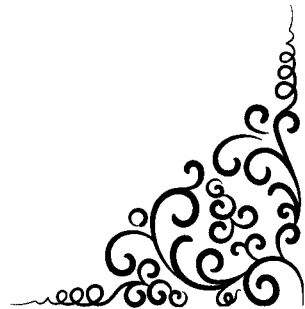
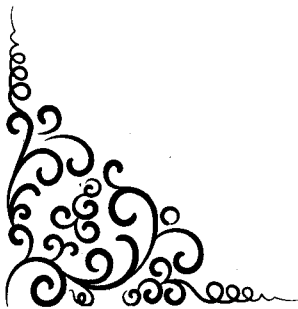
Ne var ki öyleydi. Jade’e vermiş olduğu kolye.

Eğer söyledikleri doğru olmasaydı, şayet Jade’i gerçekten öldürmüş olmasaydı, Kyle bunu başka türlü ele geçiremezdi.

Caitlin içinde hiç bilmediği türden bir acı hissetti. Zeminin ortasında cenin pozisyonuna büründü ve oturup ağladı. Sesi gittikçe yükselen çığlıklara dönüşüyor, uzaktan gelen şamanın sesine karışıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gaitlin Kolezyum'un çıkışında gümüş prangalara bağlı bekliyordu. Buraya iki vampir muhafız tarafından sürüklenmişti; onu hücrelerinde elleri ve ayaklarından prangaya vurmuşlar, taş merdivenlerden çıkarıp ardından bir rampadan indirerek buraya getirmişlerdi. Üst katlara çıkıp bir rampadan inerek şu anki yerine gerçekten ulaşmıştı. Etrafına baktığında gördüğü manzara dudak uçuklatıcı ve dehşet vericiydi.

Bir kez bir beyzbol maçına katılmıştı. Bütün stadyum açılmıştı ve binlerce göz onun üzerindeyken tünelin içinden geçip açık tribünlerin önüne çıktığında hissettiklerini hatırlıyordu. Bu seferki de onun gibiydi. Fakat daha fenaydı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük ve en göz korkutucu şeydi.

Önünde tamamen taştan yapılmış kocaman bir arena olan Roma Kolezyumu uzanıyordu. Taşlar çatlamıştı ve dökmekteydi, buranın en parlak dönemi geçeli binlerce yıl olmuştu besbelli. Fakat her nasılsa bu vampir meclisi burayı tekrardan hayata döndürmeyi başarmıştı. Çatlamış tribünlerde oturmayı kafalarına takıyor gibi durmuyorlardı. Ayırı-

ca dökülen zemini kendi yaptıkları bir zeminle değiştirmeyi becermişler, bu kadim yadigârı bir kez daha işler hale getirmişlerdi.

Tribünlerde oturmuş on binlerce kötü ruhlu vampir aşağı bakıyor ve şamata çıkarıyordu. Caitlin Kolezyum'un zemininin ne kadar derine indiğini, yerin onlarca metre altında bir dolu tünel, tuzak ve bölme içerdiğini fark edince hayret etti. Üst tarafta yer alan zemin kir ve tozla kaplıydı, gün ışığında tepeye doğru yükseldiği görülüyordu. İki vampir muhafız onu ileri doğru sürüklüyor; giriş yolundan dışarı, ana zemine çıkarıyorlardı.

Caitlin açıklığa çıktığında büyük bir şamata duyuldu. Güneş üstüne vururken Caitlin gözlerini kısarak etrafında neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Muhafızlar onun prangalarını çözüp arkasından sert bir şekilde ittirdiler, Caitlin yerde yuvarlanarak stadyuma girişini yaptı.

Kalabalıktan bir gürleme daha yükseldi.

Caitlin ayakları üstünde dikilip etrafına baktı, gözleri yavaş yavaş parlak gün ışığına alışıyordu. Binlerce şeytan görünümlü vampir ona bakıp yumruklarını sallarken o tek başına dikilmiş durmaktaydı. Gözlerini tribünlerde gezdirdiğinde epey yukarıda özel bir locada oturan Kyle'ı gördü. Onun yanında da siyah kaftan ve kukuletalarıyla korkunç görünümlü Yüce Konsey üyeleri duruyordu. Ortada duran, ileri çıkıp ellerini kaldırdı ve kalabalık sustu.

"Vampir kardeşlerim" dedi dramatik bir şekilde lafı ikiye bölerek. "Oyunlar başlasın!" Kolezyum bir gürleme ile inledi.

Caitlin bir çan sesi, ardından bir tane daha duydu, yere baktığında muhafızların ayaklarının önüne bazı silahlar atmış olduğunu gördü. Kalkanı, kılıcı ve mızrağı yerden kaldırdı; sonra da mızrağı kemerine taktı. Çadır bezinden yapılmış bir tunik giyiyor, bu kaba ve sade şey tenine batıyordu.

Tüm bunların gerçekleşmekte olduğuna inanamıyordu. Bu ruh hastası vampirler gerçekten de onu yavaşça öldürmeye niyetliydi. Her nasılsa, insanların binlerce yıl önce eğlencesine vardıkları şu zalim gladyatör oyununu tekrardan hayata döndürmüşlerdi. Zayıf, yorgun, kafası karışık olan Caitlin bir ümitsizlik hissediyor ve nasıl olup da hayatta kalacağını merak ediyordu.

Daha Caitlin silahlarını doğru dürüst kavrayamadan, hepsi tam zırhlı ve delici silahlar taşımakta olan bir düzine cüsseli ve kaslı savaşçı üstüne doğru koşmaya başladı. Onlar yaklaşmaktayken Caitlin onların insan olduklarını sezebiliyordu. Yine de savaş görmüş dişli savaşçılara benziyorlar ve bu şeyi daha önce birçok kez yapıp hayatta kalmış gibi duruyorlardı. Savaş çılgınlıkları atarak, kan dökme hevesiyle ona doğru koşuyorlardı.

Caitlin odaklanıp kendini hazırladı. Aiden'in ona öğrettiği her şeyi, Pollepel'de edindiği tüm teknikleri hatırlamaya çalışıyordu. Nefes alıp bu fırtınanın ortasında biraz sakinleşmeye çalıştı.

Disiplinli bir savaşçı gibi bekledi. Bir adım ötesine geldiklerinde aniden havaya sıçradı, kafalarının üstünden bir parende atıp çevik bir şekilde arkalarına iniverdi. Bu sırada kılını sallayıp üç tanesinin kafasını kesti.

Geri kalanları toza bulanmış bir halde koşmaya ve birbirlerine dolanmaya devam ettiler.

Kalabalık hayret ve zevk içinde gürlledi.

Geriye kalan savaşçılar öfkeli bir halde ona doğru döndüler. Tekrar üstüne yüklendiler. Bu sefer Caitlin bekledi ve savaştı. Onlarla kılıç kılıca dövüşe tutuştu. Karşısındakiler güçlüydü, içlerinden birinin kılıcı kalkanına denk geldiği zaman tüm vücudunun sarsıldığını hissetti. Fakat yürekli bir şekilde karşı koymaya devam etti. Ne de olsa onların hepsinden daha çevik ve daha hızlıydı. O hâlâ bir vampirdi.

İlk bakışta görünenin tersine, bu uyumsuz bir eşleşmeydi. Onlar insandı. Muhtemelen bu Yüce Konsey tarafından onu ısındırmak için yapılmış bir teşebbüstü, ilk savaşçı dalgasına dayanıp dayanamayacağına bakmışlardı. Gerçi biraz çizik ve yarası vardı ama sırtını yere serecek bir durum yoktu.

Birkaç dakika içinde bir düzine savaşçı, cansız bedenler topluluğundan ibaret hale geldi.

Caitlin bir zafer edasıyla ayakta dururken kalabalık sustu, ardından ayakları üstünde sıçradı ve kükredi.

Buradan bile Kyle ve Konsey'in bu durumdan hoşnut olmadıklarını görebiliyordu. Aslanları gönderin!" diye bağırdı Konsey lideri.

Bunu onaylayan bir gürleme yükseldi kalabalıktan; Caitlin'in tek umabildiği, karşısına çıkacak olanın bu tantanaya değecek bir şey olmamasıydı. Dehşetle gördü ki durum tam tersiydi. Kolezyum'daki yan bölme açıldı ve içeri on aslan hücum etti, hepsi doğruca onun üstüne koşturuyordu. Bunlar kocaman, erkek, onun tahmin edebileceğinden daha hızlı, uzun tırnaklı ve dışa çıkık keskin dişleri olan hayvanlardı. Her geçen adımda daha da hızlanıyorlardı.

Caitlin elini mızrağına atıp onu olduğu yerden çıkardı ve en öndeki aslana fırlattı. Tam gözlerinin ortasına isabet eden mızrakla öndeki yere düştü. Fakat diğerleri yüklenmeyi bırakmadılar. Tam biri üstüne atlayacaktı ki Caitlin havaya sıçradı, aslandan daha yukarı sıçrayıp tam havadayken kısa kılıcını boynunun arkasına sapladı. Biri daha gitmişti. Bir başkasının arkasına inip öne eğilerek boğazını kesti ve onu da yere serdi. Bir başkası ona arkadan saldırıp yere yıktı, tırnakları canını yakacak kadar batıyordu sırtına.

Caitlin yerde ters dönüp hayvanın boğazını kesti. Diğerleri de üstüne sıçradılar fakat Caitlin onlara göre hızlıydı. Tırnak darbelerinden dolayı bir sürü yara ve çizik oluşmuştu vücudunda. Ne var ki kılıcını kullanarak uzun ve zorlu bir dövüş sonunda geri kalanları da yere sermeyi başardı.

Bir kez daha kalabalık zevkle inledi.

Caitlin kafasını kaldırdığında Kyle ve yargıcın her zaman-
kinden daha kızgın olduğunu gördü. Görünüşe göre onun buraya kadar dayanacağını tahmin etmiyorlardı.

Konsey lideri Kyle'a döndü ve son derece ciddi bir şekilde başını salladı. Ardından yargıç başparmağını havaya kaldırdı ve aşağı doğru çevirdi. O bunu yapar yapmaz, dev bir metal kapı açıldı ve tek bir savaşçı dışarı çıktı. Siyah bir zırh, siyah bir miğfer taşıyor, ellerinde bir kılıç ve kalkan tutuyordu.

Caitlin bu mesafeden bile onun bir insan olmadığını sezebiliyordu. O bir vampirdi, hem de çetin bir tanesi. Bu onu geri kalan hepsinden daha çok tedirgin etti.

Daha da ötesi, daha şimdiden bunun sıradan bir vampir olmadığını sezebiliyordu. O tanıdığı biriydi. Durduğu yer-

den dahi bunu sezebiliyordu ve sonra onun kim olduğunu fark etti: Karşısındaki kişi Blake'ti. *Blake*.

O miğferini çıkardı ve ona baktı. Caitlin'in kalbi bu görüntüsünün acısıyla sızladı. Demek doğrudu tüm bunlar, dedi içinden kendine. Onu başından beri aldatan oydu.

Blake başını iki yana salladı. "Caitlin!" diye bağırdı. "Sana ihanet etmedim. Beni de yakaladılar. Sana yemin ederim. Onları peşinden ben sürüklemedim."

"O zaman neden orada benimle savaşmaya hazır halde duruyorsun?" diye bağırdı Caitlin.

"Bu stadyuma çıkmaya zorladılar beni" diye bağırdı. "Ama seninle savaşmayacağım. Onlara daha önce de söyledim." Blake stadyumun ortasına doğru yürüdü, Kyle ve yargıçlara bakıp kalkanını, zırhını ve kılıcını yere attı. "Onunla DÖVÜŞMEYECEĞİM!" diye bağırdı onlara.

Kalabalık yuhalayarak protesto etti.

Caitlin işlerin bu şekilde dönmesine hayret etti. Bu başka bir numara mıydı yoksa? Acaba tekrardan onu kandırmaya mı çalışıyordu? Ya da onun hakkında bütünüyle yanlış mıydı? Bunca zamandır ona sadık mı kalmıştı yani? Artık o kadar emin olamıyordu.

Yargıç ayağa kalktı. "Eğer onunla dövüşmezsen hayal bile edemeyeceğin bir ölüm bekliyor seni!" diye bağırdı. "Seçimini yap!"

"Beni canınız nasıl istiyorsa öyle öldürün!" diye bağırdı, "Onunla asla savaşmayacağım!"

Kalabalık tekrar yuhaladı ve yargıç muhafızlara başıyla işaret verdi. Aniden Caitlin bir sürü muhafız tarafından

arkadan zincirlendiğini hissetti. Gümüş zincirler onu stad-yumdan dışarı doğru sürüklenmekte oluşuna karşı çaresiz bırakıyordu. Topuklarını sürüdü, direnmeye çalıştı fakat işe yaramıyordu. Onu yan taraftaki bir kafese çektiler.

Blake'in orada korkusuzca durmasına baktı. İşte o anda fark etti ki bu bir numara değildi. O, ona asla ihanet etmemişti. Aksine hayatını onun hayatı için feda etmeye hazırlanıyordu şimdi. Daha da kötüsü, onu bu belanın içine Caitlin sokmuştu. Eğer onun görevi için onunla beraber gelmeseydi, belki de şimdi evinde ve güvende olacaktı. Kendini berbat hissediyordu. Ayrıca kendi kendine bu kadar çabuk yargılara vardığı, en kötü üzerine varsayım yaptığı için kızılıyordu. Acaba neden onunla ilgili bir şüphe bırakamamıştı içinde?

Caitlin kafesin içinde zincirlenmiş bir şekilde dururken Kolezyum'un yan kapılarından birinin açıldığını ve şimdiye kadar tanık olduğu en vahşi görünüme sahip iki düzine vampirin at sırtında Blake' doğru hücum ettiğini gördü.

Blake yuvarlandı ve kılıcıyla kalkanını kapmaya çalıştı aceleyle. Onlar üstüne hücum ederken onlara doğru duruyor, karşılamaya hazır bekliyordu.

Tüm güçleriyle onun üstüne yüklendiler, o da cesurca karşılık verdi, atlardan bir çoğunu yere serdi. Çok geçmeden çoğu ayakları üstüne düşmüş ve ona doğru her yönden saldırmaktaydılar; o da yetenekli savaşçılığına yaraşır bir şekilde dövüşüyordu. Tek bir vuruşla ikisini birden öldürdü. Ancak sayıları çok fazlaydı. Caitlin kalbi paramparça halde onu izlerken gittikçe daha zayıf düştüğünü, her yönden darbe aldığını gördü. Kazanamayacaktı.

Caitlin tüm bu olanların adaletsizliğini ta içinde hissetti ve birden hiddetin her yanını sardığını duyumsadı. Ayak parmaklarından yukarı doğru tüm bedenini bir sıcaklık dalgası kapladı. Her yerini insanüstü bir gücün sarıverdiğini hissediyordu. İçinden hiç olmadığı kadar güçlü olmayı diliyordu, tek bir hareketle geri uzandı ve tüm kuvvetiyle çekerek zincirlerini kopardı.

Duvarın üstünden atladı, silahlarını kapıp Blake'e doğru koşmaya başladı.

Kalabalık ayağa kalkarak tezahürata başladı.

Caitlin onu çevreleyen vampir grubuna saldırdı. At sırtında olan bir vampir tam Blake'i sırtından bıçaklayacaktı ki Caitlin onu gözüne kestirip mızrağını fırlattı; mızrak tam boynunun arkasından içeri girdi ve vampir ölü bir şekilde yere düştü.

Kalabalık inledi.

Ölü vampirin kılıcını kapıp atın üstüne atladı ve hareket ettikçe kılıcını sallayarak geri kalanların üstüne yüklendi. İçindeki hiddet yükseldikçe, Caitlin daha önce hiç görmediği ilkel bir gücün kendisini ele geçirdiğini hissediyordu. Kılıcını sallaya sallaya, saplaya saplaya onların üstüne yüklenirken bir yıkım kasırgası gibi ilerliyordu. Birkaç dakika içinde Blake'i çevreleyen vampirlerin birçoğunu öldürmeyi başarmıştı.

Atın sırtından atladı ve Blake'in yanına indi. İkisi orada durup sırt sırta vererek kalan birkaç vampirle dövüşüler. Cesaretini toplayan Blake karşıdaki vampiri öldürmeyi başardı. Bu sırada da Caitlin bir tanesini daha öldürmüş ve

kalan iki vampire odaklanmıştı. Bir tanesine saldırıp kılıcını kalbine saplamayı başarmıştı fakat bu sırada dikkatsiz bir şekilde kendini saldırıya açık bırakmıştı. Diğer vampir onun açıkta kalan sırtına doğru hareketlendi. Kılıcını onun böbreğini hedef alarak sallarken Caitlin gelen darbeyi görebiliyordu. Fakat zamanında tepki veremedi. Artık her şey için çok geç olduğunu ve kesinlikle öleceğini biliyordu.

Kendini duyacağı korkunç acı için hazırladı fakat şaşkınlıkla darbenin gelmediğini fark etti. Bunun yerine korkunç bir çığlık duydu ve kafasını çevirdiğinde Blake'in arada duruyor olduğunu, darbenin önüne geçip onun yerine darbeyi yediğini gördü. Vampir onun yerine Blake'i tam kalbinden vurmuştu.

Caitlin bir adım ileri çıktı ve vampirin kafasını kesti. Tam bu sırada Blake'in ona aldığı bilezik bileğinden kaydı ve yere düştü. Bununla eşzamanlı olarak son vampir ölü bir şekilde yere serildi.

Blake dizlerinin üstüne çöktü, ölüyordu. Tam yere düşecekti ki Caitlin onu yakaladı ve nazikçe yere yatırdı. Elini uzatıp kılıcı onun kalbinden çıkarmaya çalıştı fakat Blake acıyla inleyince Caitlin vazgeçti. Kafasını ellerinin arasına aldı ve ağlayarak onun üstünde diz çöktü.

"Bilmeni isterim" dedi Blake ağzından kan damlarken son bir çabayla, "sana asla ihanet etmedim."

"Biliyorum" dedi Caitlin gözyaşlarının arasından. "Blake, çok üzgünüm."

Blake başını salladı ve dudaklarında kan varken ona zar zor gülümsedi. "Seni seviyorum" dedi. "Her zaman da seve-

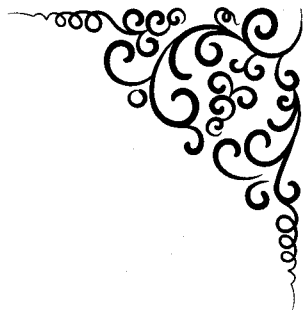
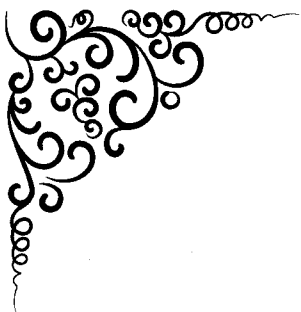
ceğim.” Blake elini onun avucuna koydu ve bir şey bıraktıktan sonra gözlerini kapadı ve bu dünyadan ayrılmıştı.

Caitlin elindekine baktığında bunun bir deniz camı olduğunu gördü. Pollepel'deki parçanın aynısıydı.

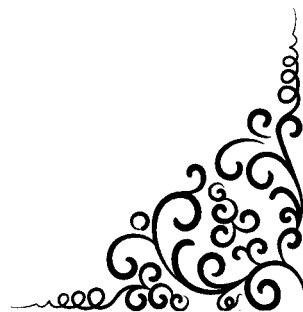
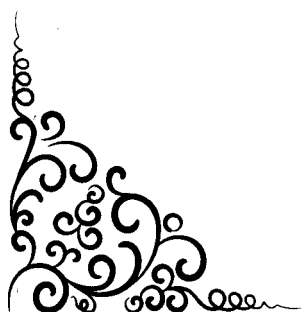
Kendini geriye atıp bağırdı, korkunç bir keder feryadıydı bu. Hiç bu kadar paramparça hissetmemişti kendini. O kılıcın onun yerine kendisine gelmesi için her şeyini verirdi oysa.

Önce şok olan kalabalık, şimdi bir destek tezahüratı tutturmuştu. “CAITLIN! CAITLIN!” diye bağıryorlardı. Tezahüratları ve ayaklarını vuruşları tüm stadyumu sallıyordu. Açıklı ki bu hiç de Kyle ve yargıçların beklediği türden bir tepki değildi.

Hepsi birden oturdukları yerden kalkıp balkondan inerek o günkü oyunları sonlandırdılar.

Yirmi Yedinci Bölüm

Caitlin koşuyordu. Bileğine kadar uzanan rengârenk çiçeklerle dolu bir arazideydi. Işıl ışıl bir gündü, güneş tam tepesindeydi, işte biraz ileride de babası bekliyordu.

Fakat koşmaya devam ettikçe çiçekli arazi kılıçlarla dolu bir araziye döndü. Uçları yukarı dönük olan kılıçlar rüzgârda sallanıyordu. Onların arasından kendine bir yol bularak babasına doğru koştu. Bu sefer aralarında hiçbir şey yoktu. Koşmaya devam ettikçe yakınlaştı. Var gücüyle koştu ve çok geçmeden onun kolları arasındaydı. Buna inanamıyordu fakat gerçekten onun kollarındaydı.

Babası ona sarıldığında Caitlin temas eden bedenleriyle onun gücünü hissedebiliyordu. Bu onu seven bir babanın, her zaman sahip olmak istediği bir babanın sarılışıydı. Aslında kafasını geri atıp onun yüzüne bakmak istiyordu fakat şu an onun kolları arasında bu halde mutluydu.

“Seninle öyle gurur duyuyorum” dedi adam omzunun üstünden. “Tam babanın kızısın.”

Caitlin gülümsedi, tamamen sımsıcak bir haldeydi. “Seni ne zaman göreceğim?” diye sordu.

"Yarın" dedi net bir şekilde.

Babası onu ileri itip gözlerinin içine baktı. Gözlerindeki ateş Caitlin'in içini kavurdu. Sanki çayır çayır yanan iki güneş gibi doğruca ona bakıyorlardı, neredeyse bu yoğunluktan dolayı gözlerini kaçırmak zorunda kalacaktı.

"Yarın. Birlikte olacağız, sonsuza dek."

Caitlin zar zor nefes alarak doğruldu.

Etrafına baktığında bunun sadece bir rüya olduğunu anladı. Hücresinde tek başınaydı.

Oysa öylesine gerçektir ki sanki babası onunla bu odanın içindeymiş gibi hissetmişti. Kollarını ve omuzlarını ovaladıkça sanki hâlâ onun sıcaklığını hissediyordu.

Bu rüyanın anlamı neydi peki? Diğerlerine hiç benzemiyordu. Daha önce hiç buna benzer bir rüya görmemişti.

Onu yarın görecekti. Acaba bu, bugünün onun dünya üzerindeki son günü olduğu anlamına mı geliyordu? Yani onun yanına diğer tarafa geçecek, onu cennette mi görecekti?

Bir önceki günü, acımasız dövüşleri düşündü. Yavaşça ayağa kalkıp eklemlerini ovuştururken her yerinin ağrıdığını hissetti. Aslında bir vampir için daha hızlı iyileşmesi gereken kesikler, yaralar ve berelerle kaplıydı. Ne var ki bunlar daha derin yaralardı: Kılıç kesikleri, kalkan darbeleri, aslan dişleri. Eli ayağı tutmuyordu. Sadece odanın öbür yanına gitmek bile canını acıtıyordu. Bir başka gün daha dövüşüp nasıl hayatta kalacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Her şeyden öte Blake'i düşünmek ona acı veriyordu. O vampirler tarafından öldürülmeden önceki dehşet verici son

anlarını, onun kollarında can verişini, son sözlerini hatırlıyordu. Sanki kendisi de ölmüştü onunla.

Onun hakkında nasıl da yanılmıştı! Onun yardımına daha erken gitmeliydi oysa. Kendini suçladı. İçinden, keşke o darbe bana gelseydi, dedi.

Caitlin kafasını kaldırdığında ellerinde gümüş prangaları hazır bekleten birkaç muhafız vampirin belirdiğini gördü. Gümüş hücre kapısını açıp içeri girdiler ve o artık biliyordu ki saniyeler içerisinde ikinci raunt için tekrar yukarıda olacaktı.

Babasını ve çok yakında onunla birlikte olacaklarını düşündü. En azından biraz tesellisi vardı. Belki de çok geçmeden tüm bunlar sona erecekti.

. . .

Giriş tüneline duran Caitlin'in prangaları muhafızlar tarafından çıkarıldı ve o kendi başına serbestçe Kolezyum'un arenasına doğru yürüdü. Bu sefer direnmeye gerek görmüyordu. Önündeki günü karşılayıp tekrar dövüşmek, bir an önce yazgısına kavuşmak konusunda hevesliydi. Yorgundu, hem de çok yorgundu. Sevdigi herkesi kaybetmişti. Sam. Caleb. Blake. Babası. Gül. Jade... Kaybetmenin sonu yoktu sanki.

Her şeye tutunmaya çalışmaktan bıkmıştı. Eğer bugün onun son günü olacaksa -o öyle olacağını hissediyordu- o zaman hazırdı. Tarzına yakışır bir şekilde meydana çıkacak, tüm bu hortlak bozması vampirlere istedikleri manzarayı sunacak, hiç olmadığı kadar vahşi bir şekilde savaşıyordu.

O Kolezyum'a girerken binlerce vampir ayağa kalkarak onun adıyla tezahürat yapmaya başladılar: "CAITLIN! CAITLIN!"

Caitlin kafasını kaldırdığında çardağında gerilmiş duran

yargıçla, onun yanındaki Kyle'ı gördü. İkisi de çatık kaşlarıyla ona bakıyordu. "Ve şimdi" diye bağırdı hakem, "filler!"

Büyük bir gürültü koptu. Kolezyum'un uzak tarafında kocaman bir kapı açıldı.

Caitlin gözlerine inanamıyordu. Ona doğru tek bir takım halinde koskoca bir fil sürüsü hücum etmekteydi. Caitlin altı tane saydı. Attıkları her adımla yer titriyordu.

Kafalarını geri atıp kükrediler. Neredeyse bu çığlık bile tek başına kulaklarını delmeye yetecekti.

Heyecanlı kalabalık onları sevinçle karşıladı.

Her filin tepesinde vahşi görünümlü bir vampir vardı. Bu vampirler farklı görünüyordu; diğerlerinden daha büyüklerdi, baştan aşağı siyah bir zırha bürünmüşlerdi, yüzlerini de grotesk bir maske kapıyordu. Yanlarında uzun kılıçlar, mızraklar, oklar ve her türden silah taşıyorlardı.

Caitlin kendi ufak kılıcı ve kalkanına baktı. Farkına vardı ki güç açısından çok uyumsuz bir eşleşmeydi. Bu adil bir dövüş olmayacaktı. Gözlerini kapayıp derin nefes aldı. Başka bir boyuta girmeye, dövüşmenin dövüşmek anlamına gelmeyeceği bir ruh haline geçmeye çalıştı. Aiden'in ona öğrettiklerini hatırlamayı denedi.

Eğer karşıdakinin gücü senden çok fazlaysa, direnme. Rakibinin gücünü ona karşı kullan.

Caitlin onu çevreleyen tüm gürültüyü, tüm hareketliliği görmezlikten gelmeyi denedi. Kendini doğruca ona gelen en öndeki file odaklamaya çalıştı.

Onu süren vampir geri yaslanmış ve mızrağıyla doğrudan onu hedef almıştı.

Fark etmemiş olmayı denese de birkaç saniye sonra vampir mızrağı fırlattı.

Caitlin son saniyede mızrağın yolundan çekildi, mızrak arkasındaki zemine saplandı. Bu neredeyse isabet alacak bir atıştı, kalabalık hüsrana uğramıştı.

Caitlin geri yuvarlandı, mızrağı yerden çıkarıp dizleri zemine gömülü bir şekilde durdu. Fil yalnız bir adım uzaklıktaydı ve kocaman ayağını kaldırıp tam onun üstüne basmaya hazırlanırken Caitlin mızrağı ucu dışarı gelecek bir şekilde yere sapladı ve yoldan çekildi.

Mızrağın üstüne basmasıyla filin korkunç çığlığı atmosferde yayıldı. Mızrak filin ayağına iyice saplanırken çıkardığı çığlık da tüm stadyumu sarstı. Fil paldır küldür dizlerinin üstüne düştü ve üstündeki sürücü kafa üstü yere kapaklandı. Hayvan önce belini devirerek düşerken ilk ezdiği şey kendi sürücüsü oldu.

Arkasında kalan filler doğru zamanda duramadılar. Hepsi arkadaşlarının üstünden uçtu ve yere düştüler, dört bir tarafa yuvarlandılar. Üstündeki sürücülerin tamamı uçmuştu.

Kalabalık inledi.

Caitlin bu kargaşadan yararlandı. Bir mızrağı kaparak onu fırlattı ve bir vampirin boğazını deşti. Başka bir filin üstüne atladıktan sonra sersemlemiş sürücünün elinden kılıcı kapıp onun da işini bitirdi.

Filden file atlayarak, her vampiri kovalaya kovalaya kılıcını sallamaya devam etti.

Birkaç saniye içinde neredeyse tamamını öldürmüştü, hiçbir zamanında tepki verememişti.

Biri hariç, o Caitlin'in darbesini karşılamayı başarmıştı. Etrafında dönüp boynunun arkasına kalkarıyla sert bir darbe indirmeyi başardı.

Caitlin yüzüstü düşerken başındaki acıyı hissedebiliyordu.

Vampir mızrağını tam onun boğazına atmıştı ki Caitlin hemen yoldan çekildi. Geri çekilip ona sert bir tekme savurdu, tam kasıklarına gelen bu tekme adamı dizüstü çöktürken Caitlin yana kayıp yüzüne sert bir tekme indirdi. Vampir yere düştü.

Caitlin ayaklarının üstüne sıçradı, kılıcını kaldırdı ve o daha yerden kalkmadan başını kesti.

Serseme dönmüş stadyum bir anlığına tamamen sessizdi.

Sonra birdenbire hepsi ayağa kalkarak deli gibi onun adıyla tezahürata başladılar. Deliye dönmüş olan yargıç da ayaklandı. "DEVİ GETİRİN!" diye bağırdı.

Daha Caitlin nefes alamadan başka bir yan kapı açıldı ve içeri kocaman bir dev girdi.

Kalabalık nefesini tuttu.

Caitlin gözleri fal taşı gibi açıldı, gözlerinin önünde durana inanamıyordu. Böylesi bir canavar görmemişti hiç. Bu yaratık en az otuz metre uzunluğundaydı ve bir Kiklops* gibi başının ortasında tek bir gözü vardı. O böyle şeylerin dünya üstünde var olduğunu bile hayal etmemişti. Şimdiyse önünde kaslarının her bir yöne doğru nasıl attığını görebiliyordu.

Dev kafasını geri atıp kükredi ve Kolezyum titredi, bu fillerin çığığından bile daha yüksek sesliydi.

* Tek gözlü dev. (ç.n.)

Caitlin yutkundu. Böyle bir yaratığa karşı nasıl dövüşeceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Daha kılını bile kıpırdatmadan, dev onu hızıyla şaşırtarak ileri doğru bir adım attı ve elini ona doğru sallayıp ona bir fiske attı.

Caitlin stadyum boyunca onlarca metre uçtu ve duvara yapıştı. İçi dışına çıkmış gibi hissediyordu.

Kalabalık inledi.

Caitlin zar zor nefes almaya çalışarak başında ölümcül bir ağrıya yerde oturuyordu. Hâlâ böylesi bir şeyin bu kadar hızlı hareket etmesi karşısında şaşkındı.

Dev tekrar harekete geçti, bu sefer yumruğunu onu ezmek için salladı.

Caitlin tam zamanında yoldan çekildi ve devin elinin isabet ettiği yerde kocaman bir delik açıldı.

Caitlin yuvarlandı, kılıcını kaptı ve tek bir çabuk hareketle o daha yumruğunu çıkaramadan devin bileğine salladı. İşe yaramıştı. Caitlin onun bileğini koparmayı becermişti.

Kolundan Caitlin'in ve tüm seyircinin üstüne kan boşanan dev kafasını geri atıp çılgılığı bastı. Bundan korkacakları yerde, vampirler hoşlanmış gözüküyor, hatta zıplayıp üstlerine boşalan kanı dilleriyle yakalamaya çalışıyorlardı.

Hiddetlenen dev intikam hırsıyla Caitlin'i kovalamaya başladı. Fakat öfkeden gözü dönmüştü. Doğru düşünemiyordu. Serbest olan eliyle vahşice saldırıyor, her seferinde kaçırıyordu. Caitlin hızla koştu, biraz uzakta gördüğü uzun mızrağa erişmeye çalışıyordu. Nihayet başardı. Onu aldı, devin yumruğundan kurtulmak için tam zamanında yuvarlan-

dı ve sonra geri çekilip doğruca devin gözünü hedef alarak mızrağı fırlattı. Tam isabet. Uzun mızrak devin gözünün bir tarafından girip öbür tarafından çıktı.

Bir saniyeliğine dev dondu. Sonra bir ağaç gibi yana düştü. Zemine düşerken stadyum o kadar sert sallandı ki vampirler oturaklarından fırladılar.

Kalabalık deliye dönmüştü. Herkes ayağa kalkmış, coşukça coşuyordu. "Merhamete hak kazandı!" diye bağırıyor kalabalıktan biri. "Onu serbest bırakın. Serbest bırakın!"

Stadyumda buna büyük bir destek dalgası eşlik etti. Fakat yargıç pes etmedi. Bunun yerine önce Kyle'a baktı, ondan başıyla onay işareti alınca ayağa kalktı. Kalabalık sessizleşti.

"Son savaşçımızı getirin!" diye bağırıyor.

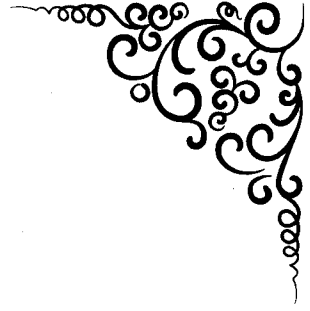
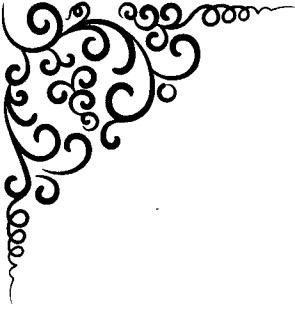
Caitlin o kadar yorgun, o kadar nefessiz, o kadar sersem bir haldeydi ki onun önüne atacakları başka ne olduğunu hayal dahi edemiyordu. Bu şey her neyse, şuna emindi ki onun karşısına çıkacak enerjisi olmayacaktı.

Kapılar açıldı ve içeri tek bir savaşçı girdi. Onun ebatlarında, onun boyunda, ona benzeyen biri. Koyu renkte üstüne oturan bir zırh giymiş ve elinde parlayan bir kılıç ile kalkan tutmaktaydı.

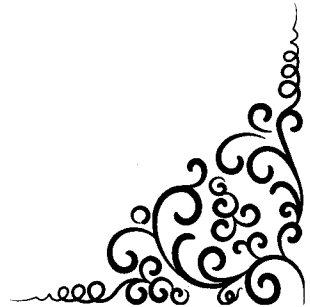
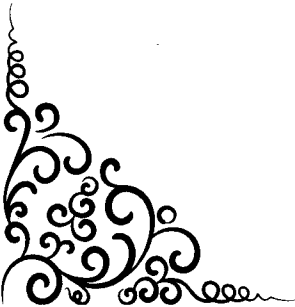
Miğferini kaldırdığında Caitlin onun suratını görebildi.

İşte bu asla öldüremeyeceğini bildiği tek savaşçıydı.

Ona bakan kişi, kardeşi Sam'di.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Caitlin'in kalbi bir sürü hisle doldu taşıtı.

Sam. Küçük kardeşi. Burada. Geçmiş zamanda. Roma'da. Bir sürü yer dururken Kolezyum'da. Caitlin bir taraftan onu gördüğü için heyecanlıydı.

Diğer taraftan kardeşi savaş teçhizatlarıyla, elinde bir silahla orada durmaktaydı ve bir de yüzünde onu öldürmeye niyetli bir ifade vardı. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl olmuştu da işler bu noktaya gelmişti? Acaba ona ne yapmışlardı?

Bu kadar mesafeden bile Caitlin onun bir vampir olduğunu sezebiliyordu. Kendisine karşı hissettiği şeyleri duyumsamaya çalıştı fakat bu kısım çok bulanıktı. Sanki onlara ulaşmasını kasti bir şekilde engelliyordu.

Her şey bir tarafa, Caitlin üzgün, ihanete uğramış, kafasının karışmış olduğunu hissediyordu. Acaba onun işlerini 21. yüzyılda berbat etmesi yetmemişti de bu zamana gelip her şeyi onun için daha kötü hale getirmeye mi kalkmıştı?

Hem de onun için yaptığı tüm o şeylerden sonra. Hayatı boyunca Caitlin ona göz kulak olmuş, her zaman sırtını yas-

layabileceği yerde durmuştu. Her zaman ona yardım etmeye, onu kurtarmaya çalışmıştı.

İşler gerçekten bu noktaya mı gelmişti? Acaba kendi kız kardeşinden onu öldürecek kadar nefret mi ediyordu gerçekten? Yoksa hâlâ kafası bulanık, halen bu şeytani meclisin büyüünün altında mıydı?

“Sam!” diye bağırdı. “Benim! Caitlin. Ablan!”

Caitlin ses çıkartarak onu kendine getirmeyi, kendisini hatırlamasını, onu bu halden çıkartıp silahlarını bıraktırtmayı umuyordu.

“Seninle dövüşmek istemiyorum!” diye bağırdı. “Sana zarar vermek istemiyorum!”

Kalabalık yuhaladı.

Sam gittikçe ona yaklaşarak arenanın ortasına doğru yürüdü. Fakat Caitlin’in ümit ettiği gibi silahlarını bırakmak yerine keskin bir edayla maskesini indirdi ve kılıcı ile kalkanını havaya kaldırdı. Kalabalık durumu onaylayan bir uğultu çıkardı. Kyle bile gülümsedi.

Caitlin’in kalp atışları hızlandı. Gerçekten küçük kardeşine zarar vermek istemiyordu. Daha doğru dürüst düşünmeden, ne yapacağına karar veremedi Sam ona doğru hücum etti. Sam kılıcını ona doğru çok hızlı bir şekilde salladı, Caitlin son anda yoldan çekilmeyi başarabildi.

Kalabalık gürledi.

“Sam!” diye bağırdı ümitsiz ve korkmuş bir halde. Ona zarar verebileceğinden fakat daha da fazlası, ona zarar vermeye zorlanabileceğinden korkuyordu. “Beni dinle! Lütfen!”

Ne var ki Sam kılıcını tekrar salladı ve Caitlin zar zor eğilip darbeden kurtulabildi. Caitlin'in düşündüğünden daha hızlı ve daha güçlüydü.

Sam onun üstüne kılıcını savurarak gelirken Caitlin kalkanını ileri tuttu. Darbeleri engelliyor olsa da sürekli geri itildiğini, gittikçe daha öteye sürüklendiğini hissediyordu. Bir türlü o da kılıcını savurarak karşı hamle yapamıyordu. Sam'in darbeleri o kadar beklenmedik ve o denli güçlüydü ki tamamen dengesi bozulmuştu. Tökezledi ve yere düştü, kalabalık kanın tadını alarak gürültüyle ayağa kalktı.

"ÖLDÜR ONU!" diye tezahürat etti kalabalık. "Bana mızrağı getirin!" diye bağırdı Sam.

Caitlin küçük kardeşinin sesi karşısında şaşakalmıştı. Çok derin, çok karanlık çıkıyordu bu ses. Bu bir erkeğin sesiydi.

Yukarıda duran Kyle bir görevliye başıyla işaret etti ve o da koşarak gelip Sam'e büyük bir altın mızrak verdi.

Caitlin bu aradaki zamanı tekrardan ayağa kalkmak, gardını alıp elindeki seçenekleri düşünmek için kullandı. Acaba ne yapabilirdi? Kendi kardeşini mi öldürecekti yani?

Hayır. Bunu yapamazdı. Artık dövüşmekten yorulmuştu. Hem kendi kardeşi bile onu öldürmek istiyorsa, zaten daha fazla yaşamamanın ne anlamı vardı?

Olur da aklı başına gelir, olur da karşısındakinin kendi kardeşi olduğunu görür umuduyla son bir kez ona baktı. Sonra kılıcını yere bıraktı. Kalkanını da. Ardından gözlerini kapadı.

Orada öylece savunmasız; her tarafı açık, kolay bir hedef olarak durdu.

Sam ona baktı ve yavaşça ağır, altın mızrağını kaldırdı.

“ÖLDÜR ONU! ÖLDÜR ONU!” diye bağırdı kalabalık.

Caitlin gözlerini açtı. O anda tüm dünyayı yavaşlatılmış bir şekilde görebiliyordu. Her bir ayrıntıyı görüyor, dünyanın geri kalanı yavaşça sessizleşirken çıkan her bir ufak sesi işitebiliyordu. Tenin üstündeki esintiyi hissetti ve güneşin parlaklığını gördü. Çok güçlü bir şekilde bunun dünya üzerinde geçirdiği son an olduğunu hissediyordu.

Artık sonunun gelmesini, böylece babasını görebilmeyi bekliyordu. Onu görmek için ne uygun yol ama, dedi kendi kendine. Kendi oğlunun eliyle onun yanına gönderilmiş olacaktı.

Sam ileri doğru bir adım attı, geri çekildi ve aniden mızrağı fırlattı.

Caitlin gözlerini ona doğrulttuğunda gördüğü şey karşısında şaşırdı. Son saniyede Sam topukları üzerinde dönmüş ve mızrakla onu değil, onun yerine balkonda oturanları hedef almıştı.

Mızrak doğruca Kyle’a gidiyordu.

Her şey o kadar hızlı ve beklenmedik şekilde olmuştu ki Kyle’ın tepki verecek zamanı kalmamıştı. O yoldan çekilemeden mızrak koluna saplandı ve ilerlemeye devam edip arkasındaki hâkimin kalbini deşti. İkisi de birbirine yapışmış olarak feryadı bastılar.

Tüm kalabalık birden ayağa kalktı, herkes şok içinde ve kendinden geçmiş haldeydi.

“Öldürün onları!” diye bağırdı Kyle. Fakat kimse kılını kıpırdatmadan gökyüzü karaya boyandı.

Kolezyum'un üzerinde uçmakta olan yüzlerce vampir aniden yere inmeye başladı.

Caitlin bunların kim olduğunu biliyordu.

İşte orada, yukarıda, önde kitleyi sürükleyen kişi Caleb'di. Yanında Samuel, Aiden, Polly ve yüzlerce vampir vardı.

Caleb hiç zaman harcamadı. Doğruca Kyle'ın yanına inip boğazına yapıştı, onu balkondan aşağı doğru itmeye başladı.

Yüzlerce vampir de alçalarak diğer binlerce vampire karşı savaşmaya hazırlandı. Bu topyekün, gırtlak gırtlığa bir savaş olacaktı.

Sam zırhını atarak Caitlin'in yanına koştu. "Umarım anlıyorsunuzdur" dedi. "Onları aldatmak zorundaydım. Savunmasız yakalamalıydim. Seni asla incitmek istemedim. Tek yolu buydu" dedi. "Buradayım, zamanda geri geldim çünkü seni seviyorum. Çünkü yaptıklarım için çok üzgünüm." Kucaklaştılar. Ne var ki harcayacak zamanları yoktu. Binlerce vampir tribünlerden aşağı akın ediyor, onlara doğru hücum ediyordu. Sam ona döndü. "Hâlâ uçabilir misin?"

Caitlin başıyla evet dedi ve ikisi birden koşup havalandılar, onlara doğru koşturan vampir sürüsünün üstüne çıkmışlardı.

Tribünün üstünden uçarken Caleb ile güreşmekte olan Kyle'ın yanından geçtiler.

Caleb avantajlı durumdaydı fakat bir anlığına dengesini yitirdi. Ardından Kyle bundan faydalanıp onun kılıcını kapı ve Caleb'i deşmek için ona doğru döndü.

Sam ve Caitlin aşağı doğru süzöldüler. Caitlin tam zamanında Kyle'ın elindeki kılıca tekme bastı. Tam onun arka-

sında duran Sam, Kyle'ın suratına tekmeyle yapıştırıp onu balkondan aşağı yolladı.

Caitlin yere eğilip Caleb'i kaldırdı.

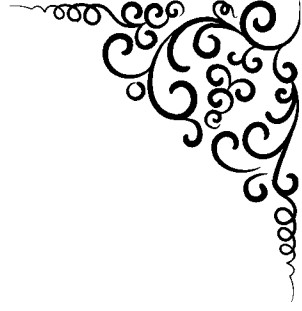
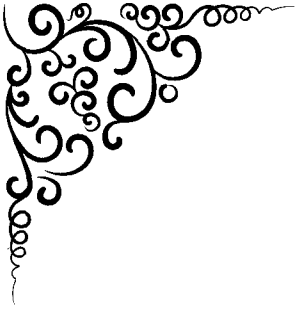
"İyi misin?"

Caleb ona baktı. "Caitlin" dedi içi içine sığmayarak. "Şimdi hatırlıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Her şeyi hatırlıyorum." Ona sarıldı. "Ve çok üzgünüm."

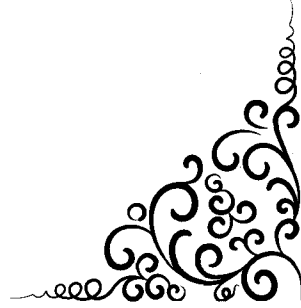
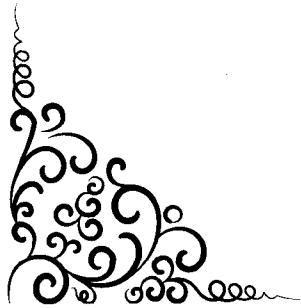
Caitlin ona sarılırken içindeki tüm yaşam sevincinin geri geldiğini hissetti. Onu geri çekip ona dolu dolu gözleriyle baktı. "Nerede olduğunu biliyorum" dedi Caleb'e çabucak. "Zırhın."

Sam ve Caleb gözleri fal taşı gibi açılmış halde yakına eğilmişler ve cevabı duymayı bekliyorlardı.

"Beni takip edin" dedi Caitlin.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Caitlin, Caleb ve Sam Roma üzerinden uçuyor, Kolezyum'dan Vatikan'a giden kısa mesafede yol alıyorlardı. Caitlin daha önce hiç Vatikan'da bulunmadığı için Caleb'in kılavuzluğunu izliyordu. Bir anlığına onun hiç gelmeyeceğinden endişelenmişti. Kolezyum'dayken Caleb orayı terk etmek istememişti, aşağı dalıp kalabalık içinde Kyle'ı bulmaya ve Jade'in intikamını almaya şartlanmıştı. Fakat Caitlin ona bunu başka bir zamana bırakması için yalvarmıştı. Böyle yaparak hepsini binlerce vampirin arasındaki bir savaşa sokup tehlikeye atacağını ve ırk için daha önemli olan şeye asla erişemeyeceklerini iddia etmişti. Yani zırha. Sonunda gönülsüzce Caleb boyun eğmişti.

Bir dönüş yaptılar ve Vatikan şehri görüş alanlarına girdi. Caitlin şok olmuştu. Her nedense sanki Vatikan'ın tek bir binadan ibaret olmasını bekliyor gibiydi, buranın bir şehir olduğunu görünce hayret etmişti. Kuş bakışı, Aziz Peter Şapeli'ne ait devasa kubbe tarafından kuşatılan birbirini ardına dizili binaları görebiliyordu.

“Ana girişte yere inmek zorundayız” dedi Caleb. “Vatikan türümüz tarafından sağlam bir şekilde korunur. İzinsiz giriş veya çıkış yoktur. Buradaki en eski ve en güçlü vampir meclisidir. Kimse onlara saldırmaya cüret edememiştir, Kyle’ın halkı bile, muhtemelen de kimse buna kalkışamayacaktır. Dünyanın hiç bilmediği, vampirlere ait yadigârları ve sırları muhafaza ederler. Aynı zamanda dünyanın hiç görmediği türden silahları vardır. Eğer kapılarına gidersek ve onlar da bize içeri girme izni vermezlerse bizi oracıkta öldürebilirler. Onların kapısını çalmak birinin öylesine yapabileceği bir şey değildir. Bizi içeri almalarının tek şartı bizi onlardan biri, onların meclisinden biri olarak algılamalarıdır. Bu senin babanın kim olduğuna bağlı. Umudumuzu kesmeyelim.”

Caitlin arkasında birilerinin olduğunu sezdi ve kafasını çevirdiğinde ufuk çizgisinde siyah bir yığın gördü. Yüce Konsey’den yüzlerce vampir onları kovalamaktaydı. Caitlin kitlenin önünde, kanayan kolu ve çatık kaşlarıyla Kyle’ı gördü. “Görünüşe göre misafirlerimiz var” dedi Caitlin.

Caleb ve Sam kaşları çatık bir halde arkalarını döndüler. “Kaybedecek vaktimiz yok” dedi Caleb.

Üçü keskin bir dalışa geçip doğrudan Vatikan’ın girişine yöneldiler. Kentin devasa ana kapılarına yöneldiklerinde kapılar birden açılıverdi. Dışarıya beyaz pelerin ve kukuletalı kısa boylu bir adam çıktı. Kukuletasını geri attığında çakmak çakmak parlayan yeşil gözleri ortaya çıktı. Üçünü süzdükten sonra Caitlin’e doğru bir adım attı.

“Geldin” dedi ona.

Onu bekliyor olduğu aşıkardı. Üçü birbirlerine rahatlıklarını gösterir şekilde baktılar.

Adam arkasını döndü ve onlar da onu içeri doğru giden yolda takip ettiler. İçeri girmelerinin ardından adam kapıyı arkalarından kapadı.

Birkaç saniye sonra arkalarındaki kapıdan yüksek bir çarpma sesi duydular, yüzlerce vampir içeri girmeye çalışıyordu.

Caitlin, Caleb ve Sam dövüşmeye hazır bir şekilde arkalarını döndüler.

“Endişelenmeyin” dedi adam sakın bir şekilde. “Sıradan vampirler bu yapıya karşı dayanaksızdır.”

Caitlin kafasını yukarı kaldırdığında diğer vampirlerin duvarın üstünden uçarak içeri girmeye çalıştıklarını gördü. Fakat bunu denerken geri sekiyorlar, sanki görünmez bir duvara tosluyorlardı.

“Burası koruma altındadır. Sadece kutsal olan girebilir.”

Hızlı bir şekilde koridordan aşağı yürüdüler, ortasında bir fıskiyesi bulunan yemyeşil güzel bir avludan geçtiler. Bir sürü kemerli taş duvar sırasının arasından geçerken içerisi onlara bir manastır hissi veriyordu.

Üçü adamı başka bir binaya girip sonu gelmeyen uzun bir koridordan ilerlerken takip etmeye devam ettiler. Tavan kemerli ve yüksek, parlak renkli fresklerle boyalıydı.

Hızlı adımlarla yürüdüler. Sanki yürüyüşleri hiç bitmeyecekmiş gibiydi, ta ki başka bir koridora dönüp bir dizi merdiveni çıkarak Caitlin’in şimdiye kadar görmüş olduğu en muhteşem odaya girdikleri ana kadar. Caitlin nutku tutulmuş bir halde yukarı baktı.

“Sistin Şapeli” diye fısıldadı Caleb.

Üçü birlikte bu büyük odaya girdiler; Caitlin Michelangelo'nun* tavanından gözlerini alamıyordu. Onlarca metre uzunluğundaki tavanının her bir santimi parlak boyalı sahnelerle doluydu. Çok kıpır kıpır, çok canlı, sanki yaşayan bir şey gibiydi.

Caitlin bir kıpırtı duydu ve kafasını çevirdiğinde odadaki yüzlerce vampirin, beyaz pelerin ve kukuletar kuşanmış halde duvarlara dizili durduğunu gördü.

Odanın ortasında, yüksek bir podyumun üzerinde bir sunak ve önünde de üç vampir duruyordu. Kıyafetleri diğerlerinininkilerden daha zarıftı, altın işlemeli beyaz kaftanlar giyiyorlardı.

Onları içeri getiren vampir üçüne de sunağa yaklaşmaları için bir işaret yaptı.

Caitlin yanında Caleb ve Sam ile beraber sunağın önündeki üç vampire doğru yavaşça yürüdü. Kalbi güm güm atıyordu. Acaba babası onların arasında mıydı? Bu meclis neydi şimdi tam olarak? Babasına hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu kendini, sanki o da onunla beraber tam bu odadaymış gibi.

Ortadaki vampir yavaşça kukuletasını yukarı kaldırıp açık mavi, kocaman ıslıl gözleriyle ona baktı. Gözleri o kadar büyük ve o kadar şeffaftı ki sanki bu dünyadan değilmiş gibi duruyordu.

"Biz bu dünyanın gördüğü en kutsal, en kadim ve en güçlü vampir meclisinin üyeleriyiz. Başka herkesten binlerce yıl daha uzun yaşamış bulunuyoruz ve başka kimsenin korumaya

* Bahsi geçen şapelin dekorasyonundaki freskler arasında Michelangelo'ya ait olanlar da bulunmaktadır. (ç.n.)

layık olmadığı sırları koruyoruz. Bizim sayemizdedir ki insan ve vampir ırkları hayatta kalmayı başarmışlardır. Çok az kişi varlığımızdan haberdardır ve çok daha azı bu meclise üyedir. Senin baban bizden biri ki bu sen de bizden birisin demek.”

Caitlin’in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bu sözlerin ima ettiği şeyler onu sersemletmişti. Bunlar babasının hal-kıydı. Burada, Vatikan’da. Onunla o kadar gurur duyuyor ve kendini o kadar özel hissediyordu ki! Ne var ki aynı zamanda içi soru işaretleriyle dolup taşıyordu.

Bir vampir mücevher kaplı küçük bir kutu çıkardı. “Anahtarınız lütfen” dedi.

Caitlin şaşkın bir şekilde ona baktı. *Anahtar mı?* Bir anahtarı yoktu. Acaba onu başka biriyle mi karıştırmışlardı?

Adam gözlerini aşağı indirip kolyesini işaret etti.

Caitlin onun orada olduğunu bile unutmuştu, elini uzatıp ona dokundu. Kolyesi tabii ya. Onu çıkardı ve ileri doğru bir adım atıp yavaşça anahtar deliğine soktu. Çevirdi ve hayretle yumuşak bir şekilde kapağın açılışını izledi. İçinde altından kocaman başka bir anahtar vardı.

“Alın onu” dedi vampir. “O size ait.”

Caitlin uzandı ve anahtarı aldı, zihni fırl fırl dönüyordu. Bu şey ağır ve düzdü. Ondan taşan inanılmaz bir kuvvet hissediyordu.

“Bu dört anahtardan biri” dedi vampir. “Diğer üçünü yalnızca sen bulabilirsin. Dördü de elinde olduğunda babanı bulacaksın. Ve o da sana zırhı verecek.”

“Çok kutsal bir görevdesin” diye ekledi. “Onu bulmalısın. Hepimiz için.”

“İyi de o nerede?” diye sordu.

“O, bu zamanda yaşamıyor” diye yanıtladı vampir. “Daha da geri gitmek zorundasın.”

Caitlin’in aklı iyice karıştı. Zamanda geriye gitmek mi? Tekrar mı?

Vampir başını evet anlamında salladı ve odadaki yüzlerce vampir ileri çıkarak onların etrafında sıkı bir çember oluşturdu.

Üç vampir öne çıktı. Her biri elinde beyaz bir sıvıyla dolu mücevher kaplı bir kadeh tutuyordu.

“Beyaz kan” dedi vampir. “Kanların en kutsalı. Her biriniz üç yudum almalısınız.”

Caitlin, Caleb ve Sam birer kadeh aldılar.

Caitlin üç yudum aldı ve neler olacağını beklemeye başladı. Tadının bu kadar tatlı olmasına şaşırmıştı.

Etraflarında daha çok vampir toplandı, yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Hepsi sanki dua ediyormuş gibi kafalarını eğdiler ve ilahi söylemeye başladılar.

“... başka bir gün dirilmek üzere” diye bitirdiler ilahiyi, “Tanrı’nın nihai inayetinde.”

Hayır, dedi Caitlin içinden.

Başı dönmeye başlamıştı. Bu oluyor olamazdı. Bu kadar çabuk değil. Daha soracak çok sorusu vardı. Bu insanlar kimdi? Ne kadar uzun yaşamışlardı? Babasını nasıl tanıyorlardı? O neye benziyordu? Görevindeki bir sonraki adım neydi? Acaba onu hangi zamana ve yere yolluyorlardı?

Ayrıca Caleb'e sorması gereken bir dolu soru da vardı. Acaba ne kadarını hatırlıyordu? Bu sefer de onunla birlikte gider miydi? Acaba hatırlar mıydı?

Ve her şeyden ötesi, acaba onu hâlâ seviyor muydu? Acaba onu tekrar sever miydi? Başka bir çocukları olur muydu?

Bu geçişe hazırlanmak içine biraz zamana ihtiyacı vardı. En azından birkaç dakika. Fakat öyle olmayacaktı.

Vampirler cenaze işlemine devam eder, ilahiyi bir kez daha tekrarlarlarken başı inanılmaz bir şekilde dönmeye başladı.

Caleb'in elini sıkıca tuttu ve onun da buna karşılık verdiğini hissetti. Onunla beraber, onun yanında olmak çok iyi geliyordu. Bunun asla bitmemesini umuyordu. Bu sefer birlikte geriye gitmeyi ve birbirlerinin yanından hiç ayrılmamayı umuyorlardı. Bir daha asla ondan ayrılmak istemiyordu.

Cenaze ilahisi üçüncü kez tekrarlanırken Caleb'in ona eğilip şöyle dediğini duydu: "Seni seviyorum, Caitlin. Ve her zaman da seveceğim."

Başının gittikçe döndüğünü; tavana, gökyüzüne doğru cennetle yeryüzünün buluştuğu bir yere doğru yükseldiğini hissediyordu ve biliyordu ki bu dünyadan daha büyük bir yer vardı. Evrende yazgının ve aşkın hüküm sürdüğü sihirli bir kapı vardı. Ne olursa olsun, o ve Caleb tekrardan birlikte olacaklardı.

Devam edecek...